

IPOLY-PARTJÁN

SZONETTKOSZORÚK

2.

FINTA KATA 8. VERSESKÖTETE

*A borítólap az Ipoly folyót mutatja.
Kép az Internetről, eredete ismeretlen.*

IPOLY PARTJÁN

SZONETTKOSZORÚK

2.

Finta Kata 8. verseskötete

TARTALOM

Szonettkoszorú elnevezése	Készült	Sorszám	Oldalon
Naplemente az Ipoly utcai fák felett	2014. január 26.	10	7
Szeretni boldogság	2014. május 4. – április 10.	11	15
Család 1 – Szülők, testvérek	2014. május 4. – április 10.	15	23
Nehéz sors, bánat	2014. január 20. – május 18.	12	31
Sorsok	2014. február 23. – május 26.	16	39
Ilyen vagyok	2014. június 8 – június 22.	23	47
Szabadság	2014. június 8 – június 22.	24	55
Vadon mélyén	2013. október 23. – 2014. november 2.	2	63
Vicces vidám versek	2014. június 22. – 2014. november 5.	21	70
Tréfa és valóság 1	2013. november 22.	7	78
Ábrándozom	2014. február 6 – 2014. május 23.	1	86
Hajnalokban kerestelek	2014. október 6. – 2014. november 25	36	95
Emlékezetes napok	2014. augusztus 10-től 12-ig	32	104
Elmélkedem	2014. március 12 – 2014. november 17.	19	113
Szép az élet	2014. augusztus 28. – 2014. november 5.	35	121
Tavaszi természet	2014. július 18 – augusztus 18.	33	130
Gyerekeknek	2014. augusztus 24. – 2014. október 1.	34	140
Macskák I.	2014. augusztus 16-tól 2014. november 17.	28	147
Macskák II.	2014. augusztus 25. – november 11.	29	155
Macskák III.	2014. augusztus 25. – november 17.	30	162
Macskák IV. és a kiscsibe igaz története	2014. augusztus 26 – december 6.	31	169

A kötet elkészült: 2014. Szent Karácsony estéjén,
az utolsó képeket helyre téve, családomtól távol
az időmet erre szenteltem.

Munka közben 2014. december
a szerző unokájával, aki sokat
segíti számítógépes gondoknál.

Finta Kata

Art-, Nívó- és Lírai Nagydíjas költő,
a „Gróf Murányi József emlékdíj, oklevelek,
különféle díjak és elismerések tulajdonosa.

ELŐSZÓ

Egy újabb kötet és egy más tematika olvasható Finta Katalin friss művében, mely megint egy szép könyvvé állt össze. Most a szonett és szonettkoszorúk¹ tudományát képező művészeti világ szólítja meg nagy tudással, emlékezőn és szeretettel, hű olvasóit, hisz a magas műveltség jellemző a szerzőre és a humanista világ méltó képviselőjévé válik, könyvről-könyvre. Íme, az az ember, - mondta Pilátus Jézusnak. S mondom én Finta Katalinnak, hogy tehetségére rámutatok: „íme az Ember” aki világunkat megédesíti műveivel és semmit nem hagy ki belőle, nem bízva a véletlenre, hanem rámutat sorban mindenre: zene, költészet, és korokon át képes követni a dolgokat és különböző formájú, de igazi szonettel lepi meg olvasóit, továbbadni a jövőnek, hogy Istenem, ne-hogy elfelejtődjön egy-egy nagyunk, egy-egy költő óriás, akinek stílusában írja gyönyörű remekeit! „Ipoly partján”, igen e szép magyar folyó menti világot énekl meg és soha nem remekelt ilyen szépen, hisz realizmusával rázta meg a világot, majd a nógrádi táj, a folyó, a kis város, mind-mind gyöngyszemként emelkednek fel versezetében, a portrék és a táj plein air bemutatása, szép képekkel illusztrált szonettek lebbennek oldalról-oldalra, majd a költőnek felrémlik a Maros, Erdély, a gyermekkor, a szülők a család és a házat építő édesapa, testvérei és rokonai. A háború szörnyűsége a „vagonlakás” az otthon, a gyermekkor szépsége és ez a mostani szép kisváros, Balassagyarmat, az Ipoly folyó, sőt még a Magas Tátra kéklő vonalai, kontúrjai is, rámutat a jeleni csodákra, de a szegénységet is megemlíti és ostromozza az ostoba gazdasági problémákat, félti a szegény, éhező gyermekeket, embereket, nagy humanitásával. Ezért kell ez a könyv, mert rámutat az egyszerű emberekre, verseli őket és szereti munkásságukat! Génjeiben hordja a szeretetet és

¹ Szonett koszorú: Olyan tizenöt szonettből álló ciklus, melynek mindegyik darabja az előző szonett utolsó sorával kezdődik, a 15. mester szonettnek nevezett szonett pedig az előző tizennégy kezdősoraiból áll.

az emlékezést! Hisz egész élete az! Így lehet tetten érni zsenijét, hogy tanít és szórakoztat egyszerre! Persze, hogy nem elégszik meg az emlékezésével, körbejárja a világot, mély hitével Isten áll középen, akihez imádkozik, képzelőerejével versbe önti a sok szépséget, emléket. Nagy mesélő és nagy tudású művész Finta Katalin. Szeretetével megsimogatja a világot és keze alatt életre kelnek a rég már-már elfelejtett, de becses emlékek is. Nem válogat korok szerint a gyermekkortól-napjainkig élővé varázsolja világát és egy Pantheonba állítva mindenkit. Legyen ez az „Ipoly partján” vagy éppen Erdélyben könyve gondolatai éppen most!

Szeretem a költőt, aki meghozta számunkra a történelmi áttekintést, ím, most az emlékek világáról, aminek éppen fontos a teendője: hisz a mai fiataljaink oly keveset tudnak erről a gyönyörű tájról, tájakról, korokról, történelmünkről. Történeti munka ez, tanít, nevel és szórakoztat, de tiszta, szép költészettel. Úgy adom át újabb könyvét, hogy megint egy fontos dokumentumot kapott a világ, egy kicsit lexikális, egy kicsit emlékező és nagyon tanító jellegű verseivel és emlékezéseivel.

Így lehet olvasni ezt az emlékező könyvét, hogy újabb remekművet tett le a haza asztalára! Kívánom, hogy legyen ereje újabb és újabb misszióra a művészetek terén tett elkötelezett munkásságával!

Tolle lege.²

Gazdagabbak lettünk e könyvvel is. Gratulálok a szerzőnek míves, újabb munkájához és kívánok nagyon sok olvasót, elismerést!

Tisztelő szeretettel:

Lovag Bornemisza Attila
Vörösmarty-díjas költő, író,
A Batsányi-Cserhát Művész Kör elnöke,
A Délibáb magazin főszerkesztője.

² (Lat.) Vedd és olvasd

10. Szonettkoszorú – Naplemente az Ipoly utcai fák felett⁴

1. NYÁR 2006-ban⁵

Minden másképp van most, mint korábban
akkor évenként tavasz után jött nyár
utána ősz és tél rendben pontosan.
Megjósolni a tudósok se tudnák,
hogyan ez a mostani évszak melyik?
Tavaly novemberben-decemberben
fagyos hideg helyett jött a meleg,
többször is húsz fok lett nem csak egyszer.
Késlekedett a várva-várt tavasz,
mivel márciusban jött nagy havazás,
s az idő hirtelen váltott tavaszra,
s az országra zúdult pusztító ár,

a temérdek hó meg olvadni kezdett,
a föld nem bírta nyelni a sok vizet.

2.

A föld nem bírta nyelni a sok vizet,
nagy kárt hozva egész hazánkra.
Mindenki félt, ezután mi jöhet?
Időjósok is hideg nyarat vártak,
de ezúttal jó nagyot hibáztak,
az időjárás őket és bennünket,
jól átvert, mivel a naptár nyarat
mutatott (és) valóban nyár lett!

³ A kötet első része Shakespeare-i rímekkel készült

⁴ Szonettkoszorú készült: 2014. január 26.

⁵ Eredeti vers: 2009. április 9. – Szonett: 2014. január 5.

Vagy talán csoda történt? Az emberek
szidták a hõn áhított kánikulát,
mert forró nyári napok következtek,
s kegyetlen forróságban szenvedtek.

Semmivel nem vagyunk elégedettek?
Eleget tenni ki tudna nekünk?

3. MEGÁRADT AZ IPOLY⁶

Eleget tenni nekünk ki tudna?
Árad az Ipoly, de folyónak nem nagy,
örülök, mert születtem magyarnak,
tudom, a hazaszeretet nem divat,
sokszor mégsem értem, hogy is van ez?
Hóolvadás után Mint az Ipolynál...
minden változáskor vágyunk jobb létre,
csak reménykedhetünk, hogy beválik!
Egyszerre lecsitul a medre, ha megtelik,
mint az életünk, akár a szegény
Duna, átélt rég' óta mennyi mindent,
hurcolja egész Európa szennyét.⁷

⁶ Eredeti vers: 2010. május 8. – Átalakítva szonetté: 2014. január 5.

⁷ Képen az Ipoly folyó, Ipolyságnál. Az internetről vettem le.

Mély medrében már lefolyt annyi tetem,
lassan minden elvész e mocskos vízben.

4.

Lassan minden elvész e mocskos vízben.
Ugyan ki tekintene e kis nemzetre?
Isten is feledte a szegény népet,
s mindig csak ígérték a jóvátételt,
pedig nagyon ránk férne a segítség.
Ha ártól megduzzad kis patak-folyó
s Dunába folyik keresve nagy medret,
szegény nép menekülne, de nincs hova.
Azt kérditek most: lesz-e jobb jövőnk?
Úgy lehet: mindnyájuk szíve kőből lett,
hisz' süket fülbe szól jaja szegénynek!
Ki merne válaszolni most igennel?

Ki segít rajtunk, ha csattan az ostor?
Kit érdekel most a szegény nép sorsa?

5.

Kit érdekel most a szegény nép sorsa?
Mindig több a nyomorgó, mint gazdag,
ki falat kenyérért estig dolgozott.
Éhezni? E szót soha nem hallják meg!
Mi bajunk, pedig ezt nem most találták
ki, mert mi szegénységet örököltünk!
Gazdagot jólétbe szülik, ujjukat
se mozdítják, vagyonuk hull ölükbe.
Mindig voltak ügyeskedők és vannak
vagyonot fortéllyal-fillérért szerzők,
a gazdagok repülővel utaznak,
kik szégyen nélkül nyúzzák a szenvedőt,

tengervíz mossa elhízott hájukat,
luxusbárokban költik vagyonukat.

6.

Luxusbárokban költik vagyonukat,
ami sosem elég, kedvtelésükre
számolatlanul szórják a pénzt, hogy
zsíros falatjuk meglegyen mindég.
Az is nagy baj nálunk, hogy nagyjaink
ahelyett, hogy egymással torzsalkodnak,
a parlamentben azért dolgoznának:
minden szegénynek jusson jó falat.
Jó lenne, ha úgy gondolkodnának
hogy jólétben éljenek a szegények,
bársonyszékekben eszükbe se jutna,
helyette a vagyonukat növelik.

Jobb híján két-ballábas focistáknak
emelnek luxus-stadionokat?

7.

Luxus-stadionokat emelnek.
Inkább azon fáradoznának, hogy
legyen munkája minden embernek,
kenyér kerüljön minden családnak
asztalára, tanuljon minden gyermek,
rendes ruhában járjon iskolába.
Nélkülözés és félelem helyett
béke és nyugalom legyen e hazában,
akkor reménykedhetünk, ne csüggedjünk,
Magyarok Istene nem hagyhat magunkra,
higgyük, hogy jön még jobb világ nekünk.
Ha mindnyájan tejes erőnkkel a

jólétünkért küzdünk, akkor meglátjuk,
sorsunk kereke végre jóra fordul!

8. NAPLEMENTE AZ IPOLY UTCAI FÁK FELETT⁸

Vége jóra fordul sorsunk kereke.

Lassan halad a Nap Nyugat felé, s én

ajtóm előtt csodálom a naplementét.

Minden nap újabb képek jelennek meg,

Naplemente Hatás Emese fotója

elbűvölve nézem, hogy a napkorong
lefelé kúszik az Ipoly utcai fáktól
majd megint lejjebb, a hegy mögé indul.
S figyelem, már a percekét számlálom,
s a Napot még mindig egészben látom.
Sötét felleg borítja felső részét,
középen napsugarak vibrálnak.
fölötte tarka színfoltok keringnek.

A napkorong egyre lejjebb ér, az
alsó felét a fák már eltakarják.

9.

Nap alsó felét a fák már takarják,
fölötte vidáman kergetőznek a
felhők. Lassan csend borul a városra,
majd felgyúlnak az utcai lámpák.

⁸ Eredeti vers: 2009. január – Szonetté alakítva: 2009. április 5.

A 2009. évi pályázaton e versemmel Art-díjas költői címet nyertem el.

A Batsányi-Cserhát Művész kör hitelesített, hivatalosan bejegyzett díja.

Nap elbújik a hegy ölelő karjába
Ipoly utcai fák lombja tetején,
de halványodó pírja még látható,
ahogy ránk fáradtan visszatekint.
A csend megpihen a fák tetején,
s én látom utána a sötétedő
tájat, mert csodálkozva figyeltem:
naponta mindig más- és másszínben

ragyogón váltakozó naplementét
az Ipoly utcai fák lombja fölött.

10. HAZÁM – OTTHONOM⁹

Az Ipoly utcai fák lombja fölött...
Sok éve már, hogy ide sodort sorsom,
az egész könyék nekem már ismerős,
mert fél évszázada kis otthonomban
kedves emberek között élek itt.
Ebben a városban jól érzem magam,
itt az otthonom. Közel van az Ipoly,
látom, ahogy a fűzfák között lomhán
csordogál, ott, ahol az országhatár.
Látom Táttra vonulatát, a kéklő
hegyeket, ott született édesanyám,
siratta otthonát, mert őt örökre

a szülőföldjéről elűzte Trianon.
Régen itt lakom, itt munkálkodom.

11.

Régen itt lakom, s itt munkálkodom,
családom kenyerét is itt kerestem,
s itt született a három gyermekem,
vidáman játszottak kiskertemben,
az udvaron kergetőztek szabadon,
cicák után futottak, itt voltak
óvodások, itt jártak iskolába,
majd a fővárosban okultak tovább.

⁹ Eredeti vers: 2013. július 13. – Szonett: Szonett: 1014. augusztus 31.

Elkerültek innen, felnőttek gyorsan,
máshol raktak fészket, s családjukkal
éltek, én meg magamra maradtam,
pihentem, az évek sietve múltak,

kötögettem, tornacsarnokba jártam,
magamnak tündérkertet varázsoltam.

Unokáim a kertben (saját fotó)

12.

Magamnak tündérkertet varázsoltam.
Nemsokára születtek az unokák,
hozzájuk jártam, majd kiskorukban
hozzám jöttek, fürödni együtt jártunk,

5. Bánki tónál (saját fotó)

itt nyaraltak, játszottak a cicákkal,
a kertben epret-málnát majszoltak,
játékszerszámokkal ők is „dolgoztak”,
kergetőztek, vidáman futkároztak...
Velem jöttek nyaralni, itt szereztek
barátokat. Követték boldog évek
egymást, hamar ifjúkorba léptek.
Így teltek az évek, megint egyedül

maradtam, itt élni mégis szeretek,
megszoktam a várost, sokan ismernek.

13.

Megszoktam a várost, mindenki ismer,
egyedül élek, de itt az otthonom,
magányosnak magam sose érzem,
ismerős nekem minden, rétek, a táj,
ablakon kinézve az ezüstnyárfán
fészkel egy gerlepár, minden délután
– talán hálából – nekem turbékolnak.
Ha jó az alkony, ajtómmal állva
nézem a naplementét. Minden este
a színes égboltot csodálom, ahová
a lemenő Nap festi a képeket.
Téli estéken a csendes szobában

sokat olvasok, idézem a múltam,
s eszembe jut boldog ifjúságom...

14.

Eszembe jut boldog ifjúságom:
feledhetetlen emlékeim jönnek,
mikor éltem kedves szüleimmel,
gondolatban a múltba visszazálok.
Nem unatkozom, elfoglalom magam
számítógéppel, ekként megszülettek
írott könyveim, mert versbe-regénybe
véstem életem legszebb titkait.

Ipoly felől enyhe szellő lengeti
a fákat, gerlék őrzi fiókait.
Ide köt a sorsom és sok emlékeim,
rosszat feledem, mert voltam boldog is.

E város otthonom, e föld a hazám,
itt búcsúztatnak, ha majd üt az óráim.

15. MESTERSZONETT – Naplemente az Ipoly u. fák felett

Minden másképp van most, mint korábban.
A föld nem bírja nyelni a sok vizet.
Ki tudna eleget tenni nekünk?
Lassan minden elvész e mocskos vízben.
A szegény nép sorsa kit érdekel most?
Luxusbárokban költik vagyonukat,
luxus-stadionokat emelnek.
Végre jóra fordul sorsunk kereke.
Nap alsó felét a fák betakarják,
az Ipoly utcai fák lombja fölött...
Régen itt lakom, s itt munkálkodom,
magamnak tündérkertet varázsoltam.

Megszoktam a várost, mindenki ismer,
eszembe jut boldog ifjúságom...

11. Szonettkoszorú - Szeretni boldogság¹⁰

1. ARCOD¹¹

Oh! - siess hozzám, ragyogjon arcod,
szeretnék mindenkor melletted lenni,
mert ha rám nézel, oly' boldog vagyok,
jó lenne mindig karodban pihenni.

¹⁰ Készült: 2014. május 4. – április 10.

¹¹ Eredeti vers: 2009. február 10. – Szonett: 2014. január 10.

Múlik az idő, mindig téged várlak,
telihold kukucskál be az ablakon,
nézem az órát, az idő múlását,
abban reménykedem, hogy te vagy ott.
Meleg tekinteted, ha rám emeled,
ha kitárod két karod énfelém,
szemed bársonyát rajtam felejtéd,
repülök hozzád úgy, mint akkor, rég'.

Boldog órákat sohasem feledem,
a szívem örök szerelemmel telt el.

2.

A szívem örök szerelemmel telt meg.
Bársonyos alkonyon, őszi falevélen
forró csókjaidtól lángolt a szívem,
ott, 'hol színes szőnyeget terítettek.
Mert egymásnak fogadalmat tettünk:
tudtuk, tél multával jön a kikelet,
jövönket örökre összekötöttük,
s templomi esküvel megszenteltük.
Úgy szeretném, ha drága orcádon
a boldogság sugarát mindig látnám,
hogy együtt legyünk életünk útján,
a gondokat tőled távol tartanám.

Szent béke éljen mindenkor köztünk,
örökké ilyen boldogok legyünk.

3. BEVALLOM¹²

Legyünk ötökké ilyen boldogok.
Óh', de szép az égbolt, még úgy is, ahogy
megvilágítja a sötétet félhold.
Hová tűnt az égről a te csillagod?

¹² Eredeti vers: 2012. október 15. – Szonett: 2014. január 11.

Sápadt színeid engem megríkatnak.
Miért ilyen gonosz? Nem érzed talán?
Ott, a szép ötkerekű csillag te vagy!
Az Égen fényes csillagok ragyognak,
köztük ott az enyém, a Göncölszekér!
Az a kicsi csillag a szekér legvégén,
a leghalványabb, az kedves nékem.
Ne restelld azt, hogy emlékszel rá még:

egy nyári estén, valamikor régen...
mi választottuk karonfogva, ketten.

4.

Mi választottuk karonfogva ketten.
Az a halvány csillag akkor, ott fenn
holdfényben csillogott a magas Égen,
én választottam ifjúkoromban, egy
ifjú udvarolt nékem szerelmesen.
Bevallhatom most, nem láttam régen,
életem borús volt, oly' könnyörtelen,
mély sóhajom száll, félelem lelkemben.
Szívem megremeg, nem tudom elhinni:
nem akarlak téged elveszíteni,
képes lennék érted megküzdeni,
mindig veled szeretnék együtt élni!

Mert ha szerelmünk láncza elszakad,
fájó szívem örökre meghasad.

5. HAJNALOKBAN KERESTELEK¹³

Fájó szívem örökre meghasad.
Oly' régen várlak már, elmúlt a nyár,
hideg van, őszi levelek hullanak,
boldog idők múlnak, hiába bánt.
Nem öröm, hideg szél fúj odakünn:
körülnézek, kereslek, fázik lelkem,
nélküled életem sivár, nem pihen,

¹³ Eredeti: 2013. október 3. – Szonett: 2014. január 11.

szobám üres, ablakomon harmatcsepp.
Úgy hiányzol nekem, siess hozzám,
az ég felderül, ha itt vagy mellettem,
ha jó vagy hozzám, ragyog a napsugár,
ne késlekedj, melegítsd fel a szívem.

Kerestelek, eddig nem leltem rád
világot bejárva, találtam reád.

6. KRISTÁLY GYÖNGYSZEMEK¹⁴

A világot bejárva, rád találtam.
Kis szobámban sok virág, forró csókkal
várok rád, elfeledem minden gondom,
ezután boldog szívünk együtt dobban.
Könnycsepp ragyog a két szép szemedben,
tudom: mindig szép lesz veled az élet,
szemed fénye ragyog szerelmesen,
szeretnék nézni, becézni téged.
Csak veled szeretnék együtt lenni,
álmaimban hallgatni halk sóhajod,
éjjel-nappal szíveden megpihenni,
amikor szívünk is együtt dobog.

Te vagy a mindenem, boldogságom
legyen örökké ily' szép az álmom.

7. HULLÁMZIK A BÚZATENGER...¹⁵

Legyen örökké ily' szép az álmom.
Aranylón hullámszik a búzatenger...
ragyogó égen tündöklő napsugár,
virít a piros pipacs, a kék búzavirág.
Egymást átöltve sétálunk, szívünk
telve szerelemmel, boldogsággal,
– madárraj rebben fel az ösvényen –

¹⁴ Eredeti: 2009. szeptember 29. – Szonett: január 11.

¹⁵ Eredeti vers: 2009. június 26. – Szonett: 2014. szeptember 11.

arcunk kipirul, suttogunk egymással,
hogy minek is örülünk, ki tudná?
Csak a nyárnak, talán a vadvirágnak?
Felettünk kék az Ég, miért búsulnánk,
egymást ölelve szerelmesen járunk,

köröttünk hullámozó búzatenger,
és ragyog ránk az áldó napsugár.

8. KARODBA ZÁRVA¹⁶

Ragyogott ránk az áldó napsugár,
kék égen fehér gomolyfelhők úsztak...
s forró szerelmet sugároztak ránk.
Ültünk a parton, búzavirágok közt,
belefeledkezve egymás szemébe
ragyogott a nap a fejünk fölött,
reménykedtünk egy boldog jövőbe',
nem figyeltünk, így múltak a percek...
Karodban szívem érzelemmel megtelt,
s „ez lett a vesztünk, mind a kettőnk veszte”
nem gondoltuk, hogy álom marad minden...
az eljövendő idő nem érdekelt.

Nem gondoltuk arra: boldog időket
forró szerelmet el lehet feledni...

9. SZERETNI BOLDOGSÁG...¹⁷

Lehet-e feledni forró szerelmet?
Oly' régen várok reád, kedvesem,
mi tudjuk ketten: elég, ha te meg én
érezhetem, hogy te vagy az enyém,
mert szeretni téged boldogság lehet,
kedvesem oly' régen vártalak téged,
mert virágnak megtiltani nem lehet,
hogy a bimbójából ne nyíljon ki.

¹⁶ Eredeti: 2013. március 1. – Szonett: 2014. január 12.

¹⁷ Eredeti: 2009. november 18. – Szonett: 2014. január 12.

Ha már megérett a te szerelmed,
harmatos virágom te enyém vagy,
lehozom néked a Mennysország minden
kincsét és az Ég összes csillagát,

letérdelve a lábad elé rakom,
kis kezedet örökké csókolom.

10.

Kis kezedet örökké csókolom.
Ne tiltsd meg nekem, hogy szeresselek,
érezd, álmaimban csak rád gondolok,
– mert oly’ régen vártam rád kedvesem...
tudom, hogy fájón tiltott a szerelem,
sajgó szívem mindig beleremeg.
Mindig csak terád gondolok, kedvesem,
bárkinek ezt mégsem mondhatom el.
Most és mindenkor bízzál meg bennem,
életemben hozzád hűséges leszek,
hidd el, sosem fogsz csalódni bennem,
arra kérlek, mit fogadtál ne feledd.

Soha nem hagylak el, én kedvesem,
mert szeretni téged oly’ boldogság...

11. ELSŐ SZERELEM¹⁸

Mert szeretni oly’ boldogság téged...
Csendesén ballagva egymás arcába
merülve mennek, minek is örülnek,
a nagy zsvajban nem figyelnek oda.
A fiú megáll, szembe néz a lánnyal,
a kezét keresve, bátran megfogja,
szabadkozik, mosolyog, a leány
mégsem haragszik, elpirul orcája
mert ő is boldog. Így haladnak tovább,
kéz a kézben, az idő is megáll a
toronyórán. Mások sietnek inkább,
– ők egymást átölelve sutognak –,

¹⁸ Eredeti vers: 2005. június 19. – Szonett: 2014. január 12.

egymás szemében elmerülve, a
szívük boldog áhítattal telve.

12.

Szívük telve boldog áhítattal,
süt a nap, tavasz van, kivirult a
sétány, telve illattal, mennek csak,
ők nem sietnek, abban bizakodnak,
hogy ezután az életük szép lesz,
mindig így lesz. Hiszen a nap rájuk
ragyog, gondok sem jutnak eszükbe,
mert szüleik róluk gondoskodnak.
Szerelmes szívük most együtt dobog,
biztosan hiszik, hogy így lesz ezután,
bárcsak igaz lenne, mit tartogat
az eljövendő idő... – ki tudhatja? –

Szemük csillog, szívük egymásért dobog,
s mért ne lehetnének mindig boldogok?

13. ABLAKON ÁT KITEKINTEK¹⁹

Mért ne lennének mindig ily' boldogok?
Ha ablakomból a tájra tekintek,
vagy a rét puha pázsitján sétálok,
amit láthatok, attól elképedek...
mert ott sétál egy kiránduló csoport,
patak-partján kislány virágot fon,
abból köt mamájának egy csokrot,
addig én otthon lágy zenét hallgatok,
fülemben érzem a szép dallamot.
Magasban zeng a kórus imája,
én alt hangot dalolok alája,
sóhajom sejtelmesen a légbe száll,

madarakkal röpülök fel az Égbe,
imát mondok csendes létet remélve.

¹⁹ Eredeti vers: 2010. április 23. – 2014. január 12.

14.

Csendes létet remélve imát mondok.
Gyötrelmes sorsra ítélt valaki,
(de) mégis egy jó tanácsot fogadok,
nem szeretnék köveken elporladni.
Körülnézek a világban, s azt várom:
bizton érzem, szeret engem a párom,
mert én őt már évek óta imádom.
Gyötrelmes sorsra ítélt valaki, (de)
elporladni nem szeretnék sehogy sem.
Ezért a másik tanácsot fogadom,
akit már nagyon régen jól ismerek,
kicsoda ő, nem más, azt is tudom.

Széttekintek a világban, s őt várom:
érezem, szeret engem, mert ő a párom!

15. MESTERSZONETT – Szeretni boldogság

Oh! - siess hozzám, ragyogjon arcod,
a szívem örök szerelemmel telt meg,
legyünk mindenkor ilyen boldogok,
csillagot választottunk mi, ketten.
Fájó szívem örökre meghasad.
A világot bejárva rád találtam,
legyen örökké ily' szép az álmod.
Ragyogjon ránk az áldó napsugár,
forró szerelmünket lehet-e feledni?
Kis kezedet örökké csókolom,
mert szeretni oly' boldogság téged...
szívünk telve boldog áhítattal.

Miért ne lennénk mindig boldogok?
Érzem, szeret engem, mert ő a párom!

15. Család 1 – Szülők, testvérek²⁰

1. ANYÁMRA EMLÉKEZEM²¹

Vártál repesve, ott éltem öledbe,
Megérkeztem hideg télben, szerettél,
örültél, ringatgattál egy kisbölcsőbe',
pici voltam szoptattál, körülvettél,
éhes voltam etettél, minden este
meséltél. Kiskoromban pelenkáltál,
mosdattál fürösztöttél és gyöngéden
törölgettél, szerettél simogattál
Elindultam – követtél, lépteimre
figyeltél, kézen fogva vezettél,
ha leestem fölvetted. Betegségben
aggódtál, gyógyítottál, pátyoltál.

Ha sírtam vigasztaltál, el nem hagytál,
bánatomban is mindig velem voltál.

2.

Bánatomban is, mindig velem voltál,
osztottál gondomban, letörölted könnyeim,
sebeimet bekötöztél, álmomban
is mindenkor rám vigyáztál éberen.
Tanítottál, ölelgetve becéztél és
kísérgetted. Ha bántottak, megvédted,
iskolába kézen fogva vezettél.
Ha jó voltam, akkor megdicsértél,
elmentem, integetted. Imádkozni
tanítottál, együtt jártunk templomba,
te engemet sosem hagytál egyedül.
jóságodat elfeledni nem tudom.

²⁰ Koszorú készült: 2014. május 4. – április 10.

²¹ Eredeti vers: 2006. június 14. – Szonett: 2014. február 10.

Édes jó anyám

Jóságodat meghálálni nem lehet,²²
megköszönöm, örökké élsz szívemben!

3. NAGYMAMÁRA EMLÉKEZEM²³

Megköszönöm, örökké élsz szívemben.
Kisdiák koromban a szünidőket
én mindig nagymamánál töltöttem.
Árnyas udvarában nagy tál eperrel
kezében, várt engem kedves mosolyával.
Ősz haja lobogott a szélben, hosszú
ruhában tipegett элем. Utaztam
hozzá mindenkor örömmel, a sűrű
fenyők közt, füstöt eregető hosszú
szerelvényben, kanyarogva – a vonat
ablakában állva – ábrándoztam
Bámultam a csodás erdélyi tájat,

az égig felnyúló fenyőfákat,
éreztem az erdő tiszta illatát.

²² Napvilág Íróklub kollégáim jelezték: „Lopják a versedet!” Megnéztem a Facebook-on, ott láttam saját szememmel. Csak a címét toldotta meg egy szóval és a legvégére egy sort tett, s hivatkozott arra, hogy egy festmény ihlette e vers megírására...

²³ Eredeti vers: 2009. november 5. – Szonett: 2014. szeptember 2.

4.

Éreztem az erdő tiszta illatát,
élvezettel szívtam be magamba.
Nem tartott sokáig a boldogságom,
országunkhoz már közeledett a front.
Rokonoktól gyorsan kellett búcsúznom...
el kellett hagyni a kedves házat.
Karjaiba zárt édes jó nagyanyám
fülembé súgta, utoljára látlak.
A háború zord szele kegyetlenül
tőle elsodort nagyon messzire,
beteljesedett a jövőndölése:
már nem ölelhetett többé engemet.

Országhatárnál ellenséges hadak
álltak, hogy megdöntsék országunkat.

5.

Hadak álltak megdönteni a hazát.
Olyan idők jártak, ott már tovább
nem maradhattam, engem távirattal
a kedves szüleim rendelte haza.
Nagyon szomorú volt az utazásom,
fegyverropogás odáig hallatszott.
Szüleim otthon aggódva vártak rám.
Drága nagyanyámnak bevált jóslata,
Nem ölelt többé, elment örökre,
Páva község temetőjében nyugszik,
egekig nyúló fenyőfák tövében,
havas aljában örökálmát alussza.

Őseink mellett imádkozik értünk
figyel reánk az égi mezőkről.

6. VALAMIKOR RÉGEN (2)²⁴

Figyel reánk az égi mezőkről.
Éltem az Emke-utca háromban,
s akkor váratlanul lettem felnőtt.
tizenöt éves voltam, s jött front,
Bíztunk szorongatott helyzetünkben
Istenben, ki tudná megmondani mért
tette?, de bennünket nem segített,
mindnyájunkat súlyosan megbüntetett.
Repülőrajok zajongtak felettünk:
szörnyű zúgással a front közeledett
sietve óvóhelyre menekültünk.
1944-ben írtunk szeptember-tízet:

idegen hordák hazánkba betörték,
s én tizenévesen már felnőtt lettem.

7.

Én tizenévesen már felnőtt lettem.
el kellett hagynom az otthonomat,
Maros-folyót, a szép erdélyi tájat;
véget ért akkor boldog gyermekkorom,
sírva búcsúztam kedves városomtól.
sűrű esőben, sáros cipőben
egy megbolydult világba indultam.
Vonatra szálltam, hosszú utamon
szirénák zenéje sokáig kísért:
kezemben tartva minden vagyonom
és a szállásom marhavagon lett,
egy hónapig tartott utazásom,

vége lett a vidám diákéveknek,
szép ifjúságom kellett temetnem.

²⁴ Eredeti vers 2008. október 11. – Szonett: 2014. február 10.

8.

A szép ifjúságom kellett temetnem.
Ami utána jött, az sem álom,
hangoztatták: végre itt a BÉKE,
de háború, szégyen és nyomorúság
amit utána át kellett szenvednem!
Sorsom sirámain nem folytatom,
nem szokásom panaszkodni nekem,
és mindazt leírni sosem tudnám,
annyi szörnyűség történt akkor velem.
Ismeretlen világba' kellett élnem,
Isten majd' csak éltet, reménykedtem,
éveken át mindig azt reméltem,

a békességet végre megélhetem.
sokáig várni kellett, nem úgy lett!

9.

Sokáig várni kellett, nem úgy lett!
Aztán végre, szidalmazott honatyák
jóvóltából gondok apadtak, teszem
azt, 'mi nekem jól esik, utazom, vagy
számítógépen rogom a sorokat
írok verset, regényt, novellákat.
Annyi jó- és rossz emlékem maradt,
nekem meg kell örökítenem azokat.
Nyomtatásra várna sok-sok emlékem,
befejezés előtt életregényem.
Tudom, mindenkinek nem adatik meg.
Ki hitte volna a múlt században el:

menekülést, háborút, nélkülözést
túlél, s átlép a KÉTEZREDIK évbe!

10.

Túlél s átlép a KÉTEZREDIK évbe!
Azt kívánom én most mindenkinek,
az elképzelt vágyakat éljék meg!

Kétezer-nyolcban hálatelt szívvel
megköszönhettem a Teremtőnek,
– és akik neki abban segítettek –
hogy nem kell nélkülözöm, s ha valami
jót tettek velem, s másnak az életben,
azért őket áldja meg az Isten!
A hálátlanokkal ne törődjenek,
mert egyszerre nem mehet jól minden,
érezzék azok, kik annyit szenvedtek,

– őket kárpótolták – mert nélkülöztek,
és velük biztosan jót cselekedtek!

11. BALATONI HÁZ...²⁵

Velük biztosan jót cselekedtek!
A gépemet sorban kattintgatom
nézem a megkopott fényképeket,
gondolatom a múltba visszaszáll
oda, ahol dombtetőn állt a ház.
Ha egyik képről a másikra nézek,
szüleim ház előtt ülnek a padon,
apám olvas, könyvet tart kezében,
mellette csendesen kötöget anyám.
Margaréta, írisz és rózsza nyílik
körülöttük, a kert csupa virág.
Virágillat száll a levegőben...

nyugalmas nyári délután... és madár
dalol mellettük – a nagy diófán.

12.

Egy madár dalol – a nagy diófán.
Apámat látom egy kopott képen,
ház alapját ássa, mély árok szélén,
megtörli verejtékező homlokát...

²⁵ Eredeti vers: 2008. október 11. – Szonett: 2014. október 3.

Nagy gödör tetején a három bátyám
az építkezés előtt készült képen,
ahol majd a családi otthon áll,
a ház alapját ássák keményen,
Egy kattintás a gépen: szüleim
a csodálatos tájban gyönyörködnek,
ahonnan a Balaton felszíne
Badacsonyig látszik tiszta időben.

Színes fotón a nagyszülők állnak,
körülöttük mosolygó unokákkal.

Szüleim unokákkal

13.
Körülöttük mosolygó unokákkal,
nyakukba akasztott úszógumival,
megpakolva nehéz csomagokkal...
újra élednek kedves emlékeim.

A felső kertben készült fotókon
megörökítve vidám társaságot
egy délutáni szalonnasütésen.
Apám lépcsőzetesre alakított
kertjében termett borral kínálja
felnőtt vendégeket. Váltom a gépet...
s mennyi kedves emlék jelenik meg:
unokákkal Balaton-parti strandon,

hajó fedélzetén a nagycsalád...
vidám játék a homokozóban.

14.

Vidám játék a homokozóban.
Másik képen fűben ugráló béka...
aztán unokám keserves sírása...
Tó vizén az Ezüsthíd csillogása...
alkonyati Aranyhíd ragyogása...
Óh, boldog mosolyok, vidám napok!
Majd szüleim elmentek... elárvult az
otthonuk... Nagy bánatomra a ház
már nem a miénk. A másik képen
törölgetem szememből a könnyet,
s ha arra visz az utam, örökké
siratom a drága jó szüleimet,

az elárvult, meleg családi fészket,
s örökké fájó szép emlékeimet...

15. MESTERSZONETT – Család 1. szülők, testvérek

Vártál repesve, ott éltem öledbe,
Bánatomban is, mindig velem voltál.
Megköszönöm, örökké élsz szívemben.
Éreztem az erdő tiszta illatát.
Hadak álltak megdönteni a hazát.
Figyel reánk az égi mezőkről.
Én tizenévesen már felnőtt voltam.

Szép ifjúságom kellett eltemetnem.
Sokáig várni kellett, nem úgy lett!
Túlél s átlép a KÉTEZREDIK évbe!
Velük biztosan jót cselekedtek!
Egy madár dalol – a nagy diófán.

Körülöttük mosolygó unokákkal,
vidám játék a homokozóban.

12. Szonettkoszorú – Nehéz sors, bánat²⁶

1. RÉMÜLTEN ÁLLOK²⁷

Ki mondja meg nekem, most mit tegyek?
A másik szobában van a telefon,
hogy zajt ne üsse, mozdulni se merek,
mert a Mobilom a konyhában van.
Ki jöhet nekem a segítségemre?
Egy betörő áll az előszobában...
Ha csoda nincs, itt mindennek vége,
nem moccan, talán érzi, hogy megláttam?
Vagy ő is épp' úgy fél, akár csak én,
vagy még azt sem tudja, hogy mit tegyen.
Múlnak a percek, nő a rettegésem,
én meg mozdulatlan állva őt nézem.

Most lassan a tükörtől elhúzódok,
ne lásson benne a betörő engem.

2.

Ne lásson a betörő a tükörben.
A Mindenhatóhoz fohászkodom,
segítsen meg e szorult helyzetben!

²⁶ A Szonettkoszorú készült: 2014. január 20. – május 18.

²⁷ Eredeti vers: 2009. június 10. – Szonett: 2014. január 10.

Tekintetem faliórára szegzem,
hisz' jön a postás a levelekkel!
Nem hiszek a nyitott szememnek sem,
a felismerés mar belém hirtelen
ilyen alkalommal mit kell tennem?
Előttem áll a valaha kedvesem,
arcán keserűség, könny hull szeméből,
gyerekem apja, s betörőnek hittem!
kedves órákra visszaemlékezem:

a megélt gondokra, lemondásokra,
velünk emberként élni nem tudott!

3.

Velünk emberként élni nem tudott,
lezüllött, sokszor haza részegen jött,
ránk csak gyötrődést és szégyent hozott,
gyermeke elbújt, tőle rettegett!
Órára tekintek, pár perc alig telt,
Az idő úgy múlt el a végtelenbe'.
A rémületem hosszú óráknak tűnt,
míg volt kedvesem bámul a semmibe,
de ő sem számított arra, nemcsak én,
hogy újra találkozunk a lakásban.
Rettentő félelem gyötört, mint régen,
a szemei oly' vadul tapadtak rám,

félelmemben menedéket kerestem,
mint valaha, ha ittasan jött haza.

4. TÁMADÁS²⁸

Mint valaha, ha ittasan jött haza.
Lement a nap, az utcák már kihaltak,
miért félek? Nem tudom! Árnyalakok
körülottem csattogtatva bujkálnak.

²⁸ 2009. június 26. – Szonett: 2014. január 20.

Alkonyat van, óvatosan lépkedek,
ki van ott? Megnézem, hátra fordulok,
és mit látok? Furkósbottal kezükben
fenyegetve követnek a suhancok
sötét ruhában surrannak utánam.
Nem szeretnék zajt csapni, jó lenne
minél előbb eltűnni. Egyre jobban
figyelnek ezek a komisz gyerekek.

Lassan el is érnek, bekerítenek,
botokkal csapkodva ijesztgetnek.

5.

Botokkal csapkodva ijesztgetnek.
Én meg haragosan rájuk nézek,
ők futásnak erednek, de meredek
az utca, én megállok, elernyedek.
A kopasz gyerekek, rám néznek és
röhögnek, botjaikkal fenyegetnek.
Felnézek a felhőkre, segítségért
esengve. Kicsit még félek, mégsem
tettem hiába, lecsap az ég villáma,
ijedten remegnek, mert fáj nekik,
legénykedtek, jajgatnak fájdalmukban,
felgyulladtak, lángolnak a ruháik,

sietve elfutnak. Égre nézek,
örömben könnyeim erednek.

6. JÁROM AZ UTAM...²⁹

A hidegtől elerednek könnyeim.
Mint szegény hajléktalan magányosan,
némán, sötét utcákon, egyedül
kóborolva, elhagyottan járom az
utam. Nem tudom miért, ez a sorsom.
nincs senki, aki e földön megszánna,
vagy engem megsajnálna e világon,

²⁹ 2012. augusztus 19. – Szonett: 2012. augusztus 19.

azért vagyok én ilyen boldogtalan.
Nincs, aki szánná rongyos ruhában
hidegben vacogó, boldogtalan
hajléktalan embert, már a városból
is kitoloncolták, kitől várhatná,

hogyan legyen feje fölött fedél, s étke?
Kitől várja, hogy valaki szeresse?

7.

Hogy valaki szeressen, kitől várjam?
Aki úgy szeressen, mint valaha
jó anyám, aki kiskoromban dajkált
s jó volt hozzám, nekem jó sorsom volt,
Istenem! – miért feledtél el engem?
Azért, hogy sorsom jobbra forduljon
mit tehetek, hogy most is szeressen
valaki és legalább éljek jobban,
mint ahogyan drága jó anyámnál
valaha régen, sok-sok éve akkor,
amikor gond nélkül éltem családban.
Most meg milyen sors vár rám azután?

Az utcán sem lehetek, onnan is
kiutáltak a hideg-fagyos télben!

8.

Kiutáltak hideg-fagyos télben!
Hová mehetek, hol lelek fedélre
hideg emberek közt, zord hidegben,
ócska ruhában, éhgyomorral élek.
Munkát sem kapok, hogy abból ételmet
vegyek, hiszen más szegénynek sincsen.
párna nélkül, éhesen ne kellene
este álmra hajtani a fejem.
Nem könnyű azoknak sem, akik hazát
cseréltek, jobblétért kivándoroltak,
onnan visszavágynak, hogy sorsukat
majd kipihenni magyar földben tudják.

Lejárt időm, múlt az ősz, a meleg nyár,
engem már csak zord, hideg tél vár.

9. VÉGZET ÁLMA³⁰

Engem már csak a zord, hideg tél vár
Magam vagyok, szomorún élem életem,
ősz falevélként, mint egy vándor
földön eltaposva sötét éjjelen.
Megéreztem, hogy nekem mennem kell,
unalmas ez a hely itt, mindenem fáj...
ez a táj idegen lett körülöttem.
Nagyon szépen arra kérlek, ne hagyj el.
Álmaimból fölébredve mit láttam?
Elhagytak jó barátok, elfáradtam,
nehéz utakon jártam, jobbat vártam,
egy szigeten, egy elhagyatott tengerben

engem hullámokon körbefogva
cápák lubickoltak, s rám vigyorogtak!

10. ÜLDÖZNEK³¹

Cápák lubickoltak, s rám vigyorogtak!
Megláttam haragtól izzó szemeit,
lebénult lábam, verejtékben úsztam,
félelmemben nem tudtam, mit tegyek?
Érzem, csak a csodákban bízhatom.
Sosem értettem, miért bántott engem?
Látni se akarom, szemem lehunyom.
Menekülnöm kell, már bizton érzem,
tovább már nem bírom gyalázatát.
Még fel sem fogta érzéketlen szíve
miért viseltem el sok gonoszságát?
Eddig mért is vártam, nem érthetem!

Nem tűrhetem tovább, már jól tudom,
élni akarok, magam nem hagyom!

³⁰ Eredeti vers: 2012. október 3. – Szonett: 2013. október 29.

³¹ Eredeti: 2009. július 14. – 2014. január 20.

11.

Élni akarok, magam nem hagyom!
Üldözni fog tudom, nem enged el.
Nem akarok meghalni, védem magam,
erőt veszek magamon, gyűjtöm erőm.
Arra várok, hogy kellő pillanatban
fák árnyában osonjak, éji nesztől
esti félhomályban útnak induljak?,
Levelek zizzenésétől is félek...
főleg tőle! Futok úttalan úton,
rém üldöz, hogy utolér, attól félek.
Érzem, az erőm teljesen fogytán,
amit velem tehet, attól rettegek.

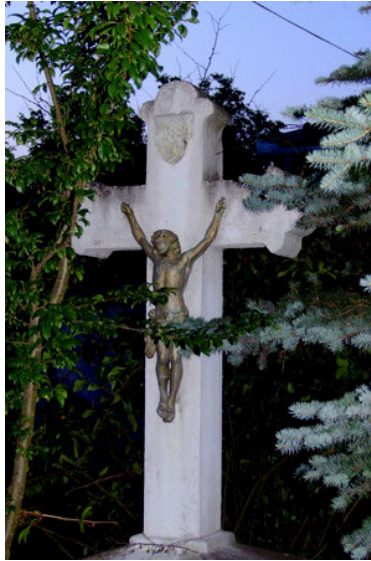
Erőt ad, hogy el kell menekülnöm,
bokrok tüskéi tépik fel ruhám.

12.

Bokrok tüskéi tépik fel ruhám,
fáradtan lihegek, verejték előnt,
de sietnem kell, mivel utolér,
patak előtttem, merre mehetek,
nekem nagyon gyorsan kell döntenem!
Már átugrottam, a túlpartra érek,
üldözőm lemaradt – sikerült léptem!
Ébredve ijedten körbetekintek,
már a korahajnalban gyönyörködöm.
Nyugalom és csend vesz körül engem,
nem értem azt, hová is kerültem?
Egy keresztfa áll nem messze tőlem,³²

rajt' fából metszett Krisztus felfeszítve,
töviskoronától orcája vérző.

³² Lásd a képet

13. ÜLDÖZNEK – GÖDÖR MÉLYÉN³³

Vérző töviskoronától orcája
mintha nyugalmat árasztana felém
Köszöntöm, s előtte térdre borulok,
nem menekülök tovább, már nem félek,
megmentett üldözőmtől, hálát adok,
jó érzés tölt el, mert itt van velem: Ő!
Sűrű-sötét erdő mélyén kószálok
hideg éjben, időtlen-időig
bokrok között botorkálva, vadak közt
érezem magam a sűrű homályban, járt
utat már nem találva, körülöttem
mindenhol üvöltözés, vad sóhaj...

Magas fák ágain vadmadárhad
rettenetes szárnycsapása húsba mar.

³³ Eredeti: 2000. február 15. – Szonett: 2014. január 20.

14.

Húsba mar rettenetes szárnycsapása.
A kígyók lábam alatt lucskos sárban
kúsznak-tekeregnek, ugrándoznak a
varangybékák, s én bennük botladozom.
Már semmit nem látok a sötétben,
a gödör közepén, még annak is lenn
a legmélyén keresem, de sehol sem
lelem meg a kiutat. Ki mondja meg
nekem, hogy ki vagyok? Lehet, nem
élő ember, csupán a fáradt-fájó
lelkem egyre bolyong a sötétben?
Sűrű fák között sehol sincs fény, hiába

bolyongok, számomra már nincs semmi
remény... nos, talán ez lenne a vég?

15. MESTERSZONETT – Nehéz sors, bánat

Ki mondja meg nekem, most mit tegyek?
A betörő a tükörben ne lásson.
Élni nem tudott velünk emberként,
s mint akkor régen, ittasan jött haza.
Botokkal csapkodva ijesztgetnek,
a hidegtől elerednek könnyeim,
kitől várjam, hogy valaki szeressen?
Kiutálnak a hideg-fagyos télben,
engem már csak a zord, hideg tél vár.
Cápák lubickolnak, s rám vigyorognak,
Magam nem hagyom, élni akarok!
Bokrok tüskéi tépik fel a ruhám.

Rettenetes szárnycsapása húsba mar,
Nincs semmi remény, talán ez a vég?

16. Szonettkoszorú – Sorsok³⁴

1. MI LENNÉL GYERMEKEM?³⁵

Fáj az anyai szív, fájdalom marja,
szívében dúl kegyetlen sorsa,
lenne most valaki, aki ápolja,
mi lenne, ha megszületett volna?
Szíve alatt hordta, sorsa nem hagyta,
hogyan világra jöjjön háború alatt.
Könnyes szemmel ágyában gyászolja,
gyötrelme nem múlt, múlnak a napok,
nincs, ki elsíratná nagy bánatát.
Kínjai gyöttrik, hosszú hónapok,
kegyetlen éjszakák... minden hiába,
már örökre övé marad fájdalma.

Így múlnak a napok egymás után,
gyermeked vissza nem tér soha már!

2.

Gyermeked vissza nem tér soha már?
Nincs vigasza, meddig siratja anyja,
minden hiába, nem múlik fájdalma...
Nyugovóra vár, szeme lezárva,
végre elalszik, s akkor az ablaknál
libben a függöny, belép a lakásba
meg nem született kislány. Orcáját
simogatva ráhajol, vigasztalja.
Te szerettél volna engem, tudom,
nem a te hibád. Szeretlek téged,
emlékedben őrizd meg drága anyám,
soha ne feledj' engem – arra kérlek,

fenn a Mennyekben érted imádkozom
gyógyuljanak sebeid, kedves anyám!

³⁴ Koszorú készült: 2014. február 23. – május 26.

³⁵ Eredeti vers ballada: 2009. április 4. – Szonett: 2014. február 21.

3. ELMÚLT IDŐK EMLÉKEI³⁶

Gyógyuljanak sebeid, kedves anyám!
A múltból tör elő, mint kedves emlék
a kép: szőke, fehér babakocsiban
ülő, vidáman kacagó kisgyermek.

Babakocsival

Mosolyogva néz fel rám, arca derült,
a szemében vidámság és huncutság.
Kacagása messze hangzik, a szellő
fújja dús haját, de jó volt akkortájt!
Reménykedtünk, szebb és jobb jövőben
hittünk. Visszatekintve sok év után
néha bajokkal kellett megküzdenünk,
de gondokat leküzdve, most itt vagyunk.

Igaz, nem vígadunk, de kellemes
napra virradunk, vigyáz ránk az Isten!

³⁶ Eredeti: 2013. február 5. – Szonett: 2014. március 11.

21.

4. ILYEN VAGYOK³⁷ (Rokkant fohásza)

Arra virradunk, vigyáz ránk az Isten!
Bennem is érző szív lüktet, ami fáj,
– engem ilyennek teremtett a jó Isten –
ha velem gúnyolódnak és bántanak,
s ha nem értenek meg az emberek.
Ne bántsatok, kérlek benneteket,
higgyétek el, hogy én ilyen lettem,
kérlek, értsetek meg mindnyájan engem!
S ha ezt elhiszitek, boldogan dobog
a szívem! Mindnyájan értsetek meg,
akkor elégedett és boldog vagyok,
ha szerettek, megértitek érzésem,

Akkor jól érzem magam köztetek,
megköszönöm szépen mindenkinek!

5. SORSOK³⁸

Megköszönöm mindenkinek szépen!
Nézi édesanyja kórral született
gyermekét: rövid ujjait két kezén,
ingázó járását, alacsony termetét...
mégis óvja, figyelni szorgalmát...
Orvosa időben figyelmét felhívta,
hogy vele gondjai lesznek, mit várhat.
Megtartotta mégis, ragaszkodott a
már megfogant magzatához. Tudta jól,
mit várhat sorsától, rengeteg gondtól,
nem ijedt meg, nem félt a jövőtől
– bízott az Isten irgalmasságában –

ragaszkodott magzata létéhez,
világra jött orvosa segítségével

³⁷ Eredeti vers: 2005. június 19. – Szonett: 2014. február 21.

³⁸ Eredeti vers: 2005. június. 19. – Megjelent a Lyra Irodalmi Antológia 2006. áprilisi számában. – Szonettnek átalakítva: 2014. február 21.

6.

Orvos segítségével jött világra,
igaz, műtéttel. – Bármit hoz az élet,
– bevált orvosa korábbi jóslata –
mégis örül kedves kisgyermekének.
Azt jól tudta, hogy gondjai lesznek,
s több baja a kis súlyú szülöttével,
mint együtt a két nagyobb gyermekével.
Azért ha lassabban is, növekedett,
más gyermekektől kicsit lemaradt,
mindig igyekezett, aki meglátta
szerette, kedvenc lett ő a családban.
Abban az időben édesanyjának

dolgoznia kellett, hisz' akkor még
nem volt sem gyes, sem gyed.

7.

Nem volt sem gyed, gyes sem,
minden fertőzésre fogékony volt,
vinni kellett mégis, a bölcsődében
szerették őt, de a kiságyuk hideg
volt, nemsokára kórházba került,
ahol mandulájával megműtötték.
Felgyógyulva, masszív kiskölyök lett.
Nemsokára a fővárosba kellett
vele vizsgálatokra – félévenként
járni, hogy figyelje fejlődését
doktor néni. Nőtt és növekedett,
amit kellett mégis megtanult mindent,

szobatiszta lett, s háromévesen
mint mások, óvodába mehetett.

8.

Mint mások, mehetett óvodába,
óvó nénije szerette őt nagyon,
csoportban vele sokat foglalkozott.

Majd nemsokára a fővárosba került foglalkoztató általános iskolába. Tanították őket sok mindenre: nem annyira írásra számolásra, inkább egyéb munkára,

Már iskolában

Vitték őket üzembe, kekszgyárba, otthon sorolta hányféle kekszet méregetnek, csomagolnak. Aztán otthon hallgattuk és nagyot néztünk,

hiszen annyiféle kekszet ismert (és) nekünk felsorolta a kekszek nevét!

9.

Nekünk felsorolta a kekszek nevét! Abban az időben gondoltak arra, hogy a sérülten született embernek is legyen munkája. Iskola után új intézménybe került, 'hol papírral és egyéb munkával ők is nyugdíj-jogosultságot szerezhettek. Arra

gondolva, hogy ne maradjanak le,
fejlődjenek. Szakkörben megtanult
rajzolni, filctollal színes képeket
festeni. Úgyes a keze, szorgalmas,
amire őt kéri, mindent megtesz.

Szeretik, (mert) kedves, szeretetre éhes,
boldog, ha másnak kedvére tehet.

10.

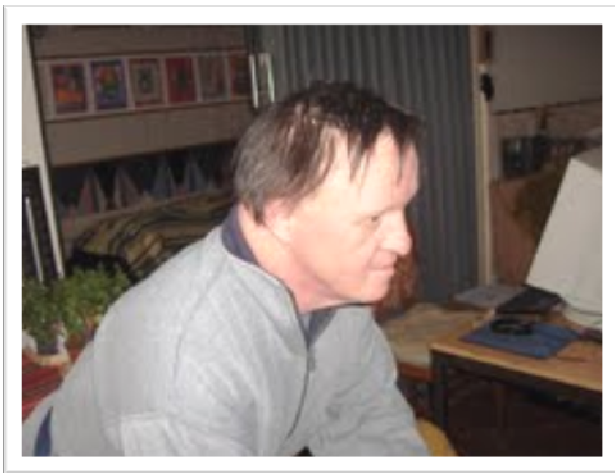
Boldog, ha másnak kedvére tehet,
szeretettel nála mindent elérnek.
Ilyen a szeretet, ezért érdemes
élni. Már ő is felnőtt rokkant ember,
filctollal alkot képet, festményekből
kétezer-háromban kiállítás nyílt.
Nem várt siker érte, csodálták képeit,
újságokban őt művészként dicsérték!
Mások által boldogtalannak hitt
ember oly eredményt ért el, melyhez
sokan nem jutnak. – Milyen az anyai
szeretet? – Hogy világra hozta, sose

bánta meg, sorsa őt kárpótolta:
Velük a szeretet csodákat művelt!

11. SÉRÜLTEK SORSA...³⁹

Velünk a szeretet csodát művelt!
Sérült-rokkant magában, rideg bezárt,
sötét szobában – miért büntetik,
hisz' semmiről nem tehet! Nem is tudja,
miért tették vele? Mentség nincs rá,
zárva tartják, ridegen elhallgatják.
Nem evett, nagyon éhes, korog gyomra,
ki hozza majd neki a szabadulást?

³⁹ Eredeti vers készült: 2012. június 26. – Szonett: 2014. február 21.
Megjegyzés: Sajnos, megtörtént eset.

Már felnőtt ember⁴⁰

Szeme könnyezik, jó embereknek kellene rájuk vigyázni, de ők nem törődnek ezzel, hidegek, kőből lett szívük! Ki tehet ellene, (hogy) született

beteg? Ki gondoskodik most róla? ereje nincs, anyja nem vigyázhatja.

12.

Nem vigyázhatja anyja, nincs ereje gondozásra, hullanak bús könnyei, de nagy fájdalmai nem múlnak el. Ha fia szabadul, Isten rátekint az idő eljő', megint vigyázhat rá a mamája, mint kisgyermekkorában meleg szobájában. Istenostora a gondozóit rút vétkeikért majd megtorolja, neki szenvedéséért büntetés jár! Ők kerülnek zárkába

⁴⁰ Fényképe itthon készült, a kis íróasztala mellett ül, az asztalon egyik képen dolgozik, mögötte a falon a saját színes képei sorakoznak.

nemsokára, akik így bántak velem!
Jut idő, tetteikért bűnbánatra.

Megbűnhődnek, de ők soha el ne feledjék, hogy: Isten nem bottal ver!

13. IMA LELKI BÉKESSÉGÉRT⁴¹
Sose feledjék: Isten nem bottal ver!
Lelkem háborog a bántalmakért,
szívem fáj védtelen fiamért, azért,
mert vele úgy elbánt egy gonosz némbor:
'mit egy igaz a kuttyájával sem tesz.
A kegyetlenségét mindenképpen
hasonlóan megtorolnám, ugyanazt
kapja, ha van egyáltalán lelke,
fájjon neki is, érezze, mit művelt
egy magatehetetlen emberrel!
Bánatomban, óh milyen jó lenne,
ha Égig érő segély-kiáltásom

helyett Isten előtt leborulhatnék.
Mások gonoszságát mért kell túrnöm?

14.
Mért kell mások gonoszságát eltúrnöm?
Megbocsátani kellene nekem, de
ezt sehogy sem tudom megérteni,
mégis csupán ez jár az eszembe'
aki ellennünk ilyen nagyot vétett,
kapja vissza duplán a fájdalomért!
Szenvedek, mert fáj nagyon, amit tett,
nem csak az én, hanem a gyermekem
nyugalmát vette el! Óh, Uram kérlek,
bocsáss meg, ha vétettem ellened,
s védtelen fiam sorsát igazítsd el,
és fogjad mindig szorosan a kezem.

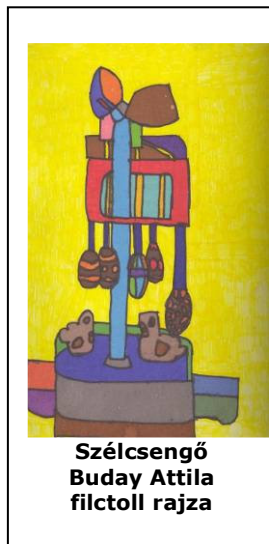
⁴¹ Eredeti vers: 2012. november 13. – Szonett: 2014. június 25.

Adj erőt, mint eddig, hogy mit rám mértél,
ha nem is türelemmel (de) elviseljem.

15. MESTERSZONETT: Sorsok

Fáj az anyai szív, marja fájdalom,
Gyermekek vissza nem tér soha már!
Gyógyuljanak sebeid, kedves anyám!
Arra virradtunk, Istenünk vigyáz ránk!
Szépen megköszönöm mindenkinek
orvos segítségével jött világra.
Akkor még nem volt sem gyed, se gyes.
Mehetett óvodába, mint mások,
a kecskék nevét nekünk sorolta!
Boldog, ha másnak kedvére tehet,
velünk a szeretet csodákat művelt!
Nem vigyázza anyja, nincs ereje.

Sose feledjék: Isten nem bottal ver!
Mért kellene más gonoszágát túrni?

23. Szonettkoszorú - Ilyen vagyok⁴²

1. ILYEN VAGYOK Fohász⁴³

Ilyen vagyok. Ilyennek születtem,
engem Jóisten teremtett ilyennek.
Fáj érző szívem, ami lüktet bennem
ha bántanak, gúnyolódnak velem,
ha nem értenek meg az emberek.
Ne bántsatok, kérlek benneteket,
tudjátok, hogy én ilyennek születtem!
Mindnyájan értsetek meg engemet.

⁴² Koszorú készült: 2014. június 8 – június 22.

⁴³ Eredeti vers: 2012. július 11. – Szonett: 2014. február 21.

S ha megértitek, akkor szeretettel
dobog az én szívem! Értsetek meg,
mert boldog vagyok és elégedett,
érzésem megértitek, ha szerettek,

s mindenkinek megköszönöm szépen,
mert jól érzem magamat köztetek.

2. MÉRT BÁNTANAK?⁴⁴

Mert köztetek én jól érzem magam,
Nem értem, mért bántanak, mindig egem
bosszantanak! Bosszúálló nem voltam,
én inkább jóakaró vagyok. Jártam
sűrű sötétségben oly' utakon...
könnyű eltévedni kis csónakon
nagyon, visszajutni már csak vakon.
Én nem sajnálom a fáradságom,
megélhetem, körüljárom mégis
azt az időt, amikor ide jönnek
segíteni, akkor kell majd együtt
imádkozni, sorsunkat megsíratni.

Ha Jóisten imánkat meghallgatja,
nehéz létünket megvigasztalja.

3. M'ÉRT FÁJ?⁴⁵

Isten a létünket megvigasztalja.
Miért fáj a szív, ha elhagyja valaki?
Miért fáj akkor, ha valaki megbántja?
Ha egyedül marad miért fáj a szív?
Miért fáj nagyon, ha senki nem szereti!
Miért fáj olykor, ha magában gyötrődik?
Miért fáj akkor, ha lenézi valaki?
Miért nincs vigasz, ha magában sír a szív?

⁴⁴ Eredeti: 2012. október 6. – Szonett: 2014. június 8.

⁴⁵ Eredeti: 2010. december 30. – Szonett: 2014. június 8.

Miért fáj, ha senki nem érzi fájdalmát?
Mért nem keres vigaszt, ha egyedül van?
Miért fáj a szív, ha látják a fájdalmát?
Gyógyítsa mindenki fájdalmát maga.

Nézzen mélyen lelkébe, mert a szívet
óvni kell, mert a szív egy érző szerv!

4. KISGYERMEKEM⁴⁶

Mindig óvni kell, mert szív érző szerv!
Totyogó gyermek anyja szemefénye,
csillogó szemébe' benne a lélek,
mosolya a szülők reménysége,
csöppség kacagása család öröme
kicsi gyermek drága kincs, szeretetre
mindig éhes, boldogsággal telve,
nemsoká szemünk fénye lesz belőle,
idő múlik, suliba jár, növekszik,
ha jól tanul okos lesz, lányokkal
ismerkedik, majd szerelembe esik,
legény és felnőtt lesz nemsokára,

szülőktől elköltözik, ha férfi lesz
majd édesanyja várja szeretettel.

5. IMA LELKI BÉKESSÉGÉRT⁴⁷

Majd édesanyja várja szeretettel.
Lelkem háborog a bántalmakért,
szívem fáj védtelen fiamért, azért,
mert vele úgy elbánt egy gonosz némbér:
amit egy igaz ember kuttyájával
sem tesz. Kegyetlenségét ugyanúgy
megtorolnám, ő is ugyanazt kapja,
amit tett – ha egyáltalán lelke van –

⁴⁶ Eredeti: 2013. május 25. Szonett: 2014. június 8.

⁴⁷ Eredeti: 2012. november 13. – Szonett: 2014. június 25.

fájjon neki is, tudja meg, mit művelt,
egy magatehetetlen emberrel.
Nagy bánatomban milyen jó lenne,
ha a Jóisten rajtam segítene.

Hálával leborulnék előtte, mert
szeretném érteni, túrnöm miért kell?

6.

Szeretném érteni, túrnöm miért kell
mások gonoszságát? – Érteni szeretném
megbocsátani tudnom kellene,
de nekem csakis az jár eszembe',
hogy 'ki ellennünk ilyen nagyot vétett,
kapja vissza duplán a fájdalomért!
Szenvedek, mert fáj nagyon, amit tett,
hogy gyermekem nyugalmát vette el
nem csupán enyémet. Óh, Uram kérlek,
bocsáss meg, ha vétettem ellened,
védtelen fiam sorsát igazítsd el,
és fogjad mindig szorosan a kezem,

mint eddig, adj erőt, hogy mit rám mértél,
ha nem is türelemmel, elviseljem.

7. TÉKOZLÓ GYERMEKED⁴⁸

Amit rám mértél, el kell viselnem,
nem törli le szemedről a könnyet
ha bánatos arcod nézi Örömmel,
kedvét leli, ha a harcod vesztes lesz,
mindent megtesz azért, hogy könnyezzeél.
Hogy miért teszi jó érzéssel mindezt?
Gyermekeként a lelke vérzett sebekből,
nem mostoha, mi az, ami mégis
őt ennyire elvadítja és bántja?

⁴⁸ Eredeti: 2009. május 27. – Szonett: 2014. június 8.

Büntetés a sorstól, más nem lehet,
megbocsáss a gyermeknek, még ártatlan.
Istent kérni kell, ne büntessed szegényt.

Mi más lehet, vagy hibás gént örökölt,
de segítség mindig jó, ha kéred!

8.

A segítség mindig jó, ha kéred
ne feledd, oszlasd el rossz kedved.
HIT-REMÉNY-SZERETET éljen benned,
meglásd, mindjárt javul a kedélyed.
Családodban is helyre áll a béke,
ha lelketekben nyugalom s szeretet
befészkel. Isten irgalmas, mindig
segít, ha elég az akarat bennetek.
Ha szeretet érzése a szívedből
árad, ott marad tenálad örökre
életed végéig. Megváltozik még
körülötted minden, kérlek hidd el!

Nézz az Égre, mindig bizakodjál,
oszlik a felhő, rád süt a napsugár.

9. ÚJRA KÉNE SZÜLETNI⁴⁹

Oszlik a felhő, rád süt a napsugár.
Úgy volna jó a világra születni,
még kezdhethném úgy életemet újból,
figyelve a leélt mindennapokra.
Élni úgy fegyelmezetten kellene,
mint katona, nem pedig elkallódni
semmibe, kúszni magasba, felfele,
minden szépet hamar megismerni,
minden ismert kétséget elfeledni.

⁴⁹ Eredeti: 2013. július 20. – Szonett: 2014. június 8.

Ha az életem átélhetném újra,
sosem volnék szerény, mint az eddigi
életemben, úgy, mint a kukába

kidobott elszáradt ibolyacsokor,
minden értékem bemutatnám bátran.

10.

Bátran bemutatnám minden értékem,
felfedném tehetségem, minden erényt,
tudást, de magamba sosem ásnám el
mélyen. A vetélytársimmal kiállnék,
hogy érezzék, mi lakozik bennem,
s amit szeretnék, a tehetséggel
biztosan elérném, s nem kellene
koldussorsra jutni szerénységgel.
Életutam járnám minden gond nélkül,
a nehéz válságokat elfeledném,
mit az életemben át kellett élnem.
Azt, hogy boldog voltam, úgy érezném,

s azt is, hogy jó volt élni. Gondolatban
elérhetném a földi Mennysországot!

11. SÉRÜLTEK SORSA...⁵⁰

(Megtörtént eset. Csak gondolkodom sorsokon...)

A földi Mennysországot elérhetném!
Bezárt rideg sötét szobában ül
magában rokkant ember. Mért büntették?
Nem tudhatja, s – ő nem tehet erről!
Mért tették vele? Nincs rá mentség! Zárva
tartják, sőt, elhallgatják szívtelenül!

⁵⁰ Eredeti: 2012. június 26. – Szonett: 2014. február 21.
Megtörtént eset. Csak gondolkodom sorsokon...

Éhes nagyon, nem evett, korog gyomra,
a szabadulást ki hozza el neki?
Könnye hull, jóemberi társaságnak
kellene vigyázni rája, de vele
nem törődnek, kőből szívük, fagyosak!
Ki tehet az ellen, (hogy) ő született

beteg? Ki gondoskodik most róla,
nincs erő, nem vigyázza édesanyja.

12.

Nem vigyázza édesanyja, nincs erő
gondozásra, bús könnyei hullanak,
fájdalmi nem múlnak. De majd eljő
pillanat, fia innen szabadulhat.
A Jóisten rátekint, úgy vigyázza,
mint mamája kisgyermek korában
meleg szobájában. Isten ostora
gondozók rút vétkeit megtorolja.
Szenvedésért neki elégtétel jár!
Aki vele elbántak kegyetlenül,

Kiállításon is szerepelt filctoll képek

zárkában ülnek nemsokára már,
bűnbánatra lesz idő, tetteikért

megbűnhődnek, hogy el ne feledjék
sosem: az Isten nem bottal ver!

13. MEGOLDÁS A SZERETET⁵¹

Isten nem bottal ver! El ne feledd:
Az Ég felé tekintve azt kutatom:
sűrű-nedves a sötét lenn a mélyben,
félelmemben reszketek, imádkozom,
nem tudom, a sötétnek lesz-e vége?
Keresem a kiutat, csak bolyongok,
Nem tudom, a fejemet hol hajtom le,
sötétségben körbe-körbe járkálok.
Elfáradtam, már pihenni jó lenne,
nem alszom, de fáradt szemem lehunyom.
Mi legyen? Majd figyelem nyitott szemmel.
Későeste ha fölkel a Telihold,

nem gyúl ki fény az elfáradt fejemben,
keresem, de a megoldást nem lelem.

14.

Keresem, de a megoldást nem lelem,
hová nézzek, nyitogatom a szemem,
labirintus van mindenhol előttem.
Belépjek-e rajta? – magamtól kérdem...
A szememet behunyom, bátor leszek,
mindegy, sötétségben hogyan teszem.
Jobbra indulok, tapogatok kézzel
szemem előtt felvillanó fény mellett.
S mit látok? Ha felnyitom a szememet,
sziporkázó nagy táblát fények között.

⁵¹ Eredeti vers: 2009. május 30 – 2014. augusztus 28.

Te vagy, aki a megoldást keresed?
Táblán a kérdés villogó betűkkel:

A megoldás: nyissad meg a szívedet,
s ennek kulcsa az igaz szeretet!

15. MESTERSZONETT – Ilyen vagyok

Ennek kulcsa az igaz szeretet!
mert én köztetek magam jól érzem.
Létünket megvigasztalja az Isten.
A szív érző szerv, mindig óvnunk kell!
Majd édesanyja várja szeretettel.
Miért kell nekem – szeretném érteni –
amit rám mértél, el kell viselnem.
A segítség mindig jó, ha kéred.
Eloszlik a felhő, rád süt a napsugár.
Bemutatnám minden értékem bátran,
elérhető a földi Mennyország is!
Nincs erő! Édesanyja nem vigyázza.

Isten nem bottal ver, ne feledjék el!
Keresem, de a megoldást nem lelem.

24. Szonettkoszorú – Szabadság⁵² (Hazafias versek)

1. HOL VAN SZABADSÁG?⁵³

Szabadság ott van, 'hol nyugodtan élünk,
mikor a hajnal ablakon bekukkant,
mikor álmodhatunk s reménykedünk,
s nyugalunk mindig megingathatatlan.

⁵² Koszorú készült: 2014. június 8 – június 22.

⁵³ Eredeti: 2012. szeptember 15. – Szonett: 2014. június 8 – 22.

Ha érezhetjük, hazában jólét van,
nem éhesek, boldogok a gyerekek,
ha minden család élhet nyugalomban,
s úton-útfélen éhezők nincsenek.
Minden magyar felett legyen fedél,
ne legyen nálunk annyi hajléktalan,
senki ne dideregjen fagyos télen,
fűtsenek minden házban-kunyhóban.

Mindenki tanuljon egyforma eséllyel,
ne csak dúsgazdag, legyen akár szegény.

2.

Esélye legyen minden szegénynek,
biztonság érzete legyen egyformán,
munkahely adassék minden embernek,
kevesebb gonddal küzdene a kormány.
Magyar földön magyar búza teremjen,
magyar földeket magyarok műveljék,
ne árusítsák ki idegeneknek,
senkiben ne keltsenek félelmet.
Ne marja gyűlölet lelkét senkinek,
minden embert szeretet vezéreljen,
akkor álmodhatunk s reménykedhetünk,
mikor a hajnal ablakon bekukkant,

ahol nyugodtan élünk, szabadság van,
s nyugal munk mindig megingathatatlan.

3. SZABADSÁG – hazafiak fogadalma⁵⁴

Nyugal munk megingathatatlan legyen,
a cselekvéshez, van-e elég erőnk?
Annyi biztos, hogy cselekednünk kell!
Mit látunk hazában, ha körülnézünk?
Szabad-e túrni a sok hazugságot?
sértegetést, meg nem értést, félelmet?

⁵⁴ Eredeti: 2012. március 2. – Szonett: 2014. – július 2.

Csalók élik világukat, igazat
elferdítik, ártanak a nemzetnek,
Ahol kiskirályok dőzsölnek, minden
érték ölükbe hull. Milyen lét az,
mellettük éhen halnak a szegények?
Ki áll mellettünk? Ne álmodozunk,

rossz úton járunk, tárjuk fel a csalók
elferdített igazságát, gázságát.

4.

Fel kell fedni a csalók gázságait.
Ezután a becsület legyen érték!
Egyenes úton járjunk, hamis szóknak
ne engedjünk, a jogainkat védjük.
Buzdítsunk megbékélésre, igazság
győzelmére! Félre tenni sérelmet,
jó tettel érjük el, hogy lesz jobb világ.
Igaz szívvel bízunk saját erőben,
higgyünk hazánk rég' várt jövőjében!
Jótettekhez ragaszkodjunk hűséggel,
akaratunk mindig erős legyen,
jogainkat védjük teljes erőnkkel,

csak úgy érhetjük el a várva-várt
éltető és megváltó szabadságot!

5. FELSZÁLLNI MINT A SÓLYOM...⁵⁵

Elérjük a megváltó szabadságot!
Felszállni szeretnék az egekbe,
fel, az öröklétbe, akár a sólyom,
szárnyaimat szélesen kiterjesztve.

Öröklétbe? Oda miért sietnék?
Várni kell még, sietni nem kellene,
mert lesz bőven elég dolog itt is,

⁵⁵ Eredeti: 2013. március 2. – Szonett: 2014. – július 2.

a Földön nélküle élni senkinek
sem lehet! Ezért emberként soha
nem tudtunk eleget pihenni. Mert
fentről hallgatom a hívó szózatot,
csillagok között a hárfák zenéjét,

sír a hegedű... szemem lehunyom,
fentről angyalok karát hallgatom...

6.

Fentről angyalok karát hallgatom...
mert elfáradtunk, s pihenni kellene...
tudnunk kell, mi lesz ezután... mi lehet,
otthon lazálni lustán, kényelmesen
tölteni időnket, ágyon henyélve
igaz, jó érzés lehet. Akkor miből
élünk meg? Miből élnek az emberek,
ha csak henyélnek? Abból kell élnünk,
amit megszerzünk kemény munkával,
ami mindennapi létünkhöz fontos
magunk fenntartására és családnak.
Javainkat keressük meg munkával,

ami kell a családnak, csak így jut
friss kenyér mindnyájunk asztalára...

7. VESS, HOGY ARATHASS!⁵⁶

Jusson kenyér mindnyájunk asztalára,
mert valóban az emberi feladat
tengernyi, de időnként eléem áll
valami akadály, s én is csak látok
falakat, mert eléem áll az akadály.
Elvonult már a zápor, por felszáradt,
így van ez, s elvethetem a magot
– kenyérnek a búzát – mikor meghúzzák

⁵⁶ Eredeti vers: 2012. október 2. – Szonett: 2014. június 25.

a kislel harangját, mindjárt kezdem
végezni a munkám, hogy mag kikeljen
s Péter-Pál napján aratni lehessen.
Ha hazában laza a bizalom, nem

mennek jól a dolgok maguktól, ki a
felelős?, kinek kellene rendezni?

8.

Ki felelős, kinek kell rendezni az
elszakadt szálakat?, egymás mellé
fűzni mindet, s csomóba kötni újra...
ha nincs bizalom, megdől a rendszer,
ami érték volt eddig, senkinek nem
fontos, semmi se terem ezután
parlagfüvön kívül. Magot nem vetnek,
a mező már olyan, mint a pusztaság:
üres és silány! Nincs többé aratás,
nincs jó falat konyhában, hiányzik a
kenyér az üres kamrákban. Sírnak a
gyerekek, előlről kezdetjük az

elvesztegetett munkát, hiába volt
minden erő, az áldás elmaradt!

9. NEM VÁR AZ IDŐ...⁵⁷

Hiába minden, az áldás elmaradt!
El ne feledjétek vének és ifjak,
a múlt időt becsüljétek nagyon,
nem késő vigyázni, ha itt az idő,
már elillan tőlünk! Tudni kell, hiszen
időnek az a természete, azért
nem áll meg, mert tovább kell mennie,
még egy percig se várhat tovább, mert az
idő folyton halad – válasz egyszerű,
rágódni rajta nem kell sokáig.

⁵⁷ Eredeti: 2012. október 5. – 2014. szeptember 18.

Kicsi ember előbb még tehetetlen,
nemsokára gügyög vagy mindig alszik,

izeg-mozog, majd felül, s ismerkedik
a világgal, mászik, csörgővel játszik...

10.

Kisgyerek mászik, csörgőjével játszik...
eszik-iszik, majd billegve feláll és
botladozva megtanul járkálni,
ijesztő, ha kikerül a ketrecből
mit produkál. Közben rohan az idő,
úgy, hogy követni őt nehezen tudják.
Saját kárán tanulja meg, hogy mik
a teendők. Óvodás lesz utána,
komoly feladat várja. Nem azt teszi
– nagyon fontos feladat – 'mit szeretne,
megtanulna érthetően beszélni!
Elvárni ezt nehéz kicsi embertől,

de sürget az idő, ha mi bárhogyan
szeretnénk, soha nem fog megállni!

11.

Hiába szeretnénk, idő nem áll meg!
Kézen fogva az iskolába megy
mamával hétévesen a kisgyerek
betűt írni, számolni ott tanul meg.
Ha szorgalmas, karácsonyra a színes
tankönyvből már egyedül is olvassa,
megtanulja az ünnepi verseket,
leírja a betűket és szavakat.
Nem vár az idő, az óra percei
sebesen haladnak. A kisiskola
után nagy a feladat, kell dönten:
a diák milyen pályán induljon,

hová iratkozzon? Választani kell:
hogyan életében mit akar elérni.

12.

Választ, mit akar életben elérni,
mit tegyen? Tanuljon vagy dolgozzon?
Megfontolandó, merre kell most lépni.
Ifjú ember felnőtt lett, idő nem vár!
Nagykorú lett, választás előtt áll,
hosszú útja előtt most lépett ki az
életbe. Munkát vállal, továbbtanul?
Sorsfordulók előtt hogyan boldogul?
Most döntheti el, milyen lesz neki a
felnőtt élete? Megállnia még most
sem lehet, az idő sürgeti, hiszen
diplomát szerzett, belépett a NAGY-

BETŰS életbe! Még felnőtt fejjel se
könnyű kitalálni, lesz-e állása?

13.

Hogyan találja ki, lesz-e állása,
miből él ezután? Szülők fáradtak
mellettük vagy egyedül él? Sorsa
nem könnyű idősnek, se fiatalnak!
Volt-e értelme a sok tanulásnak?
Van, kinek korábban kell döntenie,
hol lelhet rá olyan helyre, ahol
munka várja, amiből megélhet ő
és családja? Várja-e jó élet, vagy
munkanélküliség réme kopogtat? (Vagy)
munkája után megbecsülés, babér-
koszorú (várja). Ki lát be a jövőbe?

Kinek a feladata gondoskodni
a hazában élő minden emberről?

14.

Ki gondoskodik az emberekről?
Ébredjetek okos magyar emberek!
Senki ne szenvedjen kárt, innen el ne
meneküljön. Hazáért elhivatott
államférfi legyen a haza élén,
egy elhivatott hazafi, (aki) érti
dolgát, nem saját érdekeit védi,
első dolga legyen: rendet rakni,
működtetni a haza gazdaságát,
emberi létért küzdeni. Dolgozzon
a kiválasztott ember azért, hogy
a népesség éljen boldogan.

Nem vár az idő! Talán eljön már,
s újra szabadok leszünk! S dalolunk!

15. MESTERSZONETT – Szabadság

Szabadság az, ahol nyugodtan élünk,
Legyen esélye a szegényeknek
megingathatatlan legyen nyugalmunk.
Fel kell fedni a csalók gazságait,
(hogy) elérjük a megváltó szabadságot!
Fentről angyalok karát hallgatom...
Jusson kenyér családok asztalára,
Ki felelős, ki rendezi országát?
Hiába minden, az áldás elmaradt!
Kisgyerek mászik, csörgőjével játszik...
Hiába szeretnénk, idő nem áll meg!
Választ, életben elérni mit akar!

Hogy találja ki, állása lesz-e,
ki gondoskodik az emberekről?

2. Szonettkoszorú – Vadon mélyén⁵⁸

1. VADON MÉLYÉN⁵⁹

Erdő sűrűjén őzcsapat lépeget
rettenve-figyelve rezdülésekre,
jobbra-balra riadtan tekintenek,
amikor közelben veszélyt éreznek.
Sötét égen ragyog már a Telihold
sűrű bokrok között huhog a bagoly,
éjszaka mélyén félelmes a vadon,
nem olyan nyugalmas, mint valaha volt.
Csendben osonnak bokrok közt az őzek,
rettegnek, érzik a farkasok bűzét,
vigyázva suhannak, hisz' vész közeleg
rájuk, félelem járja át testüket.

Gyerünk már! – mintha sugallná neki,
őzanya gidáit féltve tereli.

2.

Őzanya gidáját tereli félve,
gyerünk már! – mintha sugallná neki...
Tóparti békák hangosan brekegnek,
vígán élnek, még sötétben sem félnek,
nem vadász éjjel, mert a gólyamadár
tojásain csendben pihen fészkeiben,
messze hangzik békák kuruttyolása
halkan kíséri tücskök zenéje.
Őzgidát ijeszti, ha madár rebben,
az őzcsapat menten futásnak ered,
vadonban úr a természet ereje,
azt megváltoztatni helyes nem lenne,

csekély az esélye a gyöngébbeknek...
mert az őserő győzedelmeskedik!

⁵⁸ Készült: 2013. október 23. – 2014. november 2.

⁵⁹ Eredetileg szonett: 2013. október 23.

3.

Ahol az őserő győzedelmeskedik,
az éjt bejárja farkas üvöltése,
szerte az erdőn apróvadak félve
húzzák össze magukat, hogy életbe'

Farkasüvöltés

maradjanak, esdve a természetnek.
Fák közt szarvasok, bokrok alatt nyulak
egymáshoz bújnak, meg se rezzennek
nehogy őket fölfedje farkas-horda,
percek múlnak, idő rettegve halad
a fák ágait belepi ködpaplan,
holdfénytől őket óvón takarja.
Merev lábaik görcsbe rándulva...

szusszanás nélkül meg sem moccannak,
kísértő éjszaka múlását várják.

4. NÉMA ERDŐ⁶⁰

Kísértő éjszaka múlását várják,
csendes erdő, magányosan leng árván
az üres madárfészek a faágon
búslakodik, mint az én lelkem árnya.
Faágakon reccsen a gally, már félholt

⁶⁰ Eredetileg szonettnek készült: 2013. október 23.

homályba révedezve, ha rám néznek,
körülölel néma táj, csak szél süvölt,
lelkem őre láncsa csörren, fenn a Hold.
Szívem remeg, oly félelmetes a táj,
sziklatömb tetején ül fekete sas
figyel a földre, éhesen koncra vár.
Mi ez a csend, mért nem dalol a madár?

Fészekben fiókák éhesen várnak...
senki se tudja, hová szállt a madár?

5.

Madár hová száll?, senki se tudja...
félve tekintek szét a néma tájon,
mire készül a Föld – fülem hallja,
mindenhol némaság a rónaságon,
a szél se rebben, semmi sem zöld már...
vétkes ember a Földet lerombolta,
javaink már sehol, kizsákmányolta,
sors soha nem kímél, kakukkszóra vár,
hiába várunk, az idő lejárt rég!
Ember, szállj magadba, bánd bűneid,
kérjél kegyelemet, érezd vétkeid.
A fiókák többé ne éhezzenek,

az erdőben újra dalol a madár,
étket csőrben hozza az anyamadár.

6. TAVASZÁLMODÁS⁶¹

Az anyamadár csőrben hoz étket,
testünk zsibongva a jó időt várja,
hallom a szellő susogását, ébred
az erdő, érzem a nap sugarát,
várom a jövőt, száll a gondolat,
amint tavaszi eső simogatja,

⁶¹ Eredetileg szonettnek készült: 2013. október 10.

Nap melege az álmos ágakat
élteti, a fák ágain rügy fakad,
bimbó hasad, virágtól illatos az
erdő... faágak virágtól hajlongnak,
tavaszi széllel száll méz illata...
erdő tele élettel méhek szállnak

egyik virág-kelyhéről a másikra,
a zsongás titkokat rejt magába'...

7. ÉBENFA⁶²

A zsongás titkokat rejt magába',
fák lombjai közt madarak dalolnak,
reánk a nyári napsugár ragyog,
kéz-a kézben, csak te és én vagyok.
A zöld réten kispatakban víz csobog,
benne kishalak ficáncolnak, kell-e
nekünk ennél jobb? Hallgatjuk a szelő
susogását, a szívünk hogy dobog...
A csend ezer szónál, halk zenénél
sokkal többet mesél. Felettünk az
Esthajnal csillag ragyogó fénye
tölti be a romantikus éjszakát,

körbe-körbe az apró csillagok
röpködnek és fényben sziporkáznak...

8.

A csillagok sziporkáznak fényben...
Mondd meg nekem, a szíved miről mesél?
Talán épp' a szép jövőnkéről regél...
adjunk hálát a boldogságunkért,
napsugárért, örülünk életünknek,
a zöldellő rétekért... a patakok
tisza vizéért... étket adó földért,
szellő susogásáért... kis bogarak

⁶² Eredeti vers: 2009. október 18. – Szonett: 2014. október 10.

élőlények léteért, nyüzsgéséért,
mezei virágok illatáért...
az Égen tündöklő csillagokért...
a röpködő madarak víg daláért...

az életünkért, s minden javakért,
mindazért, mit Teremtőnk adott nekünk!

9. SZÍNES VARÁZSLATOK 1.⁶³

Mindent, mit Teremtőnk nekünk adott!
Örömöm lesz, ha ablakon kitekintek,
Mi Urunk festette a szép tájakat...
add meg a módját, fessd át színesebbre.
Bárhol keresgélész, csodás a mi Földünk,
szép kavalkádból válogass kedvedre:
a csodás naplementét rajzold meg.
Ha erdőben jársz lombos ágak között,
higgyed, hamar látod az eredményt,
egy madárfészekben örömöd leled.
Ha az alkony jó, lecsendesül a szél,
brekegnek a békák, a tücsök zenél...

csendet hallgatom, a természet rendjét,
öröm a szívnek élni békességért!

10. BÓDÍTÓ ILLATOK⁶⁴

Békességben élni Öröm a szívnek!
Ha fehér hótakaró borítja a
tájat, a legszebb évszakunk lehet.
Jó a kikelet s ibolyák nyílnak,
lelkünk telve édes borzongással,
és vadvirágok édes illatával?
Talán szebb a nyár, rózsa illatával
telve, minden ágon bimbó: sárga,
bordó, fehér, rózsaszín, vörös-rózsa,

⁶³ Eredeti vers: 2013.december 1. – Szonett: 2014. október 23.

⁶⁴ Eredeti: 2006. november 20. Buszon utazva készült
– Szonett: 2014. október 23.

és még ezerféle árnyalatával,
szerelemre gyújtó aromájával?
Rózsafák, rózsabokrok, futórózsák,

Földünket elárasztják illatukkal,
szerelmes szíveket lángra lobbantják.

11. MENNYDÖRÖG ÉS VILLÁMLIK⁶⁵

Szerelmes szíveket lángra lobbantják.
A sötétségből sárgás fény villan,
Égen komor fellegek kavarognak
majd váratlanul lecsap a villám
kísérik ijesztő dörrenések...
róka koma félve bújik a lyukba,
–menedéket keresnek az állatok –
kölykeit gyorsan maga alá húzza.
A vihar nem enged, sokáig tart!
a faágakon ijesztőn madarak
vijjognak, fészek aljára húzódnak.
Udvaron egy megtermett komondor

ugatva adja tudtára világnak:
fél a dörgéstől és villámlástól!

12.

Fél a dörgéstől és a villámlástól,
akár csak a nagy fekete kandúr,
'ki villámgyorsan a kamrába' surran,
– ahol sokkal jobb – ott ő a nagyúr!
Elbújik, mert odakünn villámok
csapkodnak és a hangos mennydörögés
rázza a fákat, retteg ember-állat,
mert Isten átka bünteti a népet.
Tovább nem tűrheti már a Nagyúr,
ami lenn a züllött Földön zajlik,

⁶⁵ Eredeti vers: 2012. október 20. – Szonett: 2013. október 22.

háborúznak, és soha sincs' nyugalom
Éhezés, csalás és gyilkosság teszi

boldogtalanná az emberi létet
békesség helyett harag a szívben.

13.

Harag él szívekben békesség helyett.
Teremtőnk az emberek gonoszságát
sújtja villámokkal és mennydörgéssel,
hogy súlyos bűneiket megbánják.
Jó lenne, ha arra ébrednénk végre
hogy békességben- és szeretetben
élni sokkal jobb, emberséges lenne!
Addig csapkod sötétből-sárgás fénnel
villámmal, égzengéssel kísért szörnyű
zajjal... azokra zúdul a büntetés,
akik a világunkat teszik tönkre.
Földünk csodáival elégedettek

lehetnének, amit hajdanán nekünk
Égi Atyánk szeretete teremtett.

14. VIHAR⁶⁶

Égi Atyánk szeretetet teremtett.
Vihar közeleg az éj leple alatt,
görget a szél színes faleveleket,
nem kímél se embert se állatot...
lezúduló eső elől futnom kell...
elfáradtam, görnyedt testem szeretne
pihenni, de nincs hová a fejemet
letenni. Mi lesz velem? Segíts meg
Istenem... Erdő mélyén néma a csend,
már nem villámlik... a vihar is elült,
harkály-doktor kopog a fán odafenn.
Kiderült a kék Égbolt felettem...

⁶⁶ Eredeti: 2011. október 5. – Szonett: 2014. július 18.

a tájon csend honol körülöttem
– elmúlt fáradságom... megpihentem.

15. MESTERSZONETT – Vadon mélyén

Erdő sűrűjén őzcsapat lépeget,
félve tereli gidáját őzanya,
ahol őserő győzedelmeskedik,
kísértő éjszaka múlását várják,
a madár hová száll, senki se tudja...
az anyamadár csőrben étket hoz,
a zsongás titkokat rejt magába',
a csillagok fényben sziporkáznak...
Mindent, mit Teremtőnk nekünk adott,
békességben élni Öröm a szívnek!
Szerelmes szíveket lángra lobbantják.
A komondor fél az égzengéstől.

Harag él szívekben békesség helyett.
Égi Atyánk szeretetet teremtett.

21. Szonettkoszorú – Vicces vidám versek⁶⁷

1. JÓT ENNI VAGY MEGPIHENNI⁶⁸

Mit főzzek én ezerből? Lakomához
sok pénz kell, ha locsolom vörös borral,
főzhetek jó puliszkát juhtúróval.
Ó-pusztai cigányzene halkán szól,
a drótostót levette a bocskorát,
melegíti kályha. Süt mákos rétest
meg rigójancsit nagyanyó, unokák
– egy hadsereg – nevét áldják érte.

⁶⁷ Koszorú készült: 2014. június 22. – 2014. november 5.

⁶⁸ Eredeti: 2012. november 24. – Szonett: 2014. május 12.

Ezután majd fütyülünk, mert jóllaktunk,
nem éhezünk, jobban megy a tanulás,
kiabálunk, ez lesz nekünk az áldás!
Ajánlották: ordítani nem szokás!

Jó lenne válságban keresni munkát
meg kenyeret, pénzt hozna a kasszába.

2.

A kasszába kenyeret meg pénzt hozna.
Futószalag jó lecke, könnyű rajta
dolgozni, ragaszkodnak hozzája!
Forró ólom rossz gondolat! Mi hajtja?
Mi is emberek vagyunk! Kiabálunk
hangosan, értsék meg, hogy mit akarunk:
vágyainkért dolgozunk! Sokan vagyunk,
jót akarunk, hallják meg a hangunk!
Míg lehet, gyertek közénk! Üsse bánat!
Itt a helyetek köztünk Fiúk-lányok!
Nem tudom, mit tegyek, nagy a gondom,
de megkérdem: hangosak most hol vannak?

Magamra hagytak, jól végeztem munkám,
most egyedül vagyok, mindent bejártam.

3. MEGTALÁLTAM APÁMAT⁶⁹

Egyedül vagyok most, mindent bejártam.
Elmondom nektek, hol járkáltam este:
keresni apám kisfaluba mentem,
ajtaja zárva, ablakán belestem.
Csak álltam ott, ilyenkor mit tegyek?
Ballagok vagy sétáljak egy keveset
a járdán? Ott futkosnak gyerekek,
libát terel egy kislány, a kezében
vesszőt tart, dalt dúdolgat magában,
lement a Nap, lassan leszállt az est,

⁶⁹ Eredeti: 2008. február 21. – Szonett: 2014. május 12.

éhes libákat megeteti otthon.
Hazáig a gyerekek elfáradtak,

vacsora után lassan elcsitultak,
apukák meg sietnek a kocsmába.

4.

Az apukák sietnek a kocsmába.
Falu közepén áll a híres kocsmá,
benne egy meggörnyedt vézna roma
a rozoga hegedűjét nyúzza.
Többen már be se férnek a terembe,
meglett férfiak az asztalok mellett
itallal telt poharakkal kezükbe',
pityókásan koccintgatnak nevetve.
Benézek az ablakon, hallgatom a
muzsikát, s kit látok ott, mit gondolnak?
A nagyterem közepén az én apám,
kezében telt pohárral, kalapja a

fején félrecsúsztatva... roma zenére...
vidáman csárdást jár egy menyecskével.

5. FORRÓ NYÁR⁷⁰

Jó apám egy menyecskével csárdást jár.
Árnyék után kutatunk, mert Ránk süttött
már a forró nyárreggeli napsugár,
ásványvizet kortyolunk, a szomjunkt
oltjuk, de nem frissülünk, a melegtől
szenvedünk, nem tudjuk, hogy mit tegyünk?
Tudod mit kell tenned? Vetkezzél le
pucérra, mártózzál hús tóba', ha nincs
a közelbe', fürdőkádba mártózz be,
friss vízben lubickolj, jeges teát
kortyolgass! Sokan szenvednek éjjel,
hőtől izzadnak ébren. Azt kérdezik,

⁷⁰ Eredeti: 2010. június 14. – Szonett: 2014. május 12.

mért éget a nap most téged? Válasz
erre nincs, ide kell a ragtapasz.

6.

Nincs válasz, ide kell a ragtapasz.

Ha egyszer elrontottuk, befoltozzuk
az ózonlyukat. Napsugár gyilkosság,
valóban igazság: reggel napozzál
tíz óráig, nem árt meg a bőrödnek!
Aztán bújj el, s hideg vízben mosdjál le!
Ha nincs más dolgod, pihenjél hűvös
helyen a nyugágyban! Van, aki most
esőt vár, de azzal is baj van már.
Hírekben hallottuk, vízár az utat
ellepte, régóta már vízben járunk
bokáig! Házak úsznak az árban,

sokan sírnak fedél után. Hiába
minden, az ár nem áll meg határnál!

7. TÉL BÚCSÚZÓ⁷¹

Az áradás nem áll meg a határnál!
Örülök, mint egy kamasz, nemsokára
jó a tavasz, rövidebb varrt szoknyában
sétálok, jól esik a napsugárban
fürdőzni hajnalban, virágszál a
kezemben, köszöntlek közeledik a
nők napja, ünnepel a fiúk hada.
Kapunk csókot, örülünk a bókoknak
és csokornak, remélem, hogy sógorom
nem feledkezik meg rólam, nekem hoz
csokoládét, friss teát. Nemsokára
kinézek az ablakon, itt a tavasz,

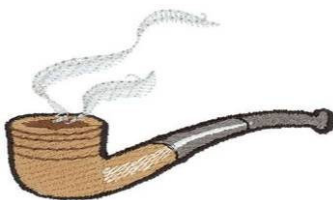
virradatkor harmatcseppek, sok virág...
s úgy fáj a szívem, jaj... de nagyon fáj!

⁷¹ Eredeti: 2012. október végén – Szonett: 2013. november 11.

8. SZEGÉNY POÉTA⁷²

Úgy fáj, jaj... de nagyon fáj a szívem!
Kinek nincs munkája, üres bukszája.
Csak a dohány marad neki, amivel
pipáját megtömi, rágyújt és szívja,
füstjét merengve figyeli... a Pipa
füstje gomolyog, a hideg szobába'
füst-karikákat nézi álmodozva,
s a füsttől sajna', kiürül az agya!

Lassan jó az alkonyat, a poétánk
jövőjét füstkarikák fölborítják.
Gondolkodik, mit tegyen? Nincs munkája,
pénze sincsen. Jó ötlet villan az

agyába, hogy felkínálja verseit,
költemények nem kellenek senkinek.

9.

De a költeményei nem kellenek
a kiadónak és senki másnak, ezért
versei a fiókjában hevernek,
pedig a kasszába élelmet és pénzt
hozna. Poéta sorsának ezzel vége!
Indul koldulni, kukát üríteni...
Leverten bandukol hát hazafelé
a fűtetlen lakásba, dideregni,
'hol őt senki emberfia nem várja.
csak a doromboló macskája és

⁷² Eredeti: Miskolctapolca, 2009. július 17-22. – Szonett: 2014. május 12.

húséges kutyája várja lakása
ajtájában, hiszen ők már éhesek

hozzája most azért dörgölődznek
szorgalmasan, mert étket várnak tőle!

10. HÉTFŐ REGGEL⁷³

Dörgölődznek, mert étket várnak tőle.
Jobb volna heverni még, paplan alatt
lustálkodni, mint hidegben fölkelni!
Érzem kávé illatát, megfordulok
aztán félredobom a paplanom,
fel kell kelnem, hétfő van! Két karommal
nyújtózom, utána majd zuhanyozom.
Jól esik a meleg pára konyhában.
Ki vetne meg azért téged, ha néha
huncutkodni szeretsz. Mit csinálnál,
tán' hancúroznál, ha időd engedné?
Naponta kávéfőzők tejjel inkább,

édeskével ízesítem, ezért nem
éhezek', hozzá kalácsot is kenek.

11.

Nem éhezek', hozzá kalácsot kenek.
Milyen idő lesz vajon? Ablakomon
kinézek, igyekezve felöltözök',
kollégák és sok munka vár rám.
Odaérve köszönök, majd a gépem
kinyitom, körülnézek interneten,
átnézek a Napvilágra, kell tudnom,
hogyan mit olvashatok majd délután.
Aztán megnyitom Rudy lapját, számat
tátom attól, mert olyan sok verset
találok ott, olvashatok egész nap
s válogatok, kották- versek-dalok közt

⁷³ Eredeti vers: 2013. március 3. – Szonett: 2014. május 12.

nagy halmokban dúskálok, a lelkemmel
együtt szállnak felfelé szép dallamok...

12. HÚSVÉTI VÍGASSÁG⁷⁴

A dallam együtt szárnyal lelkemmel...
Kedves fiúk-lányok készülődjeteK,
Húsvét hétfőjén nagy locsolkodás lesz.
Ifjak, ti ünneplő ruhát öltösetek,
s lányok, szeretettel őket várjátok
bájos mosollyal. Ha rózsavíztől
bőrig ázna ruhátok, ne bánjátok,
nem árt nektek, maradjon szép emlék!
Az öntözőket vendégszeretettel
fogadjátok, biztassátok őket hogy
locsoljanak az ifjak jó kedéllyel,
töltsön el titeket sok örömmel.

Rózsavíz bűvös illatát szeretem,
nem zavar, ha frizurám elázik tőle.

13.

Nem zavar, ha frizurám elázik tőle.
Vendégeket ültessétek terített
asztalhoz, nagy tálcán várja őket
sonka, meg piros tojás, mellette
a finom itóka! Örömöm telt benne,
hogy ilyen sok csinos ifjú locsolt meg,
jól esett, hogy engem megtiszteltek,
figyelmességüket meg is köszöntem.
Nem hallgatom el, elmondom néktek,
örömmel fogadtam: húsvét hétfőjén
délceg fiú forró csókkal szerelmet
vallott. Olyan jólesett, szóhoz se

jutottam! Talán lehet ebből lagzi,
mert úgy érzem, komoly ifjú Lajcsi!

⁷⁴ Eredeti: 2011. április 14. – Szonett: 2014. május 12.

14. DALLAM⁷⁵

Lehet lagzi, mert komoly ifjú Lajcsi!
Álmomban nem muzsikált a hegedűm
vonója, kottáztam és dalt írtam!
Itt a tavasz, kabátomat letettem,
megforgattam görbebotom, ledobtam
a sáros csizmám lábamról. Hallgattam
a hegedűt, jókedvemben muzsikát,
húrjai elszakadtak, elsirattam
éjszaka, épp' éjfél ütött az óra.
Hegedűm vonója van a kezemben,
felébredtem, s felkeltem kakasszóra,
csendesen még a húrokat pengettem,

s dúdoltam a dalom. Elkészült a
magyar nóta, erre vártam rég' óta.

15. MESTERSZONETT – Vicces-vidám versek

Mit főzzek én ezerből? Lakomához
A kasszába kenyeret meg pénzt hozna.
Egyedül vagyok most, mindent bejártam.
Az apukák sietnek a kocsmába.
Jó apám egy menyecskével csárdást jár.
Nincs válasz, a ragtapasz ide kell.
Az áradás nem áll meg a határnál!
Úgy fáj, jaj... de nagyon fáj a szívem!
De a költeményei nem kellenek
Dörgölődznek, mert étket várnak tőle.
Nem éhezek', hozzá kalácsot kenek.
A dallam együtt szárnyal lelkemmel...

Nem zavar, ha frizurám elázik tőle.
Lehet lagzi, mert komoly ifjú Lajcsi!

⁷⁵ Eredeti vers: 2011. október 3. – Szonett: 2014. június 22.

II.⁷⁶

7. Szonettkoszorú – Tréfa és valóság 1⁷⁷

1. LEMARADTAM⁷⁸

Pesten irodalmi est lesz szombaton
mivel meghívtak, én is elmegyek,
– figyelem az órát, nem kell sietnem –
letörlöm a port az íróasztalon.

Közben az írásokat nézegetem,
a zsűrinek majd ki tudja mi tetszik?
választok novellákból és versekből
amit majd a színházban mondok el.

Készülődöm: mit vegyek magamra? –
kivasalom a ruhám és öltözöm –
talán jó lesz a sötétkék kosztümöm,

jól illik hozzá a vajszínű blúzom,
nem mindegy hogy nézek ki a színházban,
sminkelek és csinosítom magam.

2.

Csinosítom magam és sminkelek,
befújom magam illatos parfümmel,
a kistáskám, kalapomat fölveszem,
megnézem, mit mutat a nagytükör?

Mielőtt a rádiót kikapcsolnám,
hírekben hallom, mi van Budapesten...
azon gondolkodom – mi lesz velem,
sztrájkot hirdet a BKV és a MÁV...

⁷⁶ A további rész Petrarca Ölelkező rímképleteivel készült.

⁷⁷ A koszorú készült: 2013. november 22. – Szonett: 2014. május 30.

⁷⁸ Eredeti: 2010. január 23. – Szonett: 2013. november 1.

Nem gondoltam, hogy lemaradhatok,
az állomáson barátok várnak,
de azt sem tudom, oda hogy juthatok,

összefogtak ellenem az angyalok.
– Csak vártam, koptattam a porondot –
nem indul innen se’ busz, se’ vonat.

3.

Nem indul innen se’ busz, se’ vonat,
hallom, Pesten már sztrájkot szerveztek.
Hiába vettem magamhoz verseket,
hogy majd azzal szórakoztassalak...

Elővettem mobilom a zsebemből,
persze, meg se fordult a fejemben,
hogy kijelzőn keressem a neveket,
hiszen, becenéven vagytok a Neten.

Gombokat mindhiába nyomkodom,
– sehol sem találom a neveket –
keresem... végre, itt egy név: Tomi!

Szia, Tomikám! – üdvözlöm örömmel:
de hangját hallva, a vér elhűl bennem,
nem te vagy az, hanem a testvérem!

4. IDŐ MÚLÁSÁVAL⁷⁹

Nem te vagy az, hanem a testvérem!
Emlékszel még más életre, milyen volt
neked akkor egy este? Kérlek, mondd mit
várhatok, hadd tudjam meg részletesen!

Ha majd egyszer jut eszedbe, miket
tettél életedben, milyen ember
voltál, ott laktál a város szélén
régén... Talán zárva tartottak téged?

⁷⁹ 2013. március 1. – 2013. október 28.

Jó volna, ha rólad mindent tudnék.
Hová lettek a kincsek, közöld velem,
egész életedre kíváncsi lennék,

mert azt egyszer nekem megígérted,
szánod az egészet, ebből eddig nem
lett semmi, rossz hallgatni a mesédet!

5. MICSODA DIVAT?⁸⁰

Nem lett semmi, mesédet rossz hallgatni!
Furcsa világ ez a mai, higgyétek,
tudjátok meg, mindez milyen kegyetlen,
női mell ha befedik, csak úgy szexi.

Túlzott, ha a blúzotokból kibuggyan,
farmeretek ne csússzon le, a köldök
se látszódjon ki. Férfinépet jobban
izgatja, (ha) nem teszik a kirakatba.

Ki találta fel: mellet szilikonnal
pótolni? Jobb ötlet juthatott volna
eszébe. Olyan azzal a mell, mintha

egy nagy focilabda lenne a helyén!
Engem még a látványa is megdermeszt:
női mell helyett szilikon hogy lehet?

6.

Női mell helyett szilikon hogy lehet,
ami csak egy nagy labda beépítve,
abból természet szépsége kiveszett,
okos férfinek nem lehet élvezet.

⁸⁰ Eredeti vers: 2013. június 17. – Szonett: 2013. november 11.

Hidd el, sivár élet vár utódokra,
külsőség minden ócska látszat csak,
gondolatok a jövőendő magzatra,
műmellből hogy szopik egy kisbaba?

Óh, hová lett a természetes szépség?
Semmi jóra nem vezet és meg kell
érte fizetni. Csinosabb egy nő,

ha testét nem teszi a kirakatba,
ha nyáron lenge ruhában sétálva
a természetes szépségét mutatja.

7. HA ÉN GAZDAG LENNÉK...⁸¹

A természetes szépségét mutatja.
Jótékony célokra szórnám a pénzem,
csak jót tennék, fölkeresném a szegény
éhező népet, s őket ellátnám

étellel-itallal, ruhát terítenék
fázó testükre, fűtetlen lakásba
jó meleget vinnék. Sötét szobákba'
napfényes világosságot gyűjtanék.

Asztalukat étkekkel raknám tele,
hogy ne korgó gyomorral feküdjenek
le, mert akkor jókedvvel ébrednének.

Megvigasztalnám bánatos szívüket,
ajándékokkal kedveskednék nekik,
borús arcukra mosolyt fakasztanék

⁸¹ Eredeti vers: 2012. szeptember 29. – Szonett: 2013. szeptember 30.
Csak elgondolkodtam...

8. HA VEZETŐ LENNÉK...⁸²

Borús arcokra mosolyt fakasztanék,
minden ép-kezű férfinak és nőnek,
rokkantnak, aggnak és fiatalnak
munkát juttatnék minden embernek,

hogyan abból magukat és családjukat
eltartsák. Felszántatnám az ország
parlagfűvel benőtt határát, a
helyére ehető terményt, búzát és

mást ültetnék, hogy ne kellene étket,
cukrot-, s egyebet drágán, idegenből
beszerezni. Az elkótyavetyélt

nagy-gazdaságokat és téeszeket
átszervezve, újra elindítanám,
ha jó módú, gazdag ember lehetnék.

9.

Ha jó módú, gazdag ember lehetnék,
minden parlagföldet felszántatnék,
legyen aratása minden szegénynek,
ne vegetáljon szegénykosztos kecskével.

Ne hagyja el senki az otthonát, a
megszokott tájat. Megélhetésért ne
ne menjen városba, nem kellene
magára hagyni idős rokonokat.

Hazánk értékes földalatti kincsét
idegeneknek nem engedném át,
ha tehetném; munka nélkül tengődő

⁸² Eredeti vers: 2012. szeptember 29. – Szonett: 2013. szeptember 30.
Magamban gondolkodom...

éhes nép nem keresne idegenben
munkát, itthon örömmel kibányásznák.
Nem bíznám a ország gazdaságát

10.

Nem bíznám az ország gazdaságát
politikusra, mert nem ért hozzá;
okos emberek, szakértők tudnák
feléleszteni alvó gazdaságot.

Korabeli üzemek, üres gyárak
épületeit bűn elhanyagolni!
Ha életet lehelnének elhagyott
értékekbe, akkor jobb lét várna a

munka nélkül tengődőkre. Lenne
ismét munkájuk, amiből megélne
a családjuk. Munkaképes emberek

és ifjak serege nem unatkozna,
mindenki napja munkával telne,
sok éhező családon segítene!

11.

Éhező családokon segítene!
Itthon tartanám a szakembereket
nem hagynám elvándorolni őket.
Hivatása választott vezetőknek:

hogy hazájukból az emberek ne
meneküljenek külföldre munkát
keresni, hanem itthon megtalálják
számukra a megfelelő helyeket.

Ha én tehetném, éberem vigyáznám
népem egészségét, hogy mindenkinek
legyen elég ereje a munkához.

Bűn hagyni, hogy ifjaink az iskolát
befejezve, csupán ténferegnek, s
unalmukban mérgeket szipóznak.

12.

Unalmukban mérgeket szipóznak,
bűnözés útjára térnek nem saját
hibából, hanem unalomból. Jövő-
képet kell nyújtani az ifjúságnak

és megakadályozni a bűnözést.
Nem hagynám, hogy ebben a hazában
éhezzenek gyerekek és mások
– fedél- és meleg ruha híján – télen

szabadég alatt leljék halálukat!
Ellátnám a kisdíákokat minden
kellékkel, hogy az iskola-padokban

felzárkózni tudjanak a szegények.
Minden rászorulóknak ajándékot
adnék, arcukra mosolyt fakasztanék.⁸³

13. TÉLBÚCSÚZÓ...⁸⁴

Az arcokra mosolyt fakasztanék.
Mint egy kamasz örülök a tavasznak,
rövid szoknyában járok künn az utcán,
jól esik megfürödni hajnalonként

meleg napsugárban. Virágcsokor
a kezünkben, sógorom azzal köszönt,
mert közeledik a nők napja, minket
köszönt fiúk hada, kapunk csókot,

⁸³ Úgy én is sokkal jobban érezném magam.

⁸⁴ Eredeti: 2012. október 11. – Szonett: 2013. november 11.

virágcsokrot, örülünk szép bókoknak.
Remélem, nem feledkezik el rólam
sógorom s hoz ő nékem csokoládét.

Szeretettel szép reggelre virradunk,
várjuk a szép ünnepet, kezünkben
illatos tavaszi ibolyacsokorral.

14. ÓH, TE ÉDES...⁸⁵

Tavasza van, kezemben ibolyacsokor:
Óh, mennyire szeretlek, kreol arcod,
barna szemed, érzem bűvös illatod,
és az édes-bájos mivoltodat.

Óh de nagyon kívánlak, arra kérlek,
légy enyém, még a gondolat is szép
remény nekem. Amikor közelemben
érezlek, mámor önti el eszemet.

Kérlek, ezért magadra ne várass
sokáig, a ruhádból is kibont-lak.
Siess hozzám, beteljesül vágyam...

mert igazán szeretlek, most azonnal
megeszlek, te kíváncsan finom
és édes: MOGYORÓS TEJCSOKOLÁDÉ!

⁸⁵ Az ihletem abból lett: a rádióban reggel fél'füllel hallottam, hogy Svájcban csokoládé-kiállítás lesz!

15. MESTERSZONETT - Tréfa és valóság

Pesten irodalmi est lesz szombaton
sminkelek és csinosítom magam,
nem indul innen se' busz, se' vonat.
Nem te vagy az, hanem a testvérem!

Nem lett semmi, rossz hallgatni meséd!
Női mell helyett szilikon hogy lehet,
A természetes szépségét mutatja.
Borús arcokra mosolyt fakasztanék,

Ha jó módú, gazdag ember lennék,
nem bíznam ország gazdaságát másra.
Éhező családokon segítené!

Ifjak unalomból mérget szipóznak
Az arcokra mosolyt fakasztanék.
Tavas van, kezemben ibolyacsokor.

1. Szonettkoszorú - Ábrándozom⁸⁶

1. ÁBRÁNDÓZOM⁸⁷

Fényes tükörben csak bámulom magam...
még kisleány vagyok – gyenge-ártatlan
képzeletemben repülök hozzád már,
veled szárnyalok, láttalak álmomban.

Elém toppantál, jöttél fehér lovon
megláttam arcod, nagyot dobbant szívem,
előttem álltál csókkal köszöntöttél
s a daliás alakod megcsodáltam.

⁸⁶ 2014. február 6 – 2014. május 23.

⁸⁷ Eredeti: 2013. október 4. – Szonett: 2014. június 6.

Fényes tükörnél álmokban fürödve
szemem behunyom, látom jövőmet:
hittem, te leszel életem öröme.

Sok idő pergett le homokórámon,
vágytam hozzád, érted sóvárogтам,
hiába vártam rád, elszállt az álom...

2. JÓ A KIKELET⁸⁸

Elszállt az álom... hiába vártam rád...
Odakünn hóborított táj mindenhol,
faágakon csillognak jégcsapok,
derült ég ragyog a hófehér tájra...

Sötét nappalok egyre hosszabbodnak,
sík lejtőn nesztelen síelők-szánok
s gyerekek zshivaja tölti be a tájat...
oszlopon fekete varjak kárognak.

Csendben jó a kikelet, olvad a jég,
madár dalától lesz hangos a határ,
zöldül az erdő, felettünk kék az ég.

Kéményen fészket rak a gólyamadár,
lelkünk ujjong, szívünkben szeretet él,
érezzük: tavasz lesz - nemsokára már.

3. AUGUSZTUS⁸⁹

Nemsokára már újra tavasz lesz,
a kabátot magunkon összehúzzuk,
mégis néha-néha még kicsit fázunk,
derül az ég, a táj újra kivirágzik

⁸⁸ Szonettnek készült: 2011. január 30.

⁸⁹ Eredeti: 2010. augusztus24. – Szonettnek: 2013. október 4.

A fecskék Afrikából útra keltek,
fárasztó útjuk után hazatértek,
gondosan elfoglalták a fészket,
igazítják, javítják, tojásokra ülnek,

majd utána egymást váltogatva
melengetik, majd összekeverik,
s a tojások kikelnek nemsokára.

Csipognak és tátognak a kifecskék,
fecskemama útra kél, csőrben hozza
az étket, megeteti fiókáit.

4. ITT A TAVASZ⁹⁰

Csőrben hoz fiókáinak étket.
Rám süt a nap, a szememet kinyitom,
tüdőmbé a friss levegőt beszívom,
mert reggelenként engemet ez éltet.

Ablakomon bekacsint a napsugár,
gyorsan fürdöm, fölfrissülök ezután.
Felöltözve s megfésülve, jövök már
leülök az asztal mellé, kávé vár,

vajas kenyér, kakaó a tányéron,
gyorsan eszem, sietek, a munka vár.
Odakünn már gyönyörű tavasz van,

kinyílt már a kankalin és tulipán.
Szeretem a május havát, tavaszon,
enyhe szellő suttog nékem titkokat.

⁹⁰ Eredetileg szonett: 2011. március 26.

5. MÁJUSI SZONETT⁹¹

Enyhe szellő suttog nékem titkokat,
Búsongni elég volt, sétálok egyet,
ne félj esőtől, én melletted leszek,
megfogom a kezéd, féltve őrizlek.

Szívem szomorú, tele fájdalommal,
kérlek, gyógyítsd be fájó sebeimet,
mint a nyári zápor, olyan az élet,
hiába sóhaj, maradok csak vándor.

Mikor lesz felettünk ragyogó kék Ég?
Mit gondolsz kedves, boldogok leszünk még?
Úgy szeressél engem, mint valaha rég',

melletted maradok... szomorú ne légy!
ha rád gondolok, boldogság tölt el
napsütésben, csókjaid tüzeiben.

6. TAVASZVÁRÓ⁹²

Napsütésben, csókjaid tüzeiben,
ülök a szobában, kinézek (a) tájra
mindenhol, amerre szemem lát,
csillogó fehér ruhát ölt magára.

Duruzsoló kályha lángjai mellett
a közelgő tavaszt várom merengve,
körülöttem mindenhol sűrű a csend,
bizsereg a szívem, vár valamire.

Ha melegen süt le rám a napsugár,
s olvadozni kezdenek a jégtáblák:
majd virágba borulnak az orgonák,

⁹¹ Eredetileg szonett: 2010. április 23.

⁹² Eredeti Tavaszálmodás címmel készült: 2007. december 21.
2009-ben a Boldog Jövőnk Alapítvány tavaszi pályázatán díjat nyert.
Szonettnek átalakítva: 2010. február 3.

madarak dalától zsong már a határ...
szívem csordultig telt szeretettel,
érzem a tavasz balzsamos illatát...

7. MESÉL AZ ERDŐ⁹³

Érzem a tavasz balzsamos illatát,
míg a sas felszáll, fel a magas égig,
kiterjesztett szárnyát, erős lábait
lent csodálkozva nézik fiókái.

Lépteink alatt gallyak ropognak,
fák tetején madarak pihennek,
katicabogarak szállnak sietve,
egy özvegy madár búsan szól a fán...

Csitt... hallgatom az erdő mit mesél
madarak halk dala csendesen kíséri,
talpunk alá falevelet hord a szél...

A virágok közt döngicsélnek méhek,
szárnyuk alá rejtik a virágporát,
s hazaszállnak gyűjtve édes mézet.

8.

Méhek szállnak gyűjtve édes mézet.
Lenn zöld békák sokasága brekeg,
fenn tátja a száját kismadár-sereg,
s madár dala hallszik a fák tetején...

Csendesen zsong az erdő, ha szél támad
mókusok ugrálnak, a gally megreccsen,
hangyaraj sietve nyüzsög fatörzsén,
hátukon hordozzák nagy bábjaikat.

Enyhe szellőtől levelek zizegnek,
a nyáréltető melegét siratják,
nekik már őszi levelek üzennek.

⁹³ Eredetileg szonett: 2010. október 20.

Tücsök pengeti hegedűje húrját
faágon nagyot kacsint egy bagoly...
vidáman még egyszer nagyot huhog.

9.

Még egyszer nagyot huhog vidáman.
Hallgassuk mit mesél az erdő nekünk,
míg sétálunk ősfák ágai között
balzsamos illatok felénk szállnak...

Szívünk dobog, éled a szerelem,
nem reméltem megélni ennyi csodát.
Szép fejed hajtsd a vállamra és nézz a
szemembe, tudjam, te mit üzensz nekem?

Egymást átölelve elmondod majd
nekem, mit mesélt az erdő... Halk zene
mellett várjuk a pirkadó hajnalt.

Lélekben felszállunk a fellegekbe,
ott ülünk ketten a Göncölszekerén,
álmunknak már sohasem lesz vége!

10. NYÁRI ÁRADAT⁹⁴

Álmunknak sohasem lesz vége már!
Nyári nap nézem a kirakatokat,
dörgés ereje rázza meg a fákat,
ijedten húzom össze a ruhámat.

Derült kék ég beborult felettem,
villám csapkod fekete fellegből,
fal mellé húzódok a zord időtől
ernyőmet a fejem fölé emelem.

⁹⁴ Eredeti vers Júniusi zápor címen: 2010. június 28.
– Szonett: Nyári áradat címen: 2014. június 7.

Megáradt az Ipoly

Olyan az élet, mint a nyári zápor,
viharral tör rám, váratlanul támad;
attól rettegek, mindjárt elsodor...

Zúgva, hömpölyögve tör ránk az ár,
tengervíz zúdul be az otthonokba,
s elönt mindent, ami útjában áll.

11. VIHAR⁹⁵

Ami útjában áll elönt mindent
éj leple alatt, falevelet görget,
se embert, se állatot nem kímél...
lecsap a villám, ha mennydörögni kezd.

Lezúduló eső elől futnom kell...
elfáradtam, görnyedt testem szeretne
pihenni, (de) nincs hová a fejem letenni.
Mi lesz velem? Segíts én Istenem...

⁹⁵ Szonett: 2011. október 5.

Erdő mélyén mindenütt néma csend,
már nem villámlik... vihar is elült,
a fán harkály-doktor kopog odafenn.

Derült kék az égbolt felettem,
a tájon csend honol körülöttem...
elmúlt fáradságom... megpihentem!

12. VIHARBAN – SZONETT⁹⁶
Elmúlt fáradságom... megpihentem,
hallgatom műzsám csodás dallamát
átjárja fájó lelkem minden zugát,
csodás ritmusát dobolom kezemmel.

Holdfénynél álmodva libbensz énfelém,
fátylad felhők között kúszik utánad...
Míg hallom dalod kísérő akkordját,
a vágy és a bánat engem elemészt.

Lombok árnyékában halkán dalolom
a gyönyörűen zengő akkordokat,
lágymuzsika mellett száll a sóhajom,

lelkünk összeforrt vad vágyainkkal.
Gondolatomban már eljöttél hozzám,
s Te ezerszer játszottad el zongorán.

13.
Te ezerszer játszottad el zongorán,
lelkemben megszólal a halk szopránod...
sóhajaink a magasságba szállnak...
együtt álmodunk szemünket lezárva.

⁹⁶ Eredeti: 2013. október 5. – Szonett: 2014. november 28.

Álmomban suttogó hangodat hallom
halk zene fülemnek, békés a lelkem,
ha pirkad a hajnal, s te itt mellettem,
a szemed ragyogó csillagát látom...

Csöndben nézem a hajnal ébredését
ne zavarjam meg a szép álmodat,
elmúlik a hajnal, kéklík már az ég...

Rám mosolyogsz, álmos a sóhajod,
szemed kéklőn fénylik, boldoggá tettél
örökké dúdolom a csodás dalod...

14. ÁBRÁND VOLT...⁹⁷

Csodás dalodat örökké dúdolom...
Ábrándozom, ha szemem lehunyom...
arra gondolok életem milyen volt,
időm tölteni másként kellett volna

Élet szépségére, lét nyugalmára,
lelkem óvására nem figyeltem,
mint egy rideg robot dolgom úgy tettem,
értékes percek múltak egymás után,

magamnak képzeltem szebb napokat,
oly helyen élni ahol nyugalom van,
érték a szépség, tudás és szorgalom,

ahol nincs léte bűnnek, szegénységnek.
Életem folytán azt kellett megélnem:
semmi se igaz, ábránd volt minden...

⁹⁷ Eredeti: 2013. október 4. – Szonett: 2014. június 6.

15. MESTERSZONETT - Ábrándozom

Csak bámulom magam Fényes tükörben...
Elszállt az álom... hiába vártam rád...
már újra tavasz lesz nemsokára,
Madár hoz csőrben fiókák étvét.

Enyhe szellő suttog nékem titkokat,
Napsütésben, csókjaid tüzeiben
a tavasz balzsamos illatát érzem,
méhek szállnak gyűjtve édes mézet.

Bagoly vidáman huhog még egyszer.
Álmunknak sohasem lesz vége már!
Ár előnt mindent, ami útjában áll.

Elmúlt fáradságom... megpihentem,
Te ezerszer játszottad el zongorán,
Csodás dalodat dúdolom örökké...

36. Szonettkoszorú – Hajnalokban kerestelek⁹⁸

1. MEGOLDÁS⁹⁹

Sűrű-nedves sötétség a mélyben
reszketek félelmemben, imádkozom.
Felfelé tekintve egyre azt kutatom,
nem tudom mikor lesz vége a sötétnek.

Sötét éjjel körbe-körbe járkálok,
Jó lenne már pihenni, fájdalom
a fejemet lehajtom, nem tudom,
a kiutat keresem, csak bolyongok.

⁹⁸ 2014. október 6. – 2014. november 25

⁹⁹ Eredeti vers: 2009. május 30. – Szonett: 2014. augusztus 28.

Nyitott szemmel keresem a megoldást,
késő este, ha fölkel a telihold,
agyamban nem gyúl ki fény, elfáradt,

nem alszom, de lehunyom a szemem.
Keresem a megoldást, de nem lelem,
bármerre nézek, meresztem a szemem.

2.

Bármerre nézek, meresztem a szemem,
mindenhol csak labirintus előttem...
belépjek-e rajta? – magamtól kérdem:
hogyan létezek', mindegy az a sötétben,

félve haladok sötétben nem látok,
bátor vagyok, lehunyom a szemem –
villanó fények lobognak előttem.
Közelben meglátok egy fényes táblát.

Tágra nyitom szemem, táblán a fények
közt nagy betűket látok, rajta kérdést
felírva látom: Megoldást keresed?

Itt van, olvasd! Tovább már ne menjél!
Csak annyit tégy, a megoldás nem nehéz,
Az igaz szeretetben hinni kell!

3. HAJNALOKBAN KERESTELEK¹⁰⁰

Az igaz szeretetben hinni kell!
Elmúlt a nyár, oly' régen vártalak,
hiába bánat, boldog idők múlnak...
hideg van, hullnak a színes levelek.

¹⁰⁰ Eredeti: 2013. október 3. – szonett: 2014. január 11.

Odakünn fúj a szél, fák hajladoznak,
hiába kereslek, a lelkem fázik,
nélküled az életem oly' sivár...
harmatcsepp ablakon, üres a szobám.

Siess hozzám, nekem úgy hiányzol,
az ég felderül, ha mellettem vagy,
napsugár ragyog rám, ha jó vagy hozzám.

Ne késlekedj, melegíts fel engem.
Kerestelek, sehol nem találtalak,
a világot bejárva rád találtam.

4. VIGASZTALÓ SZAVAK¹⁰¹

A világot bejárva rád találtam.
Tőled kedvesem és magamtól kérdek:
reményünket mért adnánk fel könnyen?
szívem részvétellel telve irántad.

Életünk telve szépséggel, csodával,
nézz körül gondosan, hittel – reménnyel.
Meglásd, mindenki fogad örömmel,
göröngyös utadon lépdelsz mosollyal,

bánat utána örökre elmarad.
Számodra sorsod örömet tartogat,
csak vedd észre; ne figyeld a múltad.

Ha esténként megpihensz, majd magadba'
imáid mondod, szívedben érzed, hogy
érdemes élned, higgycd szebb lesz álmod!

¹⁰¹ Eredeti: 2002. május 16. Szonett: 2014. szeptember 1.

5. FÉLTŐ SZERETET¹⁰²

Higgyed szebb lesz álmod, érdemes élned!
Mikor meglátlak, ujjong a lelkem.
Mindig jó érzés, ha átölelhetlek,
ha arra kérsz, segítek én néked.

Kérem tőled, vigyázz nagyon magadra,
mindig jó ember leszek, nekem hidd el!
Ha nem vigyázol, becsapnak könnyen,
sorsodon elmélkedj, szép szavaknak

ne higgyél, hiszen mellékvágányra
tettek, s 'ki eddig hitt, te leszel az
aki rosszul járt, mert becsaptak már.

Ha tiszta a szándékod, társad jóra
buzdítod, légy bátor és ne félj az
előtted álló ismeretlen sorstól.

6. REMÉNYTELEN SZERELEM¹⁰³

Ne félj, ha a sorsod ismeretlen!
Ah, föl ne ébredjél bennem lángja
szerelemnek! Forró vágy mardossa
szívem-lelkem. El ne égjen bennem

forró vágy tüze: mérge szerelemnek!
Maradj csendben, forró vágyam bennem
csillapodjon, addig az én kedvesem
boldogan megpihen itt mellettem...

Reménytelen szerelem nekem csak
szenvédést és gyötrelmet hozott, fogva
tartja lelkemet, de ez a fájdalom

¹⁰² Eredeti vers: 2012. december 30. Szonett: 2014. augusztus 22.

¹⁰³ Eredeti: 2009. szeptember 19. – Szonett: 2014. augusztus 31.

oly' édes érzés nekem... Bár én nem
akarom, a szunnyadó vágyaim
égő-tüzes lángon lobognak bennem.

7. FELSZÁLLNI, MINT A SÓLYOM!¹⁰⁴
Égő-tüzes lángok lobognak bennem.
Felszállni szeretnék, fel az egekbe
akár a sólyom, az öröklétbe,
szárnyaim kiterjesztve szélesen...

Mért sietnék oda az öröklétbe?
Ráérünk még, ezért várakozni kell.
Sietni nincs miért; azt hiszem, lesz
bőven elég dolog itt is e Földön!

Bőven elég dolog lesz a Földön?
Nélküle a bolygón élni nem lehet!
Ezért emberként itt még soha nem

tudtunk eleget pihenni. Pihenni
szeretnék, mert odafentről hallom
a hívó szózatot, angyalok dalát.

8.
Hallom fentről a hívó szózatot,
gyönyörű pengető angyali hárfák
halk zenéjét... Hárfák muzsikáját
hallgatni kellene, mert elfáradtunk.

Hallgatni hárfák csodálatos hangját
csöndben, magunkban lehet élvezni,
s pihenni jó lenne... Tudnunk kell, mi
lehet, ha henyélve lazálunk lustán

¹⁰⁴ Eredeti: 2009. október 7. – Szonett: 2014. június 25.

csak úgy... Ekként tölteni időt tudom,
biztosan jó érzés, de azt is tudjuk,
mi lesz ezután... mi lehet, ha lustán

töltjük el időnket ágyon henyélve...
talán jó érzés... Gondoljuk át gyorsan:
miből él az ember, a földi ember...

9.

Miből él az ember, abból 'mit szerez
nehéz munkával! Igen, munkával
keresi földi ember a javakat,
ne feledjük, abból gyermekeinket

tartjuk el, s nálunk a kenyér nem a fán
terem. Mindig legyen család asztalán
friss kenyér és étel, ami táplál
és mindenkinek jóérzéssel szolgál,

amit megszerzünk kemény munkával,
mert a mindennapi létünkhöz fontos
magunk és családunk fenntartására.

Munkával keressük a javainkat,
ami kell az embernek, csak így lesz
friss kenyér a családok asztalán...

Mindennapi kenyérünk
A képet az internetről vettem le.

10.

Asztalunkon legyen mindig friss kenyér,
ami erőt ad, és bennünket táplál.
A kenyérünket, igen, munkával
kell keresni, s nem jó ember 'ki henyél

e Földön. Azért munkálkodni kell,
hogy mint sólyom a lelkünk szárnyaljon.
Mint madarak a légben, magasban
repülve... akkor elménk is szabad lehet.

Ahogy fenn lebegnek madarak az
Égen, felhők közt lesz idő hallgatni
hárfák csodás hangját, ahol angyalok

dallama zeng, nekünk majd ők tálalnak
étket, azért nem kell fizetnünk... nem úgy,
mint élő embernek, talán (a) lelkünknek?

11. SZERELMES VERS¹⁰⁵

Mint élő embernek nem könnyű az élet,
ha maga körül minden szép és csendes
s amit hón óhajt, amit nagyon keres,
megtalálja neki legkedvesebbet.

Téged elveszíteni nem akarlak,
megküzdeni képes lennék éretted,
mert ha szerelmünk lánc elszakad,
a szívem talán örökre meghasad.

Kék szemedet csodálattal bámulom
hűséges szerelmedben elmerengek...
megnyugodni nem tudok álmomban.

¹⁰⁵ Eredeti vers: 10. március 6. – Szonett: 2014. augusztus 29.

Lehoznám az Égről a csillagokat
is, kérlek: mindörökké légy enyém,
ha távol vagy, megszakad a szívem.

12. A CSEND¹⁰⁶

Ha távol vagy, megszakad a szívem,
ha süt a Nap, és bércezen zúg a szél
mindig jó veled kedvesem élni,
a fényt csak te sugározhatod felém.

Csend ül a szélben és a napfényben,
ha szikrákat szór zenével felém,
hevesebben ver s lüktet fájó szívem
ha én felém közeledsz édesem.

Égi tűneményt nézünk minden este,
a kezünket fogva egymás mellett
ragyogó csillagok fényében fürödve.

Majd együtt hallgatjuk a mély csendet,
kérlek, maradj meg nekem mindörökkre,
így élünk boldogan, reménykedve.

13. SOHA EL NEM MÚLÓ¹⁰⁷

Így élünk boldogan, reménykedve.
Most is úgy szeretlek, mint valaha
régén, vágyaim éberek, soha
nem feledlek téged. Szerelmesen

öleltelek, s szemembe néztél, vágy
forrón öntött el – éreztem, szerettél.
Akkor is tudtam én: te vagy nekem
a mindenem, a gyönyör és a vágy,

¹⁰⁶ Eredetileg szonett: 2009. augusztus 29.

¹⁰⁷ Eredeti vers készült buszon: 2006. november 21. Az Irodalmi Rádiónál megzenésítették, majd 2009-ben az ÚJ VERSEK MINDENKINEK c. évi kötetében szerepelt! – Szonett készült belőle: 2014. szeptember 1.

mindörökre, érzem. Sosem feledék'
lángra lobbant érzelmem. Úgy szeretlek
oly' édesen-fájón, s el nem feledlek.

Amikor megláttalak, s a szemembe
néztél, magadhoz láncoltál. Szeretlek
soha nem múló örök szerelemmel...

14. VÁROM A TAVASZT...¹⁰⁸

Végre-valahára süt a napsugár,
Álmos délutánnak vége szakad már.
Ránk fér a napsugár világossága,
Orrfújások is elmúlnak hamar!
Márciusban hosszabbak a nappalok!
Amikor már (reméljük) nem lesz fagy,
Tudom, mindenki várja a szép tavaszt,
Amikor zöld az erdő és a határ...
Várom én is a szép tavasz jöttét, mert
Abban mindenki higgyen, hogy jó lesz!
Szeretem, mert évszaknak a legszebb!
Zeng a madárdal, éled a természet...
Tengerentúlról gólyák visszatérnek!¹⁰⁹
***KISÜTÖTT A NAP, ITT A SZÉP TAVASZ!**

¹⁰⁸ Eredeti vers készült: 2014. február 16. – A szonett: 2014. augusztus 24.
Rendhagyó vers, betűjáték, ezért a sorok első betűi kiemelték.
(Az első sorok betűinek folytatása a vers legutolsó sora.)

¹⁰⁹ Reménykedjünk, hogy a gólyákkal azok is visszatérnek, akik munkáért
hazát cseréltek és más hazában keresik a kenyerüket.

15. MESTERSZONETT – Hajnalokban kerestelek¹¹⁰

Kisütött a nap, itt a szép tavasz!
Bármerre nézek, meresztem a szemem,
sűrű-nedves sötétség a mélyben
hinni kell az igaz szeretetben!

A világot bejárva rád találtam.
Higgyed szebb lesz álmod, érdemes élned!
Ne félj, ha a sorsod ismeretlen!
Égő-tüzes lángok lobognak bennem.

Hallom fentről a hívó szózatot,
Miből él az ember, abból 'mit szerez
Asztalunkon legyen mindig friss kenyér,

Mint élő embernek nem könnyű az élet,
Ha távol vagy, megszakad a szívem,
Így élünk boldogan, reménykedve.

32. Szonettkoszorú – Emlékezetes napok¹¹¹

1. 1848 MÁRCIUSA¹¹²

Hallgassuk emlékezetes napon
tisztelettel nagy költőnk dicső versét.
Ébresszük fel hazánk népességét,
sokan szunnyadoznak mostanában!

¹¹⁰ A mesterszonett is rendhagyó, ugyanis József Attila Kozmosz éneke c. szonettkoszorúját követve én is hasonlóan jártam el, élve az alkotói szabadsággal: nem a koszorú első sorával kezdtem, hanem a koszorú leg-legutolsó sorával, utána már az előírások szerint folytatódik: vagyis a legelső sor lett a következő, s folyamatosan halad az egyes versek első sorával, a koszorú végéig.

¹¹¹ Koszorú készült: 2014. augusztus 10-től 12-ig

¹¹² Eredeti vers készült: 2012. december 5. – Szonett: 2013. március 15.

Valamit tenni kell minden magyarnak,
béklyóból ki kell emelni hazánkat
büszkén emlékezni a híres napra
amit elfeledni soha nem szabad.

„Talpra magyar!” Nagy ünnepre virradt
nemzetünk, bátran vívott az harcot
ifjúság, ezért győzött a szabadság,

meghátráltatta a nép elnyomóit.
Hajtsunk fejet előttük, kövessük
a példát, ünnepeljük győzelmüket.

2.

Ünnepeljük meg a győzelmüket,
mert megérdemlik a tiszteletünket.
Hajtsunk fejet előttük, ne feledjük
bátorságukat, példájukat kövessük.

Tudja meg mindenki, a hívó szóra
erőt összefogni – nem szerteszórni –
kell, hazánkat emelni olyan szintre,
amilyen valaha hősidőkben volt,

hogyan senki fia népünket többé ne
ócsárolhassa, hanem értékei
szerint tisztelje emberségünket,

erőnket és a becsületünket.
Álljunk ki, álmodókat ébresszük fel!
Isten áldására várni egység kell!

3.

Istenáldásra várunk rég', egység
kell ahhoz, s jó lelkek akarata!
Boruljunk le szentek elé imára,
könyörögjünk a népünk jólétéért.

Már eleget szenvedett, éhezett
a nép, ránk férne a nyugalmas lét,
legyen olyan vezére a népnek,
aki érti, mit kell tenni most azért,

a jólétet olyan szintre emeljék,
kiérdemeltük elszenvedett évekért
amit többé szégyellni ne kelljen!

Istenáldására vár a magyar nép.
Uralkodjék a hazában békesség,
könyörület, szeretet és megértés!

4. 1848. MÁRCIUS¹¹³

Békesség és szeretet uralkodjék!
Ki ne vágya végre megértésre e
hazában? Ünnepünk legyen emlék
a magyarok szent napján! Gondoljunk ma

Petőfire, világhírű költőnkre:
a haza népét ébresszük versével,
szavaira e napon emlékezzen
minden lélek, ő kiáltja ma is (az)

ifjúságnak: „*Talpra magyar, hí' a
haza!*” – Emlékezzünk az aradi
tizenhárom vértanúra, hajtsunk

fejet előttük, mert ők a magyar
hazáért ontották vérüket, akik
kopár temetők sírjában porladnak.

5.

Kopár temetők sírjában porladó
csontokból nyíló virágok tanúi,
hogy a hazáért vérüket hullatták,
értünk szenvedtek őseink, utódokért,

¹¹³ Eredeti vers készült: 2013. január 20. – Szonett: 2014. augusztus 10.

békességre vágytak, de nekünk már
a véres tanúságból túl sok járt!
Sose feledjük el, mindig tudjuk,
mit kell tennünk, az istenáldását

ne szégyellve gyűljünk egybe, minden
ember két kezét imára kulcsolva
könyörögjön szentjeinkhez, mostoha-

sorban élő népünkért. Lebegjen
minden magyar szeme előtt: gyerekek-
unokák szabadságért kiabálnak!

6.

Utódaink szabadságért kiált-nak!
Jó lenne már végre, ha gyűlölködés
helyett nyugodt élet lenne, béke és
megértés, feléledne minden magyar

szívében a remény morzsája! A
szabadság szele lengjen e hazában,
otthonokban! Így emlékezzünk a
magyar szabadság születésnapjára!

Ne feledjük Petőfinket, hírnevet
szerzett őseinket! Ha a remény
újra feltámadna mindenkiben,

érezhetnénk egyszer még, milyen a
nyugodt élet! Jó lenne végre békén
élni a kínokkal gyötört hazánkban!

7.

Békében élni szeretett hazánkban...
Gyújtsunk meg egy szál gyertyát, a lángja
sötét estéken is úgy lobogjon, hogy
messzire világítson kivándorolt

ifjúsághoz, szolgáljon tanulságul
mindnyájuknak: itthon legjobb élni
véráztatta hazában. Ha mindenütt
megmunkálják szeretett országunk

parlaggá alázott földjeit, akkor
minden embernek jut kenyér, s nem lesznek
éhezők, fedél nélkül nyomorgók.

Fáradtan pihenni jóllakva, jól
érezheti magát mindenki, jó lesz
itt élni a tenyérnyi magyar földön!

8.
Jó lesz élni tenyérnyi magyar földön!
Ki jót akar, szeme előtt lebegjen,
a hazában minden ember küzdjön
egységben. S azt senki ne feledje el:

ezért küzdtek mártírok, elődeink,
ezért kellett kifolyni a vérüknek.
Emlékezzünk rájuk hálával, e szép
napon ne árnyékoljuk küzdelmüket,

inkább méltassuk tetteiket, hajtsunk
fejet emlékük előtt. A múltat nem
szabad elfeledni, azzal magunk

sírlját ásnánk meg! Ők is tudták, hogy
csendben túrni nem lehet, de jólétért –
szabadságért időnként küzdeni kell!

9. ŐSEINK NYOMÁBAN¹¹⁴
Időnként küzdeni kell a jólétért!

¹¹⁴ Eredet vers készült: Gönc-Telkibánya, 2005.08.26-28.
A szonett: 2014. augusztus 11.

Valamikor rég' Erdély csodás, dél-
keleti részén éltek őseim. Ők
szolgálták a hazát és a királyt.

Kaptak nemességet, címert, birtokot.
E földet akkor háború vihara
tépázta, ősök otthonát feldúlta,
szétzilálta. Ezért el kellett hagyni

a szülőföldet, magyarságuk miatt
ott nem kellettek. Elszéledtek szét a
nagyvilágba'. Voltak közöttük, akik

Trianon után egy szomorú estén
fejüket álomra hajtva – Nagy Magyar-
országon éltek és lépést sem tettek,

10.
Nagy-Magyarországon éltek, – lépést sem
téve, reggel... már „külföldön” ébredtek!
Mások átjöttek a csonka hazába,
messzire, külföldre Amerikába

mentek Európa más városába.
Így történt meg, hogy alig maradtak
rokonaink a csonka hazában.
nem látogathatta meg édesapám

immár „külföldön” élő édesanyját,
nem ismertem sokáig rokonokat,
s nagymamákat, mivel az ősi földön

idegen garázdálkodott. Azokat,
akik ott születtek – ki tudja, miért –
ezután ellenségnek tekintették!

11.

Ezután ellenségnek tekintették!
Úgy nőttem fel, hogy nem volt nekem se
keresztanyám, de nagynénéim és
unoka-testvéreim sem. Családunk

elődje, egy kedves öregúr, abban
lelte élete értelmét: rokonokat
nehéz időkben is számon tartsa,
összegyűjtse. Mikor itt hagyta a

földi világot, élete nagy művét
hagyta örökül – épp’ az én bátyámnak,
aki folytatta kutató munkáját.

Másik rokonnal a nagy-családot
találkozóra hívták, akiket
fölleltek, így mentünk Telkibányára.

12.

Akiket megtaláltak, Telkibányára
fenyves-erdőben épült szállodába
Gönc mellé összehívták találkára.
Egyszerre negyven unokatestvérem-

rokonom lett, kikről addig még hírt se
hallottam. Három napig ismerkedtünk.
Huszonhét Finta-ág nőtt a CSALÁDFÁN,
kerestük: melyik faágon van helyünk.

Aki tehette, minden adatát
elődeinek magával hozta,
mindnyájunk nagy örömére, egyre

többen kerültek fel a családfára.
Találkozásunknak utolsó napján
egymástól sokáig búcsúzkodtunk.

13.

Egymástól sokáig búcsúzkodtunk,
azzal az ígérettel, hogy ismét egy
év múltán – ha az égiek engedik –
megyünk Erdélyország déli részére,

Csoportkép: Finta Nagycsalád¹¹⁵

eleink régi fészkébe: Haralyba,
– őseink földjére. Otthon levelet
írtam és telefonáltam. Nekem
csodás emlék a találkozás, nagyon

szeretném – ha megadná az Ég – hogy
máskor is köztük lehetnék. Már nem
vagyok egyedül, jó érzés, hogy én egy

szerető nagycsaládhoz tartozom,
mehetek hazánk bármely vidékére:
Alföldre, Dunántúlra, Felvidékre,

¹¹⁵ A találkozón nem csak hazánkból, hanem Erdélyből, Németországból, Csehországból, Szlovákiából is jöttek a rokonok.

14.

Alföldre, Dunántúlra, Felvidékre,
Erdélybe, Csehországba, vagy akár
Németországba és Amerikába:
mindenhol kedves rokonok élnek.

Jó volt megismerni végre a kedves
rokonokat, velük együtt lenni,
beszélgetni életünkről. Valaki
gondolta-e, hogy egy napról másikra

ilyen sok unokatestvérem lehet!
Örülök az idei, s következő
családi találkozásoknak, mert

bennünket már ezután mindenkor,
kiterjedt nagycsaládban tárt karokkal,
igaz rokon szeretettel várnak!

15. MESTERSZONETT – Emlékezetes napok¹¹⁶

Hallgassuk e napon híres költőnket
Ünnepeljük meg a győzelmüket,
Istenáldásra várunk rég', egység
Békesség és szeretet uralkodjék!

Kopár temetők sírjában porladnak
utódaink szabadságért kiált-nak!
Békében élni szeretett hazánkban...
jó lesz élni tenyérnyi magyar földön!

Időnként küzdeni kell a jólétért!
Akik addig Nagy-Magyarhonban éltek,
utána ellenségnek tekintették!

¹¹⁶ A mesterszonett annyiban eltérő a szokásostól, hogy a koszorú legutolsó versének nem az első, hanem az utolsó sorát használtam fel.

Akik megjelentek Telkibányán
egymástól sokáig búcsúzkodtak,
egymást rokoni szeretettel várják!

19. Szonettkoszorú – Elmélkedem¹¹⁷

1. ELMÚLT IDŐK EMLÉKEI¹¹⁸

Behuny szememmel jönnek emlékeim
kedves képekként a múltból érkeznek:
babakocsiban ül a szőke kedves,
hangosan kacagó kicsi gyermekem.

Arca derült, mosolyogva néz fel rám,
a szemében vidámság és huncutság.
De jó volt még akkortájt! Kacagása
messze hangzik, szellő fújja dús haját.

Nem tudtuk, mi vár ránk, azt hittük, csak
boldogság, ha visszanézünk ennyi év
után, aztán nem sok öröm várt reánk!

Némi bajokkal, mégis itt vagyunk,
nem vígadunk, Isten adott kellemes
napokat nekünk, arra virradtunk.

2. ÉBENFA¹¹⁹

Isten adott kellemes napokat.
Fák lombjai közt madarak dalolnak,
az erdő fáin ragyog a nyári nap,
kéz- a kézben csak te és én vagyok.

¹¹⁷ Koszorú készült: 2014. március 12 – 2014. november 17.

¹¹⁸ Eredeti vers: 2013. február 5. – Szonett: 2014. március 1.

¹¹⁹ Készült: 2009. október 18. – Szonett: 2013. október 10.

Kispataokban víz csobog, benne halak
ficáncolnak, röpködnek kismadarak;
szívünk dobbanását, szelő susogást
hallgatjuk. Kell-e nekünk ennél jobb?

Felettünk az Esthajnal csillag fénye
ragyogja be a varázslatos tájat,
csillagfények táncolnak körülötte.

Éjszakai Ég csendje nekünk ezer
szónál, halk zenénél többet mesél.
Aranyrögök sziporkáznak röpködve...

3.

Aranyrögök sziporkáznak röpködve...
Szívünk mesél, egy szebb jövőről regél?
Örülünk életünknek, Teremtőnek
a boldogságért és ajándékokért

zengjünk hálát azért, ami nap-mint nap
körüölél minket: a napsugárért,
étket adó földekért, tiszta vízért...
zöldellő rétekért. Adjunk hálát a

lágyszellő susogásáért... a mezőn
nyíló vadvirágok illatáért... a
röpködő madarak vidám daláért...

az Égen tündöklő csillagokért...
amit a Teremtőnk adott nekünk:
minden javakért és az életünkért!

4. FEKETE FELLEGEK¹²⁰

Minden javakért s az életünkért.
Fekete fellegek tornyosulnak a
hegyek felől,¹²¹ összehúzó kabátom,
a hidegtől valósággal szenvedek.

¹²⁰ Eredeti vers: 2010. április 26. – Szonett: 2014. március 11.

¹²¹ A képen: Fellegek tornyosulnak, Hatás Emese (unokám) fotója

Odakünn rideg záporosó hull a
meggyötört testemre. Úgy érzem már
csak az Ég gyógyítja meg a fájón
szomorú lelkemet. Nagy bánat dúl

szívemben, elhagyott a szerelmem,
vigasztalhatatlan vagyok, mert örök
hűséget fogadott, nem tartotta be.

Szomorúság tölti be napjaimat,
az életemtől ezért én már semmi
örömet és szépet nem várhatok.

5. ARANYLÓ BÚZATÁBLÁK¹²²

Semmi szépet, örömet nem várhatok.
Hazánk rossz vágányra tért mostanában,
népessége nyomorog, csak álmában
láthatja a jólétet s a holnapot.

Vezetők az igazságot leplezik,
nem szégyellik, hazugságból több van, mint
elég! Nyomor, szegénység, félelem
és sértegetés járja, kinek jó ez?

¹²² Eredeti: 2013. június 19. – Szonett: 2014. március 11.

Kirabolták a haza vagyonát,
évek óta pusztítják. A bizalom
elveszett, elhangzik sok hazugság.

Milyen lét az, ahol a kiskirályok
mellett éhes a nép, míg vigadoznak,
minden jóban dúskálnak a gazdagok.

6.

Minden jóban dúskálnak a gazdagok,
senkit nem zavar nincstelenek sorsa,
a mezőket csak álmukban járhatják.
Aranylón lengő búzamezők és dús

cukorrépa és búza helyett parlag-
földeken gaz terem nyáridőben.
Korábban (ami) itthon termett, ellátta
a népet, idegenből drágán hozzák

a silány élelmet. A rövidlátók
leromboltak gyárat, üzemet és
munkahelyet, az omladozó falak

mára ijesztőek. Addig kenyeret
munkával szereztek az emberek, nem
figyelve bórszint, s születési helyet!

7.

Nem figyelve bórszint, születési helyet,
s most fél ország népe nyomorban él.
Kitalálták „nagyokosok” éhbérért
robotot, hogy termelő munka helyett

szakmunkás és diplomás árkot ásson
s követ törjön. Pálcával állnak őrt,
vigyázzák őket cifra-dolmányban, 'kik
mindenhatónak tartják magukat.

Állítják: egy munkásnak 47-ezer forint
a bére, s még egy kecske nagycsaládnak
bőven elég! (Ők is ennyiből élnek?)

Magyar földet kiosztották gazdagnak,
idegennek, nem a gazdálkodóknak,
kik szívesen megmunkálnák a földet!

8.

Kik szívesen megmunkálnák a földet!
Korábban rokkantak foglalkoztak
trafikkal, szerényen megéltek abból.
Hogy merészelik mindezt elkövetni,

e jogot elvenni... majd osztogatták
rokonnak, gazdagnak és a kedves
elvtársaiknak. Kaptak többen nem is
egyet, némelyikük ötöt-hatot, mert

harminc évig így maradnak gazdagok!¹²³
Felnőttek a gyerekek és éheznek,
asztalra nem jut étel, kirakatok

előtt nyáluk csorog az étkekért.
Ezért menekülnek sokan külföldre,
eszik a számkivetettek kenyerét.

9.

Eszik a számkivetettek kenyerét.
Hová lett már az az idő, mikor még
mindenkinek volt munkája s minden
ember jóllakott hazájában termelt

termékből? Idegenbe mentek, várják
sóvárogva sanyarú helyzet végét,
ők is együtt gondolkodnak velünk.
Ne álmodjunk, mert a magyar hazát

¹²³ Megtehetik, ördögien kigondolt rendeletek alapján!

kell megváltanunk, hogy minden gazda
Péter-Pálfő az aranyló búzáját
langyszellőben, saját földjén itthon

arassa! Leváltani bársonyszékből
lejáratos vezetőköt, s örökre
elzavarni a gazembereket!

10.

Örökre kiűzni gazembereket!
Az ország élén tolvaj, vezetésre
alkalmatlan, jellemtelen ember
soha ne trónoljon! Visszamehet

oda, ahonnan jött, ahol nem árthat
magyarnak. Maradjon ott, mert szerzett-
lopott épp' eleget, éhezni nem kell,
mint azoknak, kik nem önhibájukból

koplalnak! Feladat az legyen, hogy
vezetésre alkalmas és felkészült,
tettre kész hazafi vezérelhessen,

nő-férő, vezetés titkához értsen!
Tudja, mit tegyen s jövőnket tervezze,
s munka-lehetőséget teremtsen.

11.

Munka-lehetőséget teremtsen
minden épkézláb embernek, hogy senki
ne éhezzen többé országunkban, s
ezután igaz szóért senki ne féljen!

Akik a haza értékeit magas
beosztásban nem őrizték jó gazda
módjára, saját célra használták,
ellopták, tönkretették, fillérekért

eladták, elajándékozták, miért
felelősséggel tartoznak; a lopott
vagyonukat elkobozva, szigorú

büntetéssel sújtsák és megértsék,
soha el ne felejtsék, hogy lopni bűn,
s tudják meg: az Isten nem bottal ver!

12. GÖDÖR MÉLYÉN¹²⁴

Az Isten nem bottal ver! Tudják meg!
Sűrű, sötét erdő mélyén, hideg
éjben kószálok időtlen-időig
bokrok között botorkálva járt utat

már sehol nem találva sűrű erdő
homályában. Magam vadállatok közt
érezem, körülöttem sóhajtozás,
jajgatás, fájdalmas üvöltözés.

Faágakon rettenetes madárhad
vijjogása, szárnycsapása húsomba
mar. Lábam alatt a lucskos sárban

varangybékák ugrándoznak, és mérges-
kígyók tekeregnek. Semmit se látok
a sötétben, benn a mély veremben...

13.

Nem látok a sötét, mély veremben.
A gödör legmélyén jobbra-balra
botorkálok, de sehol nem lelem meg
a kiutat. Most ki mondja meg nekem

hol vagyok? Eltévedtem, hogy lehet? Már
azt se tudom, ki vagyok. Úgy érzem,
nem egy érző ember, talán nem is én
bolyongok itt, – vagy csak egy rossz álom?

¹²⁴ Eredeti: 20019. február 5. – Szonett: 2014. március 11.

Nem is én vagyok, aki itt bolyong,
csupán a fájó lelkem tévedt ide
a sötét, szűrő bokrok közepébe?

Olyan érzés fák közt, sötétségben
sehol sincs számomra már semmi fény...
nincs semmi reményem... talán ez a vég...?

14. SZÍNTELEN VILÁG¹²⁵

Nincs semmi reményem... ez a vég talán?
Kelj fel, ne legyél rest, hozzád változást,
hozzál még jobbulást és több reményt!
Minden, de minden más, üres a világ...

nem olyan szép, mint volt valaha rég'...
Csendeselek, szürkék a nappalok, kint még
fagyok. Derűsebb az ég, zöldül a rét...
Nézz fel az Égre, várd a napsütést!

Tudd: borúra derű jó', ha színtelen
ködfátyol felszáll. Amint szürkés homály
után az Ég derül s öröm köszönt ránk

bolyongó lélek hazatalál és jön
szürke homály után áldott napsugár,
virágtól mámoros tavaszi táj.

15. MESTERSZONETT – Elmélkedem

Behunytt szememmel jönnek emlékeim
Isten adott kellemes napokat.
Aranyrögök sziporkáznak röpködve...
Minden javakért s az életünkért.

¹²⁵ Eredeti: 2011. március 4. – Szonett: 2014. március 12.

Semmi szépet, örömet nem várhatok.
Minden jóban dúskálnak a gazdagok,
Nem figyelve bőrszín-születési helyet,
Kik szívesen megmunkálnák a földet!

Eszik a számkivetettek kenyerét.
Örökre kiűzni gazembereket!
Munka-lehetőséget teremtsen

Az Isten nem bottal ver! Tudják meg!
Nem látok sötét, mély veremben.
Nincs semmi reményem... ez a vég talán?

35. Szonettkoszorú – Szép az élet¹²⁶

1. MEGOLDÁS A SZERETET¹²⁷

Sűrű- sötét minden lenn a mélyben
félelmemben reszketek s imádkozom.
az ég felé tekintve azt kutatom,
nem tudom, vége lesz-e a sötétnek?

Sötét éjjel körbe-körbe járkálok,
nem tudom, a fejem hol hajtom le,
elfáradtam pihenni már jó lenne.
A kiutat keresem, csak bolyongok,

nyitott szemmel keresem a megoldást,
nem alszom, csak a szemem lehunyom,
agyamban nem gyúl ki fény, mert elfáradt.

Késő este, ha fölkel a telihold
a megoldást keresem, de nem lelem,
labirintus áll előttem mindenhol.

¹²⁶ Készült: 4014. augusztus 28. – 2014. november 5.

¹²⁷ Eredeti: 2009. május 30. – Szonett: 2014. augusztus 28.

2.

Mindenhol csak labirintus előttem...
Hová nézzek, a szememet kinyitom.
Belépjek-e rajta? – kérdem magamtól –
bátor leszek, behunyom most a szemem,

a sötétségben mindegy, hogyan teszem.
Elindulok jobbra, tapogatózom,
s mit látok, ha szempillámat felnyitom?
Szemem előtt felvillanó fény mellett:

fények között sziporkázó nagy táblán
a kérdés: a megoldást te keresed?
Állj meg gyorsan, ne menjél már tovább!

A megoldás nem nehéz – hidd el nekem –
csak annyi, hogy nyissad meg a szívedet,
az élet kulcsa: *Az igaz szeretet!*

3. HAJNALOKBAN KERESTELEK¹²⁸

Az élet kulcsa: *Az igaz szeretet!*
Oly' régen várlak már elmúlt a nyár,
boldog idők múlnak, hiába várlak,
hideg van, hullnak az őszi levelek...

nem öröm, hideg szél fúj odakünn
lelkem fázik, mindenhol kereslek,
nem pihen, életem sivár nélküled,
harmatcsepp ablakon, szobám is hideg.

Hiányzol kedvesem, jöjj, siess hozzám,
az ég felderül, ha itt vagy velem,
ha jó vagy hozzám, napsugár ragyog rám,

¹²⁸ Eredeti: 2013.okt.3. – Szonett: 2014.jan.11.

ne késs, siess, melegítsd fel a szívem.
Téged kerestelek, mindig hiába
rád találtam a világot bejárva.

4. SZÉP AZ ÉLET¹²⁹

A világot bejárva találtam rád...
S most, ablakon kinézve esti tájban
gyönyörködöm, s lenyugvó napsugárban,
mikor az égbolt peremére szállnak

s elhalványulnak a fények... csendesül
az este, majd test és lélek, közel van
már az est, megpihenünk. Nemsokára
jönnek szép álmok, mámoros éjjelek.

Lágy szellő-susogás száll, ablakon
belopózik. Dalod dúdolgatom,
míg az eső csendben szitál odakünn,

szemedben tűzlángja lobog, arcodon
mosoly ül, a szerelmed szomjazom,
tudd meg: mert ma veled leszek boldog.

5. SOHA EL NEM MÚLÓ¹³⁰

Tudd meg: mert ma veled boldog leszek.
Most is úgy szeretlek, mint valaha
régén, sosem akarlak elfeledni.
Mikor megláttalak, szemembe néztél,

¹²⁹ Eredeti vers címe: Rád gondolkod, készüllet:

2011. április 21. – Szonett: 2014. augusztus 28.

¹³⁰ Eredetije buszon utazva készült, 2006. november 21.

Az Irodalmi Rádiónál megzenésítették, és 2009-ben megjelent
az ÚJ VERSEK MINDENKINEK c. kötetben!

Szonettnek átalakítva: 2014. szeptember 1.

forróság öntött el, mikor öleltél.
Akkor megéreztem, te az enyém vagy,
a féltés, gyönyör és vágyakozás,
enyém mindörökre, ma is érzem.

Édes-fájó érzelmeim nem tudom
soha feledni, örökké enyém vagy,
szeretlek oly forrón, vágyakozva,

mint amikor megláttalak, szemembe
néztél, ezért szeretlek most is soha
el nem múló igaz szerelemmel...

6. SZERELMES VERS – szonett (2)¹³¹

Örök szerelem soha nem múlik...
Tudjuk mi azt, nem könnyű az élet,
de aki figyeli, ha körülnéz és
látja maga körül a csodás Földünk

tájait, s szíve óhajtja, 'mit régen
keres, megtalálja legkedvesebbet.
Nem akarlak elveszíteni téged,
csak veled tudom elképzelni létem,

mert ha szerelmünk láncza elszakad,
– Nálad nélkül én már nem élhetek –
a fájó szívem tudom, meghasad.

Szerelmedért képes leszek küzdeni,
bármily kívánságod megteremteni.
Érezd, és tudd, szerelmem milyen mély.

7.
Érezd, tudd, ilyen mély a szerelmem.
Mindig téged akarlak szeretni,

¹³¹ Eredeti vers: 2010. március 6. – Szonett: 2014. augusztus 29.

egymás mellett boldogság lesz élni,
mert téged boldoggá tehetlek, érzem.

Csodálattal bámulom a két szemed,
hűséges szerelmedbe' elmerengek.
másra nézni álmaimban se' tudok,
nélküled az élet már nem jó nekem.

Éjjel és nappal csak rólad álmodom,
Te vagy nekem szerelmem-mindenem.
ha távol vagy, megszakad a szívem...

elolvadok forró szerelmedben...
csak arra kérlek, mindig légy enyém,
nálad nélkül szomorú az életem.

8. LÁNYOK ÉS PAPÁJUK¹³²

Nálad nélkül szomorú az életem.
Május van, apa munka után haza-
felé kinéz kocsí-ablakán, mit lát?
Ünnepi ruhában a természetet:

vadrózsa virul. Leáll a kocsival
és kiszáll, leszakít egy szál rózsát,
majd utána még legalább százat.
Otthon várják a lányok; nekik viszi

a virágcsokrot. Viruló lányait
karjaiba zárja, úgy hívogatja
őket: gyertek hozzám leánykáim

szép hajatokba rózsaszálat hoztam,
erdőszélen találtam, nagyon tetszett
levágtam, nektek kötöttem csokorba.

¹³² Eredeti: 2007. május 16. – Szonett: 2014. augusztus 31.

9.

Virágot nektek csokorba kötöttem.
Hoztam nektek illatos rózsát, legyen
tőle kedvetek. Az asztal terítve
már, vázában a szép csokor közepén.¹³³

A fehér terítőn is egy rózsaszál...
finom ebéd megfőzve, illat fölszáll
belőle. húsleves párolog tálban,
a lányok főzték, most elfogyasztják.

Nem marad el a húsos tál, benne
kakastaréj, csirkemáj. Gyertek hozzám
lányaim, ha itt vagytok mellettem,

jobban esik az étel. Ebéd után
forró feketekávé-t kortyolgatva a
kiskertben beszélgetnek meghitten.

10. HAZÁM – OTTHONOM¹³⁴

Kávé mellett meghitten beszélgetnek.
Kicsi házban lakom, ez az otthonom,
kedves emberek vesznek körül, ahol
jól érzem magam. E városban élek

¹³³ A képet az Internetről kölcsönöztem.

¹³⁴ Eredeti: 2013. július 7. – Szonett: 1014. augusztus 31.

már fél évszázada, sok ismerősöm
integet nekem, ha utcán sétálok.
Kitekintek az ablakon, ahol az
Ipoly-folyó lomhán, fűzfák között¹³⁵

csordogál, ott van az országhatár...
Látom innen a Tátrák gyönyörű
vonulatát, a kéklő hegyeket, ott

született édesanyám, elsiratta
otthonát, régi hazáját, ahonnan
szülőföldjéről Trianon kiűzte.

11.
Szülőföldjéről Trianon kiűzte.
E városban munkálkodtam sokáig,
itt születtek a gyermekim, s a kis
családomnak kenyerét itt kerestem.

Itt neveltem őket, itt jártak előbb
óvodába, utána iskolába.
Felnőve, más utakon jártak, máshol,
nem itthon – raktak párjukkal fészket.

¹³⁵ Ipoly határfolyó Balassagyarmatnál (Képet az internetről vettem le.)

Gyorsan futottak az évek, minden
szünidőben-nyáron-, vakációkban
később nálam játszottak unokáim

a cicákkal, majd megint hamar múltak
a boldog évek és ők egyre nőttek,
sok év telt el, míg magam maradtam.

12.

Így telt el sok év, míg magam maradtam.
Mégis jó itt élnem, megszoktam a
várost, ahol mindenki ismer. Igaz,
magam vagyok, de ez az otthonom,

nem érzem magam soha magányosnak,
ismerős nekem a táj, s körülöttem
minden... Az ablakon kinézve fészkel
egy gerlepár az ezüst nyárfaágon,

minden délután turbékolnak nekem.
Est közeledtén kinézek a tájra,
naponta csodálom a naplementét...

A lemenő Nap minden alkonyatkor
csodás képeket fest az Ég aljára,
elővarázsolva letűnt ifjúságom.

13.

Elővarázsolom letűnt ifjúságom,
Gondolatban visszaszállok elmúlt
időkre, csendes magányban meleg
szobában s számítógépen a múltam

felidézem. Így jönnek elő nekem
a boldog ifjú képek. Elfoglalom
magam, sosem unatkozom. Ekként
születettek könyveim,¹³⁶ mert életem

¹³⁶ Lásd: www.mek.oszk.hu

titkait naplóimból novellákba-
regényekbe és versekbe foglaltam.
Emlékeimet így ismét átélem.

Ha kinézek erkélyemről ez a látvány fogad.

Nekem ez a város lett otthonom,
nem vágyom el innen, már ide köt a
sorsom, s feledhetetlen emlékeim.

14.

Kedves emlékek idekötnek engem.
Ide köt engem jó- és balsorsom,
a múlt emlékein elgondolkodom,
felszáll sóhajom, lelkem megpihen.

Az Ipolytól s a Magas-Tátra felől
enyhe szellő fújdogál, meghajlítja
az ezüstnyárfa ágát, ahol gerlék
lombok között fiókáikat őrzik.

Régen itt lakom, itt is akadt gondom,
nyugodtan azt is bevallhatom, hogy
szép időkbën nagyon boldog voltam.

Ez a hely az otthonom, ez a föld a
hazám, s itt búcsúztatnak el engem,
ha majd eljön az utolsó óráim.

15. MESTERSZONETT – Szép az élet

Sűrű- sötét minden lenni a mélyben
Mindenhol csak labirintus előttem.
Az élet kulcsa: *az igaz szeretet!*
A világot bejárva találtam rád...

Tudd meg: mert ma veled boldog leszek,
soha nem múlik az igaz szerelem...
Érezd, tudd, ilyen mély a szerelmem.
Nálad nélkül szomorú az életem.

Virágot nektek csokorba kötöttem.
Kávé mellett meghittén beszélgetnek.
Trianon szülőföldjéről kiűzte.

Így telt el sok év, míg magam maradtam.
Elővarázsolom letűnt ifjúságom,
Kedves emlékek idekötnék engem.

33. Szonettkoszorú – Tavasz, természet¹³⁷

1. JÓ A KIKELET¹³⁸

Odakünn mindenhol hóborított táj,
faágakon jégcsapok csillogása,
derült ég ragyog hófehér határra,
a fákra meleg napsugár csókja vár.

¹³⁷ Koszorú készült: 2014. július 18 – augusztus 18.

¹³⁸ Eredetileg szonett: 2011. január 30.

Sötét nappalok egyre hosszabbodnak,
sík lejtőn nesztelen síelők-szánok
s gyerekek zivaja tölti be a tájat...
oszlopon fekete varjak kárognak.

Csendben jó a kikelet, olvad a jég...
madár dalától lesz hangos a határ,
zöldül az erdő, felettünk kék az ég.

Kéményen fészket rak a gólyamadár,
a lélek ujjong, szívünkben szeretet,
érezzük: tavasz lesz – nemsokára már.

2. GÓLYÁK¹³⁹

Érezzük, tavasz lesz nemsokára.
Itt a tavasz, jön a nyár, már megjött
a gólya-pár. A kéményen, háztetőn
gólyafészek készülőben. Hozzák-

hordozzák az ágakat, javítgatják
a fészküket. Amikor majd elkészül,
gólyamama tojásra ül. Ötre nő
majd a család, ha kibújnak fiókák.

megéheztek a kiscigolyák, kel útra
a gólyapár, rétek fölött keringnek
sokáig, kígyókra és békákra

vadásznak, majd a magasból lecsapnak,
szegény béka gólyacsőrben lapul.
Gólyamama szájában a békával

¹³⁹ Eredeti: 2008. július 3. – Szonett: 2014. augusztus 22.

3.

Gólyamama szájában a békával
hazarepül a meleg fészekbe.
Fiókái nagyra tátva csőrüket
várják az ebédet. Ma a békának

nem volt szerencséje, ő lett étke a
fiókáknak. Halad az idő, gólyák
megnőnek, kirepülnek. Nemsokára
megtanulnak légben szállni, békára-

egérre vadászni. Ha majd eljön a
hideg ősz, gólyacsapat edzést tart,
költözködni készülnek. Nem bírják a

hideget, csapatokban messze szállva
indulnak melegebb tájra, ahol
őket már egy másik otthon várja.

4. ITT A TAVASZ!¹⁴⁰

Ahol őket egy másik otthon várja.
Hiába zúg a szél, a tél múlik már,
néha-néha még egy kicsit fázunk,
de kiderült az ég, virágos a táj...

Afrikából a fecskék ismét útra
kelnek, hossz útjuk után megint
hazatérnek, elfoglalják a fészket,
igazítják, javítják, majd utána

tojásokat lerakják, váltva egymást
melengetik, időnként kevergetik,
vigyázzák, majd nemsokára kikelnek

¹⁴⁰ Szonett: Budapest, 2011. március 29.

a kislecskék, csipognak és tátognak.
Fecskemama útra kel, etetni kell
fiókáit, étküket csőrben hozza.

5. FECSKÉK¹⁴¹

Fiókáinak csőrben hozza étket.
Kertemben ülök cseresznyefa alatt,
magamban hallgatom a madarakat,
nézem a kék eget, futó-felleget...

élvezettel szagolom a rózsa
illatát. Ilyenkor mit mond nekem
a Természet? Most száll el felettem
a fecskepár, szájukban egy-egy bogár,

azt viszik a tátogó fiókáknak.
Fecske röpi fészkéhez, ahol csőrét
tátja a sok kismadár, őket anyjuk

eteti, rá vár a sok aprómadár.
Anyamadár újra elszáll, gondja a
madárnak: jóllakatni fiókákat.

6.

Madár gondja: fiókákat etetni.
Ha beomlik a fecskefészek, ott a
párja, megjavítja. Ha az est leszáll,
elfáradnak, mindnyájan összebújnak,

egymást melegítik, majd elalusznak
hajnalig. A fecskepár virradatkor
ismét élelem után jár. Az apró
fecskek növekednek, mire eljön az

¹⁴¹ Eredeti: 2005. július 25. – Szonett: 2018. augusztus 18.

ősz, nagyra nőnek. Akkor fecskecsalád
itt hagyja az otthonát; elindulnak,
elröpülnek, az újhazában tovább

élnék, de tavasszal visszajönnek,
fészkeikben megpihennek, a vándor-
madarak így élik le életüket.

7. RÁNK KÖSZÖNT MÁRCIUS¹⁴²

A fecskék így élik le életüket.
Köszöntelek szép tavasz, minden széppel
elárasztasz! Napsugárral köszöntesz,
engem boldogsággal örvendeztetsz.

Márciusban a napjaink hosszabbak,
bizakodunk, vidámabban ébredünk.
Hazatérnek a fecskék, kétségeink
rossz érzéseink hamar elmaradnak,

várjuk az eljövendő szebb jövőnket,
ne figyeljünk a múltra visszafelé.
mikor sokat szenvedtünk, örüljünk

a kikeletnek, langyos napsütésnek,
legyenek vidámak a napjaink,
szeretet gyúljon mindenki szívében.

8. ENYHE SZELLŐ¹⁴³

Szeretet kigyúl mindenki szívében.
Kisütött a nap, szellő fújdogál
tüdőmbé beszívom a friss levegőt,
szeretem, mert ez éltet engemet.

A napsugár ablakomon bekacsint,
utána gyorsan fürdöm, fölfrissülök,
felöltözve, megfésülve kimegyek,
leülök az asztal mellé kávézni.

¹⁴² Eredeti vers: 2013. március 1. – Szonett: 2014. augusztus 22.

¹⁴³ Eredeti: 2010. április 23. – Szonett: 2014. augusztus 22.

Fehér cipó, vajás kenyér vár engem,
gyorsan eszem, dolgozni igyekszem.
kinyílt már a tulipán és kankalin,

tavas van, szeretem a május havát,
enyhe szellő suttog nékem titkokat,
langymeleggel süt le rám a napsugár.

9. GERLEPÁR¹⁴⁴

Langymeleggel süt le rám a napsugár,
ablak előtt egy magas nyírfa áll
árnyat adó ágai közt gerlepár
fészket rakott, ott költik a tojást.

Lombok között röpködve rovar után
vígán turbékolnak minden délután.
Súlyos felhők az égen tornyosulnak,
egyre jobban villámok csapkodnak,

mennydörög az ég, félelmes erővel
Bezárkózunk, szél veri az ablakot;
tombol az orkán, a fákat csapkodja,

¹⁴⁴ Eredeti: 2007. június 23. – Szonett: 2014. augusztus 28.

fa törzsét könnyedén hajlítgatva.
A nyírfára kinézek az ablakon
fészekben a gerlepár összebújva

10.

Fészekben a gerlepár összebújva
az ítéletidőnek végét várja.
Végre eláll a vihar, órák múltán,
örvendek, mert még a gerlefészek

a faágak között ott a helyén áll.
Másnap ismét az égen tornyosulnak
a felhők, megint körben vihar tombol
kegyetlenül, s mint a dézsából szakad

az eső. A faágakat pusztító
szél rengeti, nem kímélve madarat,
sem embert, durván szétzilálja a

gerlefészket. Reggelre a madarak
otthona szétszaggatva, a fészek
darabjai szerteszét, madár nélkül...

11.

Majd szétszóródva madár nélkül
elárvulva, lenn a földön tojások
összetörve. Hol vannak a madarak,
hová szálltak? Nekünk már ezután

sosem turbékolnak? Hová repült a
szegény hontalan gerlepár? Most vajon
hol siratják el, hol gyászolják majd
a tojásokban elhalt fiókákat?

Azon gondolkodom: ilyen bajok
után visszajönnek-e még valaha,
épít-e fészket szegény madárpár?

Sorscsapás után hol lelnek tanyára?
Lesz-e kedvük arra (hogy) délután
a gerlék vidáman turbékoljanak?

12. GALAMBOK¹⁴⁵

Ezután a gerlék hol turbékolnak?
Faluvégén galambdúc – a madarak
otthona. Élelmet keresnek, talán
nemsokára meglelik. Onnan szállnak

tova, vigadozva. Ha rátalálnak,
örömben turbékolnak, vidáman
csipkedve teletömik begyüket.
Arra jön egy vadász – vállán puskája,

nemsokára meglátja a galambok
csapatát, áldozatát madarak réme
figyeli... Vadász lő, madárcsapat

felröppen, galambok elesége a
földön marad, mellette a fehér
galamb véres teteme ott hever...

13. DÚDOLOM A DALOD¹⁴⁶

Galamb véres teteme ott hever...
Hallgatom múzsám dalát, szívemre
ható melódiát; lelkem minden
zugát átjárja, dobolom kezemmel

¹⁴⁵ Eredeti vers: 2006. november 25. – Szonett: 2014. augusztus 18.

¹⁴⁶ Szonett: 2010. október 12.

remek ritmusát. Holdfénynél álmodva
libbensz felém, felhők közt fátyolod
kúszik utánad... hallom kísérő dalod,
engem elemészt a vágy és a bánat...

Lombok árnyában halkan dalolom
a gyönyörűen zengő akkordokat
s lágy muzsika mellett száll sóhajom,

lelkünk összeforrt vad vágyainkkal.
Gondolatomban már eljöttél hozzám,
s Te százszor játszottad le zongorán.

14.

Te százszor játszottad el zongorán...
Lelkemben megszólal halk szopránod,
sóhajaink szállnak a magasságba...
álmodunk együtt, szemünket lezárva.

Álmomban hallom suttogó hangodat
halk zene fülemnek, békés a lelkem,
ha pirkad a hajnal, s te itt mellettem.
Nézem a szemed, ragyogó csillagát...

csöndben figyelve hajnal ébredését
ne zavarjam meg a szép álmodat,
elmúlik a hajnal, kéklík már az Ég...

Te rám mosolyogsz, álmos a sóhajtod,
szemed kéklőn fénylik, boldoggá tettél
dúdolom örökké csodás dalodat...

15. Mesterszonett – Tavasz, természet

Odakünn mindenhol hóborított táj,
Érezzük, tavasz lesz nemsokára.
Gólyamama szájában a békával,
ahol rájuk egy másik otthon vár.

Fiókáinak csőrben hozza étkét.
Madár gondja: fiókákat etetni.
A fecskék így élik le az életet.
Szeretet gyúl mindnyájunk szívében.

Langymeleggel süt le a napsugár,
fészekben a gerlepár összebújva,
majd szétszóródva madarak nélkül...

Ezután a gerlék hol turbékolnak?
Galamb véres teteme ott hever...
Te százszor játszottad el zongorán...

34. Szonettkoszorú – Gyerekeknek¹⁴⁸

1. KISMACSKA ISKOLA (egér-sors)¹⁴⁹

Ahogy megszületnek a kismacskák
cicamamák kezdik őket nevelni.
Maca-cica a macska-anya, egyik
nap az udvarra csendesen kisurrant.
Ott lenn a nagykéménynél figyel,
hol az egér lyuka; majd nemsokára
egérrel a szájában jön haza.
Kismacskája csodálkozva figyel
– az egereket ő még nem ismeri –
macska-mama földre leteszi elé,
mire ijedten szaladgál a kisegér,
de (sajna') menekülni nem tud már.
Maca-mama cicájának mutatja,
hogy kell pofozni egeret mancsával.

2.

Hogy kell pofozni egeret mancsával
játékosan, jobbról is, meg balról is.
Fogoly-egeret mindketten figyelik,
kismacska érdeklődve ámul-bámul,
majd egeret menekülni engedik,
de vigyázzák, elfutni nem hagyják,
kismacska örül, ugrik egy nagyot,
hogy ilyen játék hullott az ölébe...
Megijedt, mozdulni se bír az egér,
a játéknak úgyis az lelsz vége,
kegyelmet kér, akkor sem engedik el,
hóhérjai kegyetlenül kivégzik, (mert)
egér macskának játéka-étele, (de az)
egérnek nem játék, hanem végzete!

¹⁴⁷ A további rész gyerekeknek készült.

¹⁴⁸ Koszorú készült: 2014. augusztus 24. – 2014. október 1.

¹⁴⁹ Eredeti vers: 2007. december 6. Szonett: 2014. szeptember 1.

3. HANGYÁK¹⁵⁰

Egérnek ez végzete, nem (csak) játéka.
Faágon madár röpdös, legyet-hangyát
kapdos, énekelve telik el az
élete, amikor már jóllakott.

Fák törzsén hangyák másznak, rájuk sokan
vadásznak. – Nem könnyű életük, ott van
a rend mindenkor a nagy hangyabolyban,
akár csak a méheknél, fegyelem van,
egyikük sem henyél. Egész nap mindig
sürögnek-forognak, bogarakkal és
egyéb eledelekkel cipekednek.
Katonásan menetelnek; télire
gyűjtik az élelmet. A szorgalmas
hangyáknak így telik el élete.

4. MÉHEK¹⁵¹

Szorgos hangyák élete így telik.
Nézem a röpködő méhecskéket,
dolgoznak egész nap serénykedve,
nekik se könnyebb az élet, de teszik
dolgukat, amit természet rótt rájuk,
az egyik virágról a másikra
röpkülnek, de mégsem panaszkodnak,
telve virággporral, visszaszállnak a
kaptárba, onnan megint a határba.
Minden méhkasban csupán egyetlen
a királynő, akit a szolgahada
körül rajongja. De ők már megszokták,
csak teszik dolgukat. Mit tehetnének?
Nekik az Örök Természet ezt szánta!

¹⁵⁰ Eredeti vers: 2005. július 25. – szonett: 2014. szeptember 1.

¹⁵¹ Eredeti: 2005. július 25. – szonett: 2014. szeptember 1.

5. GYÍKOCSKA¹⁵²

Az Örök Természet nekik ezt szánta.
Ülök a nagy cseresznyefa alatt
csöndben hallgatom a madarakat.
Szagolom a rózsza bűvös illatát,
nézem az Égen a futófellegeket...
mit mond a Természet? Súlyok vállamon
de cipelem, az élet nekem szánta,
mert Egek Ura ad hozzá erőt!

Forró kövön zöld gyíkcsoka napozva
szemét ide-oda mozgatva csendes
életét éli, legyet-hangyát kapdos.
Kövön ül, de mégsem pihen, közben
izeg-mozog és körbe les, hiszen
rövid élete, azt vigyázza féltve.

6. HÓVIHARBAN¹⁵³

Rövid élete, azt vigyázza féltve.
Éj leple alatt hóvihár közeleg,
szél görgeti a színes falevelet,
se embert, se állatot nem kímél...
sűrűn hulló havazástól futnom kell...
elfáradtam, görnyedt testem szeretne
pihenni, nincs hová letenni a fejem.

¹⁵² Eredeti vers: 2005. július 25. – Szonett: 2014. szeptember 1.

¹⁵³ Eredeti: 2011. október 5. – 2014. január 25.

Én Istenem, segíts... Mi lesz velem?
Erdő mélyén mindenütt néma a csend,
sötét tájon hóvihar már csendesült,
harkály-doktor kopog a fán odafenn.
Színes levelek a fákról lehulltak,
hideg szél fúj, madarak is fáznak,
körülöttem hó borítja a tájat.

7. HULL A HÓ¹⁵⁴

Körülöttem hó borítja a tájat,
hideg van, hull a hó nagy pelyhekben,
felöltözve meleg sállal, kesztyűvel...
a gyerekek nagykabátban... Jaj be jó!
örülnek, mert nagy hó lesz, majd lehet
hóembert is gyúrni, hógolyózni,
a szánkókat húzni, alig várják,
hogy a nagy hegyoldalra menjenek.
Szánkót húzva, kuncogva, örömben
nevetnek, ha felérnek hegytetőre
szuszogva, nehezen a szánra ülve
sikongnak; köröskörül le nagy lejtőn
gyerekekkel megrakodva fut a
szánkó! Be jó! Mindig essen a hó!

8. HÓEMBER¹⁵⁵

Mindig essen hó, de jól fut a szánkó,
Lenn a téren nagy munkában sok gyerek
összegyűjtve lapáttokkal belekezd
nehezen görgetni nagy hóbuckákat.
A tér közepére hordják a havat
halomba, ha megnő egy méterre, fej
kerül a tetejére. Répából lesz
orra, szénből a két szeme, a szája
megrajzolva. Kezet-lábat formáznak,
kalapot hoz Juliska és Pistike
a kezébe vesszőből tesz virgácsot.

¹⁵⁴ Eredeti vers: 2007. december 6. – szonett: 2014. szeptember 1.

¹⁵⁵ Eredeti vers: 2007. december 6. – Szonett: 2014. szeptember 1.

Örülnek, ha elkészül a hóember,
a gyerekek nevetnek, ugrándozva
és táncolva körbeállják, bámulják.

9. VÁROM A TAVASZT¹⁵⁶

Hóembert a gyerekek körbeállják,
de vége szakad az álmos napoknak,
egész napi világosság ránk fér már,
és vége lehet az orrfújásoknak.
Márciusban hosszabbak a nappalok,
amikor már (remélhető) nem lesz fagy,
tudom, mindenki várja a szép tavaszt,
amikor zöldell az erdő és határ...
Várom én is a szép tavasz jöttét, mert
azt elhiheti mindenki, hogy úgy lesz!
Szeretem, mert évszaknak a legszebb!
Tengerentúlról a gólyák visszatérnek¹⁵⁷
Azok is, kik munkáért hazát cseréltek (mert)
zeng a madárdal, éled a természet...

10. HÚSVÉTI KÖSZÖNTŐT KÖSZÖNŐ¹⁵⁸

Zeng a madárdal, éled a természet,
Kicsi nyuszi megérkezett, egy másik
nyusztit küldök Neked. A Te nyusztid
hozott jó hideget és megöntözött
szagos vízzel, szép hímes tojást kapott
és egy akó édes- vörös-borocskát.
Azon nyomban félrebillent sapkája,
ő mégis jó képet vágott hozzája.
Most megköszönöm a köszöntésed
és néked egy üzenetet küldök,
s abban az lesz, hogy minden évben
kívánjál nekem kellemes ünnepet.

¹⁵⁶ Az eredeti vers betűjáték, készült: 2014. február 16.
– Szonetté alakítva: 2014. augusztus 24.

¹⁵⁷ Reménykedjünk, hogy velük együtt azok is hazatalálnak, akik most kényszerűen más országokban keresik a kenyerüket.

¹⁵⁸ Eredeti vers: 2012. április 9. Húsvét-hétfő. – Szonett: 2014. augusztus 31.

Téged szép lányok ölelgessenek,
nékem írjál máskor is szép verseket.

11. HARANGOZNAK¹⁵⁹

Írjál nékem máskor is szép verseket.
Nagyharangnak a hangja szól mélyen,
buzdítja a szent karácsony éjjelén
hívó népét misére: ünneplőbe öltözve
hóesésben mennek a templomba.
Hóborított fehér tájon együtt
örülnek a gyerekek és felnőttek.
Meleg csizmák alatt ropog a hó,
szánkó cseng, a templom szentéjében
feldíszített karácsonyfa ragyogó
gyertyafényben fogadja a tömeget.
Gyermekek kórusa csengő hangjával
mélyen zeng az orgona, s a dallamok
szállnak az Égbe, fel a magasságba!

12. MIKULÁSVÁRÁS¹⁶⁰

Dallamok szállnak fel, az Ég felé...
Örülnek a gyerekek, hótakaró
borítja a hegyeket. Kabátomat
felöltöm, de a sapkám elveszett...
Hol lehet? A bakancsom se találom.
Töröm a fejem: most korcsolyázni, hogy
menjek? Fehércsoda fogadott ott
kint a teraszon lógnak a jégcsapok,
lefagytak az ereszen. Fiúk-lányok
csodálják a tájat, hógolyóznak,
a jégen csúszkálnak és korcsolyáznak,
majd az udvaron hóembert csinálnak.
Fehérbe öltözött a táj, holnap jön
a Mikulás, szánkón hozza csomagját!

¹⁵⁹ Eredeti szonett: 2013. november 21.

¹⁶⁰ Eredeti: 2012. december 5. – Szonett: 2013. december 5.

13. MIKULÁS¹⁶¹

A Mikulás, szánkón hozza csomagját.
Itt a tél, de hideg van odaki',
fákon zúzmara, mit mesél az erdő?
Gyerekek örülnek, várják a havat,
a hideget. Kinéznék az ablakon –
ó mily' csillogó, ha pelyhekben hull
a hó, öröm: lesz belőle hógolyó.
Ott sétál kint nagyapó? Nem nagyapó,
hanem a Mikulás, vagy a Télapó?
Csengő szánon érkezik, rénszarvas
húzza, jól megrakva minden jóval:
cukorkával, dióval zsákban mézes
süti, csoki van. Körbejár Mikulás
azt figyeli, hol élnek a gyerekek?

14.

Azt figyeli, hol élnek a gyerekek
tiszták-e már a csizmák? Itt meg amott
az ablakba' ki van rakva sok csizma.
Hó apó fékezi a szánkóját, sok
csizmát megpakolják. Bent a meleg
szobába' alszik Jancsi-Juliska.
Reggelre a sok csizma minden jóval
telve: szaloncukor, mogyoró, alma,
piros-bojtos sipka, sál és kiskabát,

¹⁶¹ Eredeti vers: 2007. december 6. – Szonett: 2014.augusztus 18.

aranyozott virgács. Megígérik, hogy
jók lesznek, csomagokat kibonthatják,
szót fogadnak papának és anyának,
jövőre is ünnepelni akarják
kedves Mikulás-bácsi névnapját.

15. Mesterszonett – Gyerekeknek

Ahogy megszületnek a kismacskák
Hogy kell pofozni egeret mancsával
Egérnek ez végzete, nem (csak) játéka.
Szorgos hangyák napjai így telnek.
Az Örök Természet nekik ezt szánta.
Rövid élete, azt vigyázza féltve.
Körülöttem hó borítja a tájat,
Mindig essen hó, de jól fut a szánkó,
Hóembert a gyerekek körbeállják,
Zeng a madárdal, éled a természet,
Írjál nékem máskor is szép verseket.
Dallamok szállnak fel, az Ég felé...
A Mikulás, szánkón hozza csomagját,
azt figyel, hol élnek a gyerekek.

28. Szonettkoszorú – Macskák I.¹⁶²

1. MACSKACSALÁD: Kormi-Maca-Gigi¹⁶³

Kormi cicát a szomszédunk kislánya
kapta ajándékba, míg ott lakott,
magában üldögélt az ablakukba'

¹⁶² Készült: 2014. augusztus 16-tól 2014. november 17.

¹⁶³ Eredetileg – részletekben prózában készült, Kormi cica történetével nyitottam, amivel a Lyra Irodalmi Díj, – országosan meghirdetett – pályázatán (2004.) első díjat és Díszoklevelet nyertem.
2006 szeptemberében alakítottam át ún. szabadversnek.
Szonetté átalakítva: 2014. augusztus hónapban.

Egyszer a gazdái látogatóba
mentek a nagymamához, ő itthon
maradt egyedül, valahogy kiszökött,
s így lett hontalan egyszerre. Este
minden ajtó előtt nyávogott, de sajna',
nem engedték be, a macskákat nem
mindenki szereti. Pedig jól tudták,
hol él a fekete cica. Nyávogott
nem volt vacsorája, megéhezett,
az ajtónkat kétségbe esve talán
némi reménnyel kaparászni kezdte.

2.

Ajtót kaparászta reménykedve,
nem értettem kint miért csavarog,
mikor hallottam a nyávogást, nagyon
megsajnáltam és gyorsan beengedtem.
Én meg becsengettem a lakásukba,
de három napig nem jönnek haza a
gazdái, – hiába – itt marad nálam.
Kapott jó vacsorát, aztán elaludt
megnyugodva a puha fotelban.
Így történt, hogy Kormi a vendégünk lett,
amíg hazaérkezett a családja.
Korábban őt csak ablakukban láttam,
ezután már két otthona lett, mivel
idejét, hol otthon töltötte, hol nálam.

3.

Hol otthon, hol nálunk tölti idejét.
Kormi, a szép fényes szőrű macska,
fényes bundáját mindig nyalogatja,
tisztogatja. Nyakkendője, csizmái,
mindkét kesztyűje hófehér és tiszta,
máshol szőrzete ragyogón fekete.
Évek múlva gazdái elköltöztek,
de ő az új lakásból hozzám mindig
visszaszökött. Jól ismert már, s nem akart

őfelsége más helyre költözni.
Nőtt, növekedett, nyolc kilós kandúrrá
fejlődött, nemsokára az Óváros
macskák királya lett, hírek keringtek
vitéz tetteiről, harcolt macskákkal.

4.

Harcolt ő macskákkal, meg kutyákkal
addig, míg egyszer nagyon csúfosan
ráfázott, – őket jól összekarmolta,
de, két erős, nagy kutyával vívott,
elgyötörten, farkincáját lógatva
tért haza. Cica farkát úgy össze-
harapdálták, hogy megmenteni csak
farka felét tudta az állatorvos.
Később másik cica is a miénk lett,
ki eddig az udvarban, nagy kémény
mögött lakott – családjával együtt.
Ott élt a sok szép cirnos-kiscicával.
Szomszédommal addig is etettük,
ő megköszönve hozzánk dörgölődött.

5.

Megköszönve hozzánk dörgölődött.
Sok lépcsőn járt fel látogatóba
s eszegette a kitett Kormi kosztját
előbb az ajtó előtt, később úgy tett,
mint otthonába', nemsokára bejött
a lakásba, majd megfigyelte azt (is):
Kormi a „cicalyukon” hogyan ugrál
be a konyhába. Nemsokára történt:
Pestre mentem látogatóba – ahol
még a kicsi unokáim játszottak
mellettem – amikor otthonról nekem
telefonáltak mondván, váratlanul
vendég érkezett, igaz, nem az ajtón,
hanem Kormi után, cicabejárón.

6.

Kormi után, a cicabejárón jött,
majd vacsora után szépen besétált
a szobába, oly' jól érezte magát,
hogy kényelmesen beült az ölkébe;
magában eldöntötte: el se megy már
innen, nem él tovább a nagykémény
mögött. Én meg hazaérve örömmel
üdvözöltem a vendéget s Macának
neveztem el, – örökre befogadtam,
ezek után a mi lakótársunk lett.
Fekete Kormi pedig féltékenyen
figyelte, miért foglalták el az ő
felségterületét. Úgy járkál, szőrét
borzolva hátsóját felénk fordítva!

7.

Szőrét borzolva, hátsóját mutatva
haragosan leül jó távolságban.
Minő csúfság – gondolja magában –,
ide jöhetnek holmi kóbor macskák
mások helyére, s esznek-isznak, aztán
beülnek a gazdi ölébe. Lassan
csitulnak az ellentétek, mi mást
tehet szegény Kormi egyebet? Mások
döntöttek helyette! Maca-cica már
– e nyáron másodjára – anyai
örömök elé néz, csak nagyon lassan,
elgondolkodva járkál, sehol se
leli a helyét, mert utódainak
keres meleg, megfelelő fészket.

8.

Keres meleg, megfelelő fészket.
Nemsokára öt cicája született,
az aprójóságok közül négynek
új gazdit keresünk, mégis őneki
legalább egy cica-örökös marad.

Gigi lett a kiscica neve, akit
átölelve a fotelben szoptatja-
gondosan nyalogatja, tanítgatja
mindenféle fontos-tudományra.
Kormi cica pedig őket csodálja,
Maca meg a kölykét félti aggódva
Egy alkalommal Maca lopakodva
kisurrant az udvarra. Nemsokára
szájában egy kiségerrel tért haza.

9.

Szájában egy kiségerrel tért vissza
Macát hangosan morogni hallok az
íróasztal alatt, ott bemutatta
cicagyermekének, hogy kell játszani
az egérrel. Folyt a bemutató, a
cica-kezeivel a fogoly-egeret
jobbra-balra tereli s mind eközben
rajtunk a hatást figyeli. Kiscica
pedig azt sem tudta, a falakon túl
milyen világ lehet. Aztán egyszerre
óvatosan kiszökött az udvarra.
lassan körbejárnak, csodálva látta
az új világot: virágokat, fákat,
s a röpködő madarakat kapkodta.

10.

A röpködő madarakat kapkodta,
meg futó bogárcákat a fű között;
mint a mesében, mindenre úgy figyelt,
akár az erdőben eltévedt vándor...
Már nincs egyedül Kormi, s Macukán
kívül már velük él a kicsi Gigi.
Közülük nagyfőnök maradt Kormi,
reggel korán a macskacsalád már
konyhába megy enni, az idő nekik
génjeikből eredő, arra várnak,
hogy a család végre felébredjen,

s megkapják a reggelit. Nem ébrednek időben, akkor mindig Kormi-cica dolga, hogy végre, fölkelte őket.

11.

Kormi dolga, ébreszteni őket.

Csendben megáll gazdasszonya ágyánál, csak merőn figyel: – gondolja – vajon miért nem ébredt fel? Ha erre sem figyel, mellé áll s a tiszta fehér mancsával hozzáér finoman, ha erre sem kel föl, akkor felébreszti a körmével. Indul, – ha próbálkozás sikerrel jár – vissza a konyhába, mivel látja, már követi gazdája, kinek a dolga telerakni reggeli falatokkal a macskák tálkait. S a cicák tudják, ezért csendben várakoznak, – Gigi sietve falatozik. Nem nyávognak.

12.

Sietve falatoznak, nem nyávognak.

Ha nem figyelnék, Gigi biztos, hogy az evésben elmerült két idős macskát félretolná. Gazdi figyelmezteti: Gigi, várj sorodra! Szót fogad, igaz, nem örömmel, leül gyorsan, s figyel, másik két tálban marad-e valami, mivel azokat neki kell tisztára nyalni. Aztán mindhárman nyalogatják szájukat, s jóllakva meleg szobába sétálnak, kényelmes helyükön jókat szundikálnak. Macska-család délután felébred s előszobában várja a vacsorát. Kormi főnök elől sétál.

13.

Mert ő nagyfőnök, Kormi elől megy,
vacsora ügyében ő intézkedik.
Élen halad, hátrahagyva a többi,
tisztas távolságban leül csendesen,
a kötögető gazdasszonya elé
a szobába; várja, mikor találják
a macskák vacsoráját? De Korminak
fogy türelme: mintha nem törődnének
vele? Hátranézve a társaira,
elindul gazdája felé, megáll, (de),
ő kötöget még, erre sem reagál.
Most már épp' elég a várakozásból,
itt a vacsoraidő, közelebb jó,
majd finoman meg-megtapogatja

14.

Finoman megtapogatja a gazdi
lábát. De ha a gazdasszony nem mozdul,
hát akkor, – elé a karmokkal – majd
akkor elindul! Mégis csak vár Kormi,
leül. Még mindig ülve gazdasszonya
magában nevet és fejében az jár:
„eleget vártatok rám, megyek mindjárt!”
Mire a macskák, mintha hallanák a
hangját, Kormi mögött felállnak, és
az ő vezetésével a gazdasszony
lábánál elindulnak téblábolva
a konyhába. Szó- és mozdulat nélkül
megértették: mindjárt itt a vacsora!
Tálcák mellett gazdit merőn figyelik.

Három gyönyörű macskám: Kormi, Maca és Gigi

15. MESTERSZONETT – Macskák I.

Kormi cicát a szomszédunk kisfia
Ajtót kaparásztta reménykedve,
Hol otthon, hol nálunk tölti idejét.
Harcolt ő macskákkal, meg kutyákkal
Megköszönve hozzánk dörgölődött.
Macuka cicabejárón érkezett.
Szőrét borzolva, hátsóját mutatja.
Keres meleg, megfelelő fészket.
Szájában egy kisegérrel tért vissza.
Gigi a madarakat kapkodta,

Kormi dolga, ébreszteni őket.
Sietve falatoznak, nem nyávognak.
Mert ő nagyfőnök, Kormi elől megy,
Finoman tapogatja a gazdi lábát.

29. Szonettkoszorú – Macskák II.¹⁶⁴

1. KORMI-MACA-GIGI

Mindhárman hozzánk nőttek, velünk éltek,
gyakran együtt játszottak, kergetőztek.
Azért előfordult már – nem is egyszer,
– ha valami Macukának nem tetszett,
anyacicánk főleg evés közben a
kandúroknak egy-egy pofont hirtelen
lekevert. Ki tudná kitalálni, mért' tette?
Nehéz rejtvény, fejtse meg valaki.
Talán azért: rendet kell tartani
a fiúk között! Egy nyári délután
lakásunk előtt nagy botrány tört ki.
Kormi-cicánk békésen pihent az
ablakpárkányon, amikor egy kutya
idetévedt, s megkergette ugatva.

2.

Kormit a kutya ugatva kergette.
Szegény menekült volna előle, de
nem tudott kapaszkodni a betonba,
beszorult, nem volt hová mennie,
a magasból a folyosó végén
leesett a mélybe, kemény aszfaltra.
Szegény állat lába eltörött, s kábán
az Óváros felé lassan menekült

¹⁶⁴ Koszorú készült: 2014. augusztus 25. – november 11.

vánszorogva. Elűnt, kerestük mi
mindenhol, bejártuk az utcákat,
nem találtuk, s őt nem látta senki.
Nem kaptunk választ a hirdetésekre.
Azt hittük – már arra is gondoltunk –
többé nem látjuk örökre elveszett...

3.

Többé nem látjuk, örökre elveszett.
Sirattuk cicánkat, nekünk hiányzott.
Csak egy sötét este – nyolc hét múlva –
unokáim a folyosón zengték
hangosan- lelkenedezve: Kormi megjött!
Itt van Kormi! – És a szegény állat
hangosan jajgatva és nyávogva –
koszosan éhesen, végső erővel
tántorogva jött haza. A szomszédok
örömhírre sietve jöttek hozzánk,
mindnyájan örültek, mikor meglátták.
Nyomban étellel-itallal kínáltuk
ő meg azonnal mohón nekilátott,
két cicatársa ámulva bámulta.

4.

Két cicatársa ámulva bámulta.
Tisztogattam bepiszkolt bundáját,
ő jóllakottan lassan elindult a
lakásban, minden ismerős tárgyat
megszimatolva, álmodozva körbe-
járált az ismert kedves otthonában.
Gyógyulni kezdett, erősödött lassan,
ismét fényes lett a kopott szőre.
Nem tudott megbékülni a hátsó-
lábával, ami örökre merev lett.
Mosdáskor haragosan nyalogatta,
figyelte, majd mérgében megharapta.
Ezután nem maradt annyi ereje
– mint ifjan – nem ugrált a korlátra.

Kormi hazajött...

5.

Mint ifjan, nem ugrált át korláton,
onnan látogatni régi otthonát.
Igaz, felgyógyult, de az ereje már
elveszett örökre. Mégis a társunk
maradt örömünkre – és néhány évig
velünk élhetett, kedvességével sok
örömet szerzett. Mikor elmegyek
otthonról, Kormi mindig elkísér,
megvár a kapuban, figyelve, haza
mikor érek, engem MAÚ-val köszönt
majd beugrik mellém az autóba;
együtt tart velem – mint hű társ – bekísér
a garázsba. Ha oltásra megyünk
állatorvoshoz, ő az, aki nem fél.

6.

Oltásra megyünk, ő az, aki nem fél.
Út közben körbesétál a kocsiban,
ablakból figyel, hogy merre járunk,
míg Maca-cica remeg az ölemben,
ezért őt út közben simogatni kell.
Gigi kiscica már felcseperedett,
s mint korábban Kormi-cica, nyolckilós
nagy kandúrrá fejlődött. Így esett,
hogy kismacskából nemsokára nagy hős

kandúr lett, s amikor Kormi egyre gyöngült, az Óváros királyságát rátestálta. Maca, a macskaasszony kapta a házfőnökségi posztot, hogy Kormi pihenni többet tudjon.

7.

Hogy Kormi pihenni többet tudjon. Gigi pedig felnőtt, nagycica, az Óváros-téren nagyon sok a dolga, cicalányokat sűrűn látogatja. Ezért februártól októberig már alig jár haza, annyira elfoglalt, akár egy hétig is, napokig olykor elmaradozik. Ilyenkor lefogy, alig lehet ráismerni. Azután kifáradva és éhesen-csapzottan, korahajnalban jön haza, majd gyorsan befalja ételét. Közben a gazdi bogáncstól-kullancstól megszabadítja. Persze, őfelségének ez nem tetszik.

8.

Gigi ifjú úrnak nem tetszik, ezért evés közben morgolódik, utána a „macskalyukat” gyorsan megcélozza, s azon gyorsan távozik, mint akinek ki van számítva ideje percekre. Majd azon kibújva, indul sietve a dolgára. Egyszer azonban késő éjszaka súlyos sérüléssel tért haza, sántítva jött be a szobába, s nyávogva mutatta, első ballába be van dagadva. Mit lehet éjszaka kezdeni, fájdalom-csillapító szert májpástétomban adtam be neki. Aztán nehezen reggelig megpihent.

9.

Aztán nehezen éjjel megpihent.
Reggel az orvos nekem magyarázta,
hogy csapdába kerülhetett szegény
pára, majd a drótot maga kínjában
elrágta, hogy kiszabaduljon a
lába, a huzal karimája maradt
rajta, ami a mancsát szorította,
ezért az orvos megoperálta.

Gigi csak télen marad nyugton az
otthonában, ilyenkor párnán pihen
a szobában, hátán fekvé nagyokat
nyújtózik, élvezve téli pihenő-
napokat. Amikor hosszabbodnak a
napok, megint indul vándorútjára...

10.

Gigi megint indul vándorútjára...
Úgy búcsúztam egy hideg téli estén
tőle: menj, ha sietsz, de reggelire
– aztán igyekezz haza! – Mi honnan
tudhattuk volna, hogy soha többé nem
látjuk. Ki gondolta akkor este
tőle nem reggelig, hanem örökre
búcsúzunk. Nem tudtuk meg sohasem,
mi történt vele? – Talán egy autó
elűthette, vagy egy gonosz ember
megölte... Sokáig vártunk rá, hátha
valamikor még hazatalál, úgy, mint
Kormi tette, de Gigi nem került
elő... Elsirattuk kedves cicánkat.

11.

Kedves cicánkat sokáig sirattuk.
Maca cica, az anya, úgy siratta
kölykét: mindenütt föl-alá sétált,
folyosón és a szobákban, bennünket
mélyen meghatva; elvesztett fiát

mindenhol kereste. Fejét körbe-
forgatva, siránkozva. Szinte bele-
betegedett. Nem tudott nyugodni.
Kormi és Maca, a két idős cicánk
magukra maradt, csendes békességben
éltek tovább, aztán egyre gyakrabban
pihentek, néha a lakásban mégis
egymást játékosan megkergetve.
Idő kereke őket is kikezdte.

12.

Idő kereke őket is kikezdte,
többször jártunk az állatorvoshoz.
Kormi teste úgy fogyatkozott, ahogy
teltek a napok, elment az étvágya,
alig evett és csendesen magában
szenvedett. Utolsó reggel erejét
összeszedve, még odabújt kedvesen
mellém pihegve, már alig hallhatón,
mintha nagyon halkán dorombolna...
Simogatva – éreztem, már a szíve
alig ver. Mégis, számolva a cicák
éveit, matuzsálemi kort élt meg,
körünkben összesen huszonkét évet.
Aztán egyszerre – elhagyta ereje.

13.

Aztán egyszerre – elhagyta ereje.
Kétezer-három nagyszombat reggelén
itt hagyott bennünket örökre. Gyöngén
simogatva hárman álltunk mellette.
Mindez mit sem ért, fáradtan pihegett,
cicánk lehajtotta fejét, szemei
homályosultak, behunyta örökre,
s ereje csendesen kiszállt belőle.
Oda temettük, ahonnan ablakból
látjuk, ahol csendesen pihen mind-
örökre. Hiányzik a családnak,
fáj, hogy többé már nem lehet velünk.

Ritka ilyen okos és kedves jószág,
Ideje neki is megszámláltatott,

14.

Ideje neki is megszámláltatott,
szomorúan temettük el hárman,
sírját beszórtuk virággal. Ablakból
látjuk, hogy hol alussza örök álmát.
Macuka özvegy lett, árván él velünk,
nem találja helyét, lakásban sétál,
keresi-kutatja eltűnt társait.
Ezután étkezés ügyében neki
kell intézkedni. Dörgölődve a
lábamhoz, halkán nyávogva magányát
siratja. Ha indulok a konyha
felé, hangos nyávogással várja az
ételét, nem úgy, mint régen, amikor
tányérjukat még körbeülték hárman.

15. MESTERSZONETT: Macskák II.

Mindhárman velünk éltek, hozzánk nőttek.
Kormit a kutya ugatva kergette.
Többé nem látjuk, örökre elveszett.
Két cicatársa ámulva bámulta.
Mint ifjan, nem ugrált már korláton,
ha oltásra megyünk, ő az, aki nem fél.
Hogy Kormi pihenni többet tudjon.
Gigi ifjú úrnak nem tetszett nagyon.
Aztán nehezen éjjel megpihent.
Gigi megint indul vándorútjára...
Kedves cicánkat sokáig sirattuk.
Az Idő kereke őt is kikezdte,
aztán egyszerre – elhagyta ereje.
Ideje neki is megszámláltatott.

30. Szonettkoszorú – Macskák III.¹⁶⁵

1.

Macuka már egyedül él velünk.
Cicánk élete nem olyan izgalmas
mint korább, míg hárman voltak. Akkor
ételükre csendben vártak együtt,
mivel annak intézése Kormi cicára
ki volt osztva. Most hiányzik neki a
társaság, egyedül maradt Macuka,
most minden gond az ő hátát nyomja.
Reggelit-vacsorát Kormi intézte,
többi cica csak várt reggelijére,
ebédre és vacsorára. Most pedig
az ő vállán nyugszik minden teher...
Amíg én írogatok, ő eközben
engem lábával tapogat, úgy jelzi,
hogy megérkezett, és enni szeretne!

2.

Jelzi, megérkezett, enni szeretne,
ragaszkodó, barátságos társam
Macuka, nekem háláját mutatja,
hogy szeret; azt is tudatja velem,
amiért régebben befogadtam.

¹⁶⁵ Koszorú készült: 2014. augusztus 25. – november 17.

Kedves-okos cica, még gondolatom is megérzi. Sokat játszik, pedig már nem fiatal, este-reggel jelzi, hogy játszani akar: a szobákat körbejárja bukfencezve, felgyúri és ott bújik alá a szőnyegnek, ahol jól érzi magát, velem „beszélgetni” kezd, s néha „macska nyelven” válaszol így: „me e e...” Persze, ezt csak én értem.

3.

Beszél: persze, ezt csak én értem meg. Gyakran sokáig eltársalgunk ketten. Szemembe nézve figyel értelmes képpel, eddig ilyet macskáknál sosem tapasztaltam. Talán ő egyedül a cicák közt, „Akit” érdekel a tévé, szemben leülve a készülékkel! Maca cicát nemsokára baleset érte. Egy kellemes nyári estén a kedves unokám cicával kezében rémülten nyitott be a szobába. – Mi történt? – siettem eléjük. Cicát óvatosan letettük a földre, csak kúszott a padlón, alig vánszorogva...

4.

Kúszott a padlón, fájón siránkozva, magát szinte csak a földön húzta. Óvatosan lefektettük az ágyra, széttörve egy fájdalom-csillapítót, becsomagoltam májpástétomba, őt simogatva megettettem vele, nemsokára kissé fájdalma enyhült. Szegény Macuka, néha megfordulna, de mindig feljajdul fájdalmában

Telefonon állatorvost kerestem,
mindnyájan vidéki értekezletre
mentek. Mobilokon SOS-t hagytam,
Dél felé érkezett meg az orvosunk,
a siránkozó cicát megvizsgálta.

5.

Megvizsgálta a siránkozó cicát.
Segíteni nem tudott rajta, röntgen
kellene, cicaröntgen nincs közelben.
Telefonon, Pesten lakó lányomat
kerestem, aki kérésemre kért
időpontot egy állatklinikán.
Másnap – nagylány-unokámmal és Maca
cicával buszra szállunk, egész úton
szenvedett szegény cica, az utasok
bennünket figyeltek. Cicánk utána
a Metrón is siránkozott. Magában
arra gondolt, hogy miért hagytuk el
kedves otthonát, talán már örökké
utazni fogunk idegen helyeken?

6.

Csak utazunk idegen helyeken?
Metrón megint nagyvárosi zajban...
majd helyi busszal utaztunk tovább...
Cica számára ismeretlen helyre
végre megérkezünk, ahol Macukát
fekete Puma-cica, meg egy másik
szürke kandúr – lányom Krampusz- és Marci-
cicája – nem vendégszeretettel,
hanem felpúpozott háttal, morogva
fogadta... Még jó, hogy elhúzódtak, s nem
támadtak, csak dühösen méregették
egymást. A nappali szobában Maca
talált menedéket, egy csendes helyet.
Bebújt a sarokba, végre megpihent.

7.

Bebújt a sarokba, végre megpihent,
onnan terepet rettegve figyelte.
Krampusz mindenkiben ellenséget
látott, már haragosan kerülgetett
mindnyájunkat, akivel találkozott,
arra morgolódott és dühösen fújt.
Haragudott nagyon, hogyan került
idegen cicalány birodalmába?
Csendes éjszaka után reggel a
társaság a cica-hordozóval,
busszal utazott állatklinikára.
A váróban másik két cica és sok
kutyus várt sorára, egyikük sántít,
másiknak nagy gallér a nyakába'.

8.

Van, akinek nagy gallér a nyakába'.
Beléptünk, a kutyusok nem ugattak,
fülüket hegyezve nem támadtak,
illedelmesen figyeltek Macára.
Hamar bejutva, egy „cica-nővér” és
fiatal orvos betegét vizsgálta:
letette a földre, úgy figyelte, hogy
kúszik járkálás helyett a betege.
Visszatette az asztalra, megfogták
ketten és csendesen harcképtelenné
tették, majd figyelte tapogatva, úgy,
ahol a cicának fáj, fájón egyet
nyiffantott. Olyan volt, mintha a cica
felelt volna az orvos kérdésére...

9.

Mintha felelne orvos kérdésére...
Nem kellett röntgen, altatás, mégis az
orvos megállapította... nem lába
tört el, hanem az ínszalagok nyúltak
meg rajta. Injekciót kapott, ami

egy hétre fájdalmait csillapítja,
lehet a receptre írt vitamintól,
rendbe jön hamar és csak akkor kell
visszavinni egy hét múlva, ha nem
javul a baja. Délután indultunk
haza, Macuka a jegykezelőtől
ingyen-helyjegyet kapott, s ő magát
jól érezte, hazáig csendben maradt,
mert cicahordó-ajtót kinyitottam.

10.

A cicahordó-ajtót kinyitottam,
a nagy meleg miatt vizes kendővel
végig simogattam, megettettem,
itattam. Jóllakott, elhelyezkedett
és nyugodtan elaludt. Hazaérve,
a megszokott otthonában pihenve,
betegségét hamar kiheverte,
ezért nem kellett visszamenni Pestre.
Örültem a cica gyógyulásának.
Visszatért a szokott napirendünk:
délután pihenő közben olvastam.
Macuka ismeri szokásom, siet
mellém, felugrik a heverőre, majd
játékait elkapja hanyatt fekvé.

11.

Játékait hanyatt fekvé elkapja,
azok a fotelről mindig ott lógnak.
Nem akármilyen üzleti spárgákról
van ám szó, hanem finom, kézzel sodort
kézimunkáról! Legalább három lóg
a támlán és Macuka hanyatt fekvé
azzal játszik. Elkapja egyiket vagy
mindet, majd ismét megfogja a zsinórt,
elengedi; rám néz, hogy érdekel-e
a játék engem. Ha tőlem elkapta
a játékát, én visszadobom neki,

aztán négy lábával rúgja, harapja,
igyekszem visszahúzni tőle, de
ő örömében gyorsan visszakapja.

12.

Ő örömében visszakapja gyorsan,
rugdossa, harapdálja, végül megint
elkapja, szájába véve, azt többé
el nem engedi, lassít mozdulatán,
egyre lankadtabban ugrál madzagok
után, majd úgy kimerül, álomba
szenderül. Időnként akkor jön hozzám,
amikor kezemben könyvvel, olvasok.
Olyankor más szokás járja, nem ugrik
föl mindjárt, előbb megáll, majd merőn
rám néz és keresi a tekintetem,
tudni akarja, látom-e, hogy ő már
rám vár. A heverőt ütögetve
szólítom: gyere, ugorj ide mellém!

13.

Szólítom: gyere, ugorj ide mellém!
Gondolkodik, s egy-két kérdés után
hajlandó felugrani. Ha elfárad,
az ölemben összetekeredve
elégedetten alszik dorombolva.
A szertartást megismétli naponta.
Amikor hamarabb jön a szobába,
a fekhelyem mellett megáll és várja,
hogy elhelyezkedjem, de a helyét csak
új hívásra foglalja el. Unokám
hozott csörgő-üveggolyót, éjszaka
azt görgetve játszik a szobában.
Olyan kedves állat, párját ritkítja,
ha nem ismerik, el sem hiszik talán.

14.

Ha nem ismerik, talán el sem hiszik.
Maca cicánk nekünk kedves társunk,
nemsokára bennünket itt hagyott.
Nekünk kétszer, húsvét táján kellett
kedvenceinktől örök búcsút venni.
Emlékszem ragaszkodására: mikor
a Rókus kórházba kellett műtétre
mennem. Maca cicától érzékeny
búcsút vettem, meghatott, amikor
csomagoltam, előre érezte, hogy
otthagynom. Az ölembe felugorva,
úgy hízelgett, dorombolt kedvesen.
Az útra vittem könyvet, de fárasztott
az olvasás, ezért ki se nyitottam.

15. MESTERSZONETT – Macskák III.

Macuka már egyedül él velünk.
Jelzi, megérkezett, enni szeretne,
Beszél: persze, ezt csak én értem meg.
Kúszott a padlón, fájón siránkozva,
Megvizsgálta a siránkozó cicát.
Csak utazunk idegen helyeken?
Bebújt a sarokba, végre megpihent,
Van, akinek nagy gallér a nyakába'.
Mintha felelne orvos kérdésére...
A cicahordó-ajtót kinyitottam,
Játékait hanyatt fekvé elkapja,
Ő örömeiben visszakupja gyorsan,
Szólítom: gyere, ugorj ide mellém!
Ha nem ismerik, talán el sem hiszik.

31. Szonettkoszorú – Macskák IV. és a kiscsibe¹⁶⁶ igaz története

1. MACUKA VÉGNAPJAI¹⁶⁷

Fáradt voltam, a könyvet sem olvastam,
magamba roskadva gondolkodtam.
Macukát a szemeim előtt láttam
a kórházban, műtét után, ahonnan
hazatérve, vidáman hempergett a
földön örömében, azt se tudta, mit
tegyen, hiányoztam neki egy hétig.
Alig játszott, hamarabb kifáradt.
Játék közben is elfáradt, többet
pihent. Esténként vacsorája után
az utolsó héten még hozzám jött
kért kóstolót a terített asztalnál.
Néha megelégedett kis falattal
máskor még további falatokra várt.

2.

Máskor a további falatokra várt,
ezt a szokást Kormitól örökölte.
Maca addig a finom cicaételt
mindig jó étvággal fogyasztotta,
amit gondosan neki válogattam.
Már nem kell neki finom cicaétek
sem, aztán nemsokára fogyni kezdett,
állapota már annyira leromlott,
hogy etetése nagy gondot okozott.
Rossz volt látni, szegény hogy kínlódott,
egyre többször a földre kuporodott,
s nyakát nyújtva sokáig kínosan
köhögött, lefogyott, végső napjait
megéreztem, tudtam mi következik.

¹⁶⁶ A koszorú készült: 2014. augusztus 26 – december 6.

¹⁶⁷ Eredeti vers: 2008. december 3. – Szonett: 2014. augusztus 26.

3.

Megéreztem, tudtam mi következik.

Állatorvos tanácsát kértem, aki
őt már fiatal kortól ismeri:

– Mit tehetünk még érte? – kérdeztem,
azt a választ kaptam, amire én is
gondoltam: öreg a cica, sokáig
már nem élhet. Köhögése azt jelzi,
mellhártya-gyulladás van, ezért
gyógyszerrel kezelte, feljavítva
vitaminnal. Mintha jobban esne az
étel, kissé kezdett gömbölyödni.
A harmadik adag injekció
után olyan lett, mint akit felfújtak.
Elnehezült, a mozgása erősen

4.

Elnehezült, a mozgása erősen
lelassult és ami nekem feltűnt
magának búvóhelyet keresett.
Hallottam róla, hogy az állatok ezt
olyankor teszik, amikor a végük
közeledik. Az íróasztal alá
hózáódott a sarokba, majd egy másik
búvó menedéket a szekrény alatt
talált magának. Ott feküdt és egész
nap alig mutatkozott. Már többször
arról megfeledkezett, hogy ennie
kellene, magában összeroskadva
pihegve pihent ott, egész nap, enni
sem jelentkezett se délben, se este.

5.

Se délben, se este nem jelentkezett.
Nem hiányzott neki az étel. Langyos
tejjel megkínáltam, azt nyalogatta
nagyon lassan, fáradtan. Látszott rajta,
már sokáig nem bírja. Nekem meg a

kínjait fájt nézni, de nem tudtam rajta segíteni. Ha kóistolgatott valamit az ételéből, utána szekrény alá menekült vánszorogva. Most a mindig tiszta cica nyakán az étel nyoma ottmaradt. Már nem bánta, a tisztálkodás fárasztotta. Ezért én – ha engedte – igyekeztem finoman megmosdatni, tisztára törölgetni.

6.

Megmosdattam tisztára törölgettem. Búvóhelyét az utolsó napokban már alig hagyta el, odavittem a reggelijét, mivel hiába hívtam, már nem is járt ki a konyhába enni, egyszer jelent meg vacsoránál, puha felvágottból falatkát elfogadott, majd a búvóhelyére visszavonult. Másnap reggel megint alig evett valamit, a tejből is csak cseppeket nyalogatott, nem esett jól neki, fáradtan vánszorgott vissza és a szekrény alatt szinte elterült. Mintha felfúvódott volna, vagy csak elhízott?

7.

Felfúvódott volna, vagy csak elhízott? Ez már semmiképpen nem jelentette a természetes állapotot. Arra gondoltam, túlادagolták neki a vitaminokat. Egész nap csak feküdt szinte mozdulatlanul. Hozzá mentem megsimogatni, szomorúan nézett rám, s lassan elfordította a fejét. Megpróbáltam etetni. Langyos tejet vittem neki, azt sem fogadta el, pedig egész nap semmit sem evett.

Éjszaka – nem tudom csak álmodtam,
vagy megtörtént – rövid nyávogásra
ébredtem, de elbújt, rá nem találtam.

8.

Felébredtem, elbújt, rá nem találtam
sehol, hiába szólongattam, de nem
reagált arra sem. Azt hittem, álom
volt. Reggel a helyén feküdt elnyúlva,
– ahogy megsimogattam – nem adott
semmi jelt. Nem szerettem volna csendes
szenvedését zavarni, éreztem már,
hogy az utolsó óráit éli. Később
ránézve, még mozdulatlanul is úgy
nézett ki, mintha élne. Pedig a
kedves cicánk akkor már úgy aludt
csendesen, minket itt hagyott örökre.
Megsimogattam fájón utoljára,
tőle szomorú szívvel elbúcsúztam.

9.

Tőle szomorúan búcsút vettem.
Délután magam készítettem el a
temetésre. Egy kézimunka csipke-
kendőben ibolyákkal burkoltam be.
Dobozba téve, a Kormi nyughelye
közelében fiam egy mély sírgödröt
ásott, amit virágokkal szórtam be
én helyeztem el örökös helyére,
kiásott fűtéglákkal beborítottam,
együtt lapátoltuk rá a kegyetlen
földet. Már két kedves cicánk alussza
álmát virágzó bokrok árnyékában.
Folyosóról odalátunk. Nagyhéten (2007,
hétfőn), vettünk búcsút tőle szomorúan.

10.

Nagyhét hétfőjén tőle búcsút vettünk.
Kétezer háromban nagypénteken
Kormi cicától kellett búcsúznunk.
Kormi huszonkét évet élt velünk,
Macuka is sok (nálunk 18) évig boldogított,
ragaszkodásával, kedvességével
megszépítette napjainkat. Együtt
töltött éveket, amíg velünk voltak,
nem lehet elfeledni. Családom jól
tudja, hogy értékelem a macskák
ragaszkodását, ezért ajánlották,
fogadjak örökbe kiscicát megint.
Nem tudom magam rászánni, annyira
hozzám nőttek, nem lehet elfeledni.¹⁶⁸

11. HÁROM CICÁM¹⁶⁹

Hozzám nőttek, nem lehet Őket feledni.
Később is, ha bemegyek a szobába,
mintha látnám őket azon a helyen
összegubancolódba, ahol mindig
játszottak-pihentek. Az okos-kedves
három cicám fényképével raktam
körül a könyvespolcokat, hogy mindig
szemem előtt legyenek. Ha elmegyek
a képek mellett, sorban simogatom
mindegyiket. Szeretettel gondolkodok
rájuk, emléküket őrzöm magamban.
A macskák, ha velük jól bánnak, érző
szívű ragaszkodó, kedves lények, (hogy)
lelketlen állatok?, ne mondja senki!

¹⁶⁸ Lásd a három cicám képét!

¹⁶⁹ Szonett: 2014. augusztus 25.

12. ANYAI GONDOSKODÁS¹⁷⁰

Ne mondja senki (hogy) lelketlen állatok.
Szerettem az állatokat, figyeltem
az életüket, csodálatos lények.
Cirmos cicánk három cicagyerekekkel
élt egy puhán kitöltött nagy kosárban
boldogan a konyhában. Cica mama
szoptatta az apró jószágokat
tisztogetta. Ahogy nőttek, sokat
játszottak, s ott gurultak le egymásba
kapaszkodva a földre, a kosárból.
Árva kiscsibe nem kellett anyjának,
ezért ő is ott élt egymagában kis
bélelt kosárkában. De unatkozott, s
talán fázott, ezért folyton csipogott.

13.

Talán fázott, ezért folyton csipogott.
Cirmoskát zavarta, de megsajnálta.
Ezért amíg szoptatta kiscicáit,
merőn figyelte csipogó kiscsibét.
Egyszer megelégelte s olyat tett,
ami igazából nem mindennapi
eset. Fölkelt cicái mellől, s lassan,
lopakodva kiscsibe kosarához
surrant, csendben figyelte, aztán gyors
mozdulattal melléugrott, a csibét
szájába vette! Ó, jaj, a szegény,
kiscsibe élete véget ért? – De nem
ez történt! A szájában vitte a
cicáihoz, készített neki helyet!

¹⁷⁰ A következő háromszakaszos szonett is valódi, megtörtént eset, még gyermekkoromban történt, sajnos nem készült róla fotó.
Eredetileg prózában örökítettem meg, amely megjelent: a Reader's Digest által kiadott Válogatás Magazin 2004. júliusi számában!

Igaz nem macska, hanem tyúkanyó, és ő nem kiscsibét, hanem két kiskutyát ápolgat. De ez a kép is megható, szinte emberséges...¹⁷¹

14.

Helyet készített a cicái mellett!
A kiscsibe elhallgatott, nyugodt
az anyacica is. Majd melengette
úgy, mintha a saját kölyke lenne...
Talán azon csodálkozott, miért nem
szopik úgy a kis buta, mint cicái.
Később is ott téblábolt a kismacskák
között, ha csipogott, Cirmos hozzá ment
hívta, nyalogatta, úgy terelgette,
mint saját kölykét. Talán nehéz hinni,
de mindez megtörtént, akármilyen
furcsa, egy anyamacska képes volt
családjába fogadva felnevelni
idegen, elhagyatott, árva kiscsibét!¹⁷²

¹⁷¹ A kép készítője ismeretlen, az interneten találtam.

¹⁷² Nekem ne mondja senki, hogy az állatok lelketlen lények, lám, a bemutatott képek is bizonyosságul szolgálnak.

Cica és kutyus kapcsolata

15. MESTERSZONETT – Macskák IV. és a kiscsibe

Fáradt voltam, a könyvet sem olvastam,
Máskor a további falatokra várt.
Megéreztem, tudtam mi következik.
Elnehezült, mozgása lelassult.
Enni nem jött már se délben, se este.
Megmosdattam tisztára törölgettem.
Felfúvódott lehet, vagy csak elhízott?
Felébredtem, elbújt, nem találtam rá.
Tőle szomorúan búcsút vettem.
Nagyhét hétfőjén búcsúztunk tőle.
Hozzám nőtt, nem lehet elfeledni.
Ne mondja senki (hogy) lelketlen állatok.
Csibe fázott, ezért folyton csipogott.
Helyet készített a cicái mellett!

❧ VÉGE ❧

Végszó

Mikor elolvastam ezt a mesteri könyvet és letettem a kéziratot, azt mondtam: „Finta Katalin egy emlékező és szerethető költő” hisz a világ minden szépségét, minden hiányosságát és a magyar idolt és rossz sorsot, szegényt és rokkantat oly gyönyörűséggel énekeli meg, hogy szavakat nem találni rá, csak annyit, hogy érdemes elolvasni ezt a szép szonettekben¹⁷³ megírt, élő történelmet, hogy utána jusson eszünkbe, hogy a költészet örök és úgy tanít, hogy az „olvasás gyönyörűségét” adja (Hegedűs Gézától idézve), és egy szebb, jobb világot ígérve repít el egy nagy álomba.

Emlékező és jövőt ígérő könyv Finta Katalin munkája, és ha a költő csak ezt az egy könyvét írta volna, már akkor is fennmaradna a neve! Ígéretesen szép szonettjeit, mester-szonettjeit érdemes minden korosztálynak ajánlani, mert okulni fognak és talán megszeretik újra a költészetet azok, akik eddig csak legyintettek rá.

Azzal a szép gondolattal nyújtom át könyvét tisztelt olvasóinak: „Egy jobb jövőben hinni mindig jobb, mint csak a múltba merengve siránkozni”...

Ezzel az idézettel zárom ajánlásom, hogy tegyünk érte, hogy történelmi kis országunk sorsa még jobbra és szebbre fordulhat. Köszönöm az élményt és kívánok e kötetének jó utat, sikereket és sok-sok lelkes olvasót! Gratulálok!

2014. december 5.

Tisztelettel:
Lovag Bornemisza Attila
költő, esztéta

¹⁷³ Szonett: A szonett (rövid dal) középkori eredetű, a reneszánsztól egész Európában elterjedt versszerkezet. A legkötöttebb formák egyike, ezért a legintenzívebb, ambivalens lírai tartalmak kifejezésére a leghatásosabb. 14 sorból áll, általában két quartinára (általában 10-11 szótagos, négy soros szakasz) és két terzinára (ugyanolyan szótagszámú három soros szakasz) tagolva. Általában tartalmi ellentét van a szonett első és második része között.